

Gerard de VILLIERS

Bu kitaptaki kişiler tamamen hayal unsuru-
dur. Gerçek kişilerle her türlü benzerlik basit bir
rastlantıdan ibarettir.

BAŞKANA ŞANTAJ

I. BÖLÜM

Clifton Carter saatine bakıp sıkıntıyla içini çekti: Bu Allah'ın cezası kapı nöbetinin bitmesine yedi dakika kalmıştı. Washington'a inen otobüsü yine kaçırarak ve kendisini karşılamaya gelen Tina tepinip dururken o da bir sonraki otobüsü beklemek için yarım saat ağaç olacaktı. Ne rezil meslekti bu be!

Askerlik hizmetini Langley'deki Central Intelligence Agency binalarında yapmasını teklif ettiklerinde, önündeki belgelere uçar gibi atlamış, hiç düşünmeden imzayı basmıştı. Virginia'da oturduğu için onun da istediği buydu. Her hafta sonu evinde olacaktı. Oysa, hafta sonları işte hep böyle sıkıntıyla başhyordu!

Nöbetler dört saat sürüyordu. Clifton'un görevi, beş, altı metrelik Cadillac'lardan, Lincoln'lerden inen subayları ve sivilleri gereğince selamlamak ve kendilerini bekleyen CIA nöbetçilerinin bulunduğu büyük holün kurşun geçirmez cam kapısını açmaktan ibaretti. Ne tek kelime konuşulur, ne de önemli bir olay olurdu. Son iki ayın en önemli olayı, hafif beyni sulanmış bir amiralin pencereden bir belge düşürmüş olmasıydı.

Neyse ki, temmuzun sonu olmasına rağmen hava ılıktı ve yiyecekler de yenebilir türdendi!

Clifton tekrar saatine baktı: İkiye üç dakika vardı. Şansı yardım ederse, nöbet değiştirmede bir dakika kazanabilirdi. Ortalıkta ne bir araba, ne de selamlanacak biri vardı. Askerliğinden bir gün daha eksilmişti!

Sırtım bir ağaca yaslayıp güneşi yansıtan çelik ve camdan oluşma binanın cephesini seyretmeye koyuldu.

Pencerelere kimse çıkmazdı, çünkü bütün odalar soğuk hava cihazlarıyla donatılmıştı ve emniyet kuralları gereğince de camların açılması yasaktı. Aksi halde, rüzgârın uçurduğu gizli bir belge bir casusun eline geçebilirdi...

Clifton Carter'm bakışları gökyüzüne çevrildi ve yavaşça aşağı doğru kaydı. Son dakikalarını geçirmek için, on yedinci kattan itibaren pencereleri saymaya başladı.

Üçüncü pencereye geldiğinde ağzı bir karış açık kalakaldı: İç cam kalkmış ve bir erkek başı dışarıya uzanmıştı. Güneş, gözündeki gözlüklerde yansdı ve Clifton'un gözlerini kamaştırdı.

Genç adam hemen yaslandığı ağaçtan ayrıldı.

— Bak sen! diye söylendi. Büyük şeflerden biri hava almaya çıktı.

Sonra, dudağındaki gülümseme birdenbire siliniverdi:

— Aman Tanrım!

Yukardaki adam iç camı bütünüyle kaldırdıktan sonra bir ayağı pencereden dışarı çıkarıyordu. Bir anda bacağı boşlukta sallanır olmuştu.

Clifton Carter şaşkınlıktan ve korkudan donup kalmıştı.

— Aman Tanrım! diye tekrarladı.

Kalbi göğsünü delecekmiş gibi çarpıyordu. Holdeki nöbetçilerin dikkatim çekmek için bağırdı, içlerinden biri kafasım çevirip şaşkın şaşkın

baktı. Clifton dışarı çıkması için işaret etti. Adam koşarak kapıya geldi.

Clifton tekrar başım yukarı kaldırdı.

Adam şimdi bacaklarım boşluğa sallandırmış, pencerenin pervazında oturuyordu. Clifton saygıyı, disiplini bir yana bırakıp avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Hey siz! Çıldırınız mı, ne yapıyorsunuz?

Sesi onuncu kattan yukarı çıkamazdı. Farkında olmadan 45'lik beylik tabancasını çekip titreyerek yukardaki küçük siluete çevirdi. O sırada yanına gelen hol nöbetçisi başım¹ yukarı kaldırıp baktı, hayret dolu bir çığlık attıktan sonra içeriye, telefonlardan birine koştu.

Olayın tümü on saniyeden fazla sürmemişti. Son derece şaşkınlıktan Clifton 45'lik Colt'unu yere bırakıp iki elini ağzına götürerek ciğerlerini patlatırcasına bağırdı:

— Sakın atlamayın!

Pencerede hafif bir hareket oldu. Neden sonra Clifton adamın kendisine, sakinleşmesini, bildiren bir el işareti yaptığını anladı.

Adam öne eğildi, bir saniye öyle kaldı. Sonra, korkunç bir hızla düşmeye başladı.

Dehşete kapılan Clifton Carter midisinin bulunduğu hissetti. Adamın tehlikeli bir takla atar gibi dönerek düşüşünü izledi, sonra elleriyle kulaklarını tıkayıp gözlerini yumarak deliler gibi bağırdı.

Şok bir an aklım başından almıştı. Sanki düşen kendisiymiş gibi tüm kemiklerinin sızladığını hissetti. Yaprak gibi titreyerek gözlerini açtı ve çevresine bakındı. Adam, binayı çevreleyen çimenliğin ortasında sırtüstü yatıyordu. Sol bacağı üç yerden kırılıp katlanmış, bir kolu altında kalmıştı.

Holde koşuşturan insanlar vardı. Clifton mide

bulantısını bastırmaya çalışarak o yöne doğru ilerledi- tik kez bir cesedi bu kadar yakından görüyordu. Cesedin üzerine eğilirken binanın kurşun geçirmez kapısı kapatıldı ve dışarı çıkışlar yasaklandı. Clifton bağırıp çağırımları artık duymuyordu, sadece camlara dayanmış meraklı yüzler vardı pencerelerde. Cesetle yapayalnızdı; diz çöküp haç çıkardı. Adamın başının arka kısmı paramparça olmuş, yüzüyse kaybolan gözlüklerinin dışında olduğu gibi kalmıştı. Clifton bir kez daha dehşete kapıldı: Karşısındaki yüz, CIA'mn en yetkili başkam, ABD'nin en güçlü adamlarından biri olan Foster Hillman'a aitti. Binaya girip çıkarken onu defalarca görmüştü.

Cesedi daha fazla seyredecek zamanı olmadı. Güçlü bir kol onu oradan uzaklaştırdı. HiUman'ın yardımcısı General Radford cesede eğildi. Tüm kaygısızlığına rağmen sol göz kapağımn sinirli bir biçimde attığı farkediliyordu.

— Olacak iş değil! Bir an çıldırmış olmalı!

Clifton Carter'in bayılmadan önce duyduğu son sözler bunlar oldu.

*

**

Kırmızı kontrolden ana kontrola:! no'lu devre çalışmıyor. Bozukluk saat 15.43'de başladı. Şu an saat 15.44.

Ana kontrolden kırmızı kontrola: Devreleri elden geçireceğim. Bir yerde bir sigorta atmış olmalı. Bazen olur. Beni tekrar arayın.

Kırmızı kontrolden ana kontrola: Saat 15.50. 1 no'lu devre hâlâ çalışmıyor. Diğer kısımlar sağlam.

Ana kontrolden kırmızı kontrola: Devrenin çalışması gerekir. Hatlarda bir aksaklık yok. Yeni kontrol ettim. Hat girişlerinize bir göz atın.

*Kırmızı kontrolden ana kontrola:*Çoktan göz attık. Hepsi sağlam. Şimdi ne yapmam gerek?

Ana kontrolden kırmızı kontrola: Hiçbir şey. Ben ilgilenirim. Devre çahşırsa bana haber verin.

Kırmızı kontrolden ana kontrola: Elbette. Fakat bu çok tuhaf!

Ana kontrolden Güvenlik 1'e: Kırmızı kontrol 1 no'lu devrenin yaklaşık on dakikadan beri çalışmadığını söylüyor. Nedeni belli değil. Ne yapmamız gerekiyor?

Güvenlik 1'den ana kontrola: Ne yapmamı istiyorsunuz? Ben elektrikçi miyim? Başınızın çaresine bakın.

Ana kontrolden Güvenlik Ve: Durumu anlamadınız, efendim. Bozukluk büronun içinde. Sanki Bay Hillman devreyi kendisi kesmiş gibi.

Güvenlik Vden ana kontrola: (kısa bir tereddütten sonra): İmkânsız bu! Bozukluk başka bir tarafta olmalı.

Ana kontrolden Güvenlik Ve: Elektrikçimiz ısrar ediyor. Devre büronun içinden kesilmiş. Sarırm fişi çekmişler.

Güvenlik 1: Bay Hillman farkında olmadan yapmış olmalı. İsteyerek fişi çekmesi imkânsız bir şey. Bürosuyla bağlantı kuracağım. Sizi ararım.

"Ana kontrol: Acele edin.

Güvenlik 1'den Sorumlu 2211'e: Ben güvenlik subayı, General Radfordla görüşebilir miyim? Çok acil.

Sorumlu 2211'den Güvenlik 1'e: Ben Radford, ne oluyor?

Güvenlik Vden Sorumlu 2211'e: Önemli bir şey yok, efendim. Yalnız, kırmızı kontrol Bay HiUman'ın odasının devre dışı kaldığını bildirdi. Telefon fişini kazayla çıkartmış olmalı. Kendisini sizin telefondan arayabilir misiniz?

Sorumlu 2211 'den Güvenlik 1 'e: Nedir bu deli saçması? Patronu bu gibi konularla rahatsız edemem... Odasında olmayabilir, bekleyin.

Güvenlik 1 'den Sorumlu 2211'e (ısrarla): Talimat böyle, efendim. 1 nolu devreyi kontrol etmek zorundayız.

Sorumlu 2211 'den Güvenlik 1'e: Pekâlâ, arıyorum. Ama çok kızacak, onu da bilin.

Güvenlik 1 'den Sorumlu 2211 'e: Sağolun efendim. Bizi arayın.

Sorumlu 2211 'den Sorumlu 1-A 'ya: Sorumlu 1 niye cevap vermiyor? Bay Hillman odasında değil mi?

Sorumlu 1-A 'dan Sorumlu 2211 'e: Odasında, efendim. Dışarı çıktığını görmedik.

Sorumlu 2211 'den Sorumlu 1-A 'ya: Yalnız mı?

Sorumlu 1-A 'dan Sorumlu 2211 'e: Evet.

Sorumlu 2211'den Sorumlu 1-A'ya: Odasının kapısına vurur musunuz? Sanırım telefonu çalışmıyor. Kendisine General Radford'un görüşmek istediğini bildirin.

Sorumlu 1-A 'dan Sorumlu 2211 'e (birkaç saniye sonra): Bay Hillman cevap vermiyor, efendim, iç konuşma cihazı ve kapalı devre TV çalışır durumda. Yine de kapıyı çaldım.

Sorumlu 2211 'den Sorumlu 1-A 'ya: Hay Allah! Herhalde çıkıp gittiğini farketmediniz.

Sorumlu 1-A 'dan Sorumlu 2211 'e: Bu imkânsız, efendim. Bay Hillman'ın odasında tek çıkış var. O da bizim kontrol odamızın tam karşısına düşüyor. Buradan hiçbirimiz bir yere kımıldamadık.

Sorumlu 2211 'den Sorumlu 1-A 'ya: Yanınızda yangın durumunda kullanacağınız özel bir anahtar olacaktı. Gidip kapıyı onunla açın.

Sorumlu 1-A'dan Sorumlu 2211 'e (bir süre son-

ra): Bay Hillman'ın odası içerden güvenlik kilidiyle kilitlenmiş, efendim.

Sorumlu 2211'den Sorumlu 1-A'ya: Geliyorum. Kapıyı kırmak için gerekli önlemi alın ve kırın!

Sorumlu 1-A 'dan Sorumlu 2211 'e: Kapıyı kırmak mı? Fakat, bu patronun oda...

Sorumlu 2211'den Sorumlu 1-A'ya: "Kapıyı kırın", dedim. Hem de derhal.

Sorumlu 2211 'den Güvenlik 1 'e: Ben Radford. Patronun odasında tuhaf bir durum var. Cevap vermiyor. Hastalanmış filan olmalı. Yeşil ve gri kontrolleri uyarın. Doktor James Buck'ı da yukarı gönderin. Çabuk olun. Ben oraya gidiyorum. Ah! 10 no'lu kontrolü de uyarın, yeni bir emre kadar binadan dışarı çıkışlar yasaklanmıştır!

Güvenlik 1 'den Yeşil ve Gri kontrollara: Dikkat, burası Güvenlik 1! Patronun odasında bir terslik var. Kendini içeri kilitledi ve kimseye cevap vermiyor.

*
**

Foster Hillman'ın yüzü bir anda bembeyaz oldu. Gözleri hafifçe kaydı. Boğazı kasıldı. Yüzünde hıçkırın bir insanın hali vardı, fakat dudaklarının arasından en ufak bir ses bile çıkmadı. CIA Başkan'ı kaslarını kontrol edemez olmuştu.

Başını kımıldattı.

Eli telefona uzandı, fakat iki santim kala kasılıp durdu. Tüm bedeni donmuş gibiydi. Titremiyordu, tek kelime etmiyordu; sadece can çekişmeyi andırır bir duygu içinde büzülüp kalmıştı.

Telefon zili çalmaya devam ediyordu.

Foster Hillman'ın parmakları ahizeyi yakaladı ve hızla kapı.

Cihazı öylesine sıkıyordu ki, parmaklarının

eklem yerleri beyazlaştı. Güçlükle duyulur bir sesle:

— Ben, Foster Hillman! diyebildi.

Telefonun diğ r ucundaki ses konuşmaya başladı. Daha önce de olduğu gibi hafif bir aksanla, ağır ağır ve kelimelere basa basa konuşuyordu. Her kelime ateşten bir ok gibi Foster Hillman'ın beynine saplamıyordu. Hillman söylenenleri dinlerken düşünmeye çabaladı, fakat beceremedi. Oysa hiç de heyecanlı biri sayılmazdı.

Washington'da kendisini sevmeyenler, girdiği odanın ısısını düşürecek kadar soğuk biri olduğunu söylerlerdi. ABD Başkanı'nın bile tavsiyelerini dinlediği, sağlıklı ve sağduyu sahibi bir kafaya sahip, eşine ender rastlanır bir analizciydi. Pentagon'da "Foster Hillman gibi bilge" sözü sık kullanılırdı.

Hillman birden sıçradı. Ahizedeki ses daha bir tehdit edici olmaya başlamıştı. Kendini cevap vermek zorunda hissederek:

— Evet, sizi dinliyorum, dedi. Ben... ben telefodayım.

Foster Hillman öylesine zalim ve korkunç bir çıkmaza girmişti ki, ne kımıldayabiliyor, ne de düşünebiliyordu. Yaşamının yarısını "son derece gizli" olayları belleğinde toplamakla geçirmişti. Onları büyük bir sabırla beyninin bir köşesine depolamıştı. şimdiyse, tüm yaşam boyunca toplanmış bu bilgileri yadsımasını istiyorlardı ondan.

Acımasız bir baskı karşısındaydı. Bir an bundan kurtulabileceğini sanmıştı. Eskilerden kalma karşı koyma içgüdüsü birden canlanıvermişti. Fakat bir gün önceki telefon konuşmasından sonra, böylesine umutlandığına pişman olmuştu. Durumu enine boyuna tarttığında kendisi için hiçbir çıkış yolu bulunmadığını anlamıştı.

Telefondaki ses devam ediyordu, ama onun dinlediği yoktu. Bir robot gibi telefonu kapadı ve çevresini korkunç bir sessizlik sardı.

Havalandırma tertibatlı, ses geçirmez, kurşun işlemez bu odada yapayalnızdı işte.  evresindeki canlı, yaşayan CIA'nın -kendi CIA'sının- kalp atışlarını bile farketmiyordu.

Ağır ağır doğrudu ve koltuğunu arkaya itti. Gözlerinin altında torbacıkların olduğu, katı ifadelili yüzü darmadağınıktı.

Titreyen eliyle cebinden altın sigara tabakasını çıkarıp bir Winston yaktı.

Soğuk hava cihazının çalışmasını dinleyerek odanın ortasında bir süre hareketsiz kaldı OSS'in gözde elemanlarından biri olduğu kahramanlık döneminde, sırf heyecan olsun diye haftada kendini on kez tehlikeye attığı gençlik günleriyle ilgili bir lerce anı geçiyordu gözlerinin önünden.

Ani bir hareketle sigarasını tablada söndürüp masasına geçti. Masasından hiç ayırmadığı, yıllarca önce ölmüş olan karısının gümüş  er velili renkli fotoğrafına bakarak gülümsedi.

— Artık hiç ayrılmayacağız, Mary! dedi kısık bir sesle.

Gözleri uzun süre fotoğrafa takılı kaldı. Hayatında sevdiği tek kadındı. Bu nedenle ölüm düşüncesi onu fazla korkutmuyordu. Gerçi intihar, dini inançlarına ters düşüyordu ama Tanrı onu bağışlardı.

Kararlı bir tavırla oda kapışım şifreli kilitle kilitledi ve şifreyi karıştırdı.

Sonra masasına dönüp ilk çekmeceyi açtı, içinde yirmiye yakın kâğıt bulunan yeşil dosyayı çıkardı. Başkan'm hediyesi olan masa  akmağım çaktı ve dosyayı tutuşturdu. Dosya hemen alev aldı. Kâğıtların iyice yanmasını sağlamak için dos-

yayı uzun süre elinde tuttu, sonra masanın camı üzerine bıraktı.

Kâğıtların tümünün kül olmasından sonra tamamının yanıp yanmadığını kontrol etti. Bazı küçük kâğıt parçacıkları yere düştü ama bunun önemi yoktu. Hah tutuşur cinsten değildi.

Pencereyi açmadan önce son bir kez masasına baktı. Üç telefon cihazı ona kafa tutar gibiydi. Biri, Beyaz Saray'ın toplantı salonuna direkt bağlıydı. Diğeri kendi hattıydı. Üçüncüsü ise, CIA'ya bağlı olan hattı. İşte bu üç telefonla, dünyanın en güçlü adamlarından biriydi.

Oysa şu an hiçbiri onu kurtarmaya yetmiyordu. Artık kendisini hiç kimse kurtaramazdı.

Pencerenin camını kaldırırken telefonlardan biri çalmaya başladı. Birkaç saniye sonra ona ikincisi katıldı.

Foster Hillman pencereyi açıp dışarı sarktı. Bulunduğu yerden aşağıdaki nöbetçi er ufacık görünüyordu. Sakin bir tavırla bacağını dışarı attı.

En emin yol buydu. Elinin altında ateşli bir silah yoktu. •

On saniye kadar mavi göğü seyretti, sonra bir dua mırıldanarak kendisini boşluğa bıraktı.

Masanın üzerindeki iki telefon hâlâ çalışıyordu.

II. BÖLÜM

Kilidi kırılmış kapının önünde asık suratlı iki sivil nöbet tutuyordu. Foster Hillman'm bürosu arı kovam gibiydi. Elinde büyükçe bir puro bulunan ve gözleri kıpkırmızı olmuş General Radford, CIA Patronu'nun masasında oturuyordu. Hillman'm yaktığı kâğıtların külleri plastik bir kürekle toplanmış ve masanın üzerine konmuştu.

Foster Hillman'ın intiharı bir anda binaya yayılmıştı. Radford zaman geçirmeden bazı sorumluları bir araya toplamış, ayrıca Beyaz Saray'ı da durumdan haberdar etmişti. Bilgi vermiş olduğu federal servisler ise kendilerine göre araştırma^lara başlamışlardı bile.

Yüz hatları ciddi, üzerlerinde koyu renk takım elbiseler bulunan bir düzineye yakın adam, odanın hemen her yamna dağılmışlardı. Aralarında NSA'nın* Başkam Nat Coburn da bulunuyordu.

Zaten en endişeli görünen de oydu.

— Hillman'ı bu akıl almaz olaya iten neden hakkında hiçbir fikriniz yok mu? diye sordu.

General Radford elindeki puroyu diğerinin burnuna sokarcasına uzatarak cevap verdi:

— Hillman öleli iki saat oldu. Bu süre içinde

bizden bir şeyler öğrenmiş olmamızı nasıl bekleyebilirsiniz? Ölümünden bir saat önce kendisiyle konuşmuştum. Son derece normal görünüyordu. Ruslara karşı bir füzesavar sistemiyle ilgili Pentagon'a bir konferans hazırlıyorduk.

Hava Kuvvetleri'nden bir general söze karıştı:

— Sinirli miydi?

— Kesinlikle hayır. Her zamanki gibi son derece sakindi.

— Ani bir sinir krizi geçirmiş olmasın? dedi bir başka general.

Radford'un ateş püsküren kin dolu bakışları generallerin üzerinde dolaştı. Vücudu görünmez bir acıyla iki büklüm olmuş gibiydi, Hillman'ı bir kardeş gibi severdi.

— Hani neredeyse sarası var mıydı, diye soracaksınız. Kendisi son derece dengeliydi ve görevine tutkunduydu. Daha bir ay önce Başkan kendisini Ortadoğu'yla ilgili görüşleri nedeniyle tebrik etmişti.

— Belki de kanserdi... iyileşmesi imkânsız bir hastalığa tutulmuştu, dedi Coburn.

Odaya bir ölüm sessizliği çöktü. Radford ayağa kalktı, telefonu açıp iç hatlardan birinin numarasını çevirdi:

— Bana derhal Hillman'ın sağlık dosyasını getirin. Biz patronun odasındayız. Doktor Buck'a da haber verin, hemen buraya gelsin.

Telefonu kapadı. Doktor Buck, CIA'nın özel görevlisiydi. En önemli kişileri fiziksel ve psikolojik yönden kontrol etmekle yükümlüydü. Ayrıca, yeni gelenleri de teste tabi tutardı.

General Radford bu arada Hillman'ın çekmecelerini karıştırdıysa da bir şey bulamadı. Yakılan kâğıtların ne olduğu henüz ortaya çıkmamıştı.

Doktor James Buck kapıyı vurup içeri girdi.

Elinde yeşil bir dosya vardı. Uzun boylu, zayıf bi-riydi. Yüzünde devamlı gülüyormuş gibi bir ifade bulunurdu. Radford hemen ona yöneldi:

— Patron hasta mıydı?

Doktor elindeki dosyayı masanın bir köşesine bırakıp odada bulunanları bir baş işaretleriyle selamladıktan sonra cevap verdi:

— Düzenli biçimde varlığım duyuran ülser sancıları vardı. Son krizi üç ay önce geçirmiştii.

General Radford ülser hastalığını önemsiz bir düşman birliğiymiş gibi bir kenara bıraktı.

— Size bundan söz etmiyorum, dedi. Daha önemli bir hastalıktan, öldürücü bir beladan bahsediyorum.

Doktor Buck başını salladı:

— Kendini demir gibi hissederdii. Buraya geldiğimden beri onu hep ben kontrol ederim. Yüz yaşma kadar rahatlıkla yaşayabilirdi.

General ısrar etti:

— Gözünüzden kaçmış bir şey olabilir mi? İnsanı bir anda alıp götüreri... ne bileyim ben... işte onun gibi bir hastalığı olamaz mıydı?..

Canı sıkılan doktor ters ters generale baktı.

— Foster'ı tepeden tırnağa muayene edeli daha bir ay olmadı. Bu kısa süre içinde kontrolümüzden kaçan bir hastalığın hiçbir belirti göstermeden ortaya çıkabileceğine ben inanmıyorum. Çünkü, yine tekrar ediyorum, Hillman demir gibiydi...

General Radford kafasının allak bullak olduğunu hissediyordu. Bu kez sessizlik bir dakikaya yakm sürdü. Herkes aynı soruyu soruyordu: "ABD'nin en güçlü adamlarından birini intihara sürükleyen korkunç sır ne olabilirdi?" Bu soruyu kendilerine Hillman'ı düşündüklerinden sormuyorlardı. Orada bulunanların tümü Foster Hillman'ın ABD'nin savunmasıyla ilgili bütün sırları

bildiğinden haberdardı. Ölümünün mesleğiyle ilişkisi bulunmadığından emin olmak istiyorlardı.

Doktor Buck ayaklarının ucuna basarak odadan çıkmak üzereyken, CIA Planlama Servis Müdürü Frank Thorpe söze karıştı:

— Doktor, acaba akli dengesi nasıldı?

Cevabı General Radford verdi:

— Her gün onunla birlikte çalışırdık. En az benim kadar sağlıklıydı.

Thorpe'u öylesine kötü bir bakışla süzdü ki, müdür eski şefinin akli durumuyla ilgili soru yönelttiğine bin pişman oldu.

— Öyleyse, dedi Nat Coburn, bu durumda gazetelere CIA'nın büyük patronunun bilinmeyen nedenlerle intihar ettiğini ve yerine bir başkasının atanacağını bildirmekten başka çare kalmıyor.

General Radford, çalan gongla birlikte ringe fırlayan boksör gibi hızla ayağa kalkarak ağzındaki puroyu tükürürcesine attı:

— Gazetelere haber vermek mi?... İmkânsız bu...

NSA sorumlusu Nat Coburn alaylı bir tavırla generale döndü. Şu an, Mitchell olayının rövanşını aldığına inamıyordu:

— Belki de kendisini kimseye haber vermeden bahçeye gömmek ve yine kimseye duyurmadan görevine bir başkasını getirmek istiyorsunuz. Bu tür gizli işler çevirmekle bütün yıldırımları üzerinize çekeceksiniz. Bu ülkede demokrasi denen bir şey var. Böyle bir ölüm gizlenemez...

Sinirler son derece gerilmişti.

— Bu ölümden haberdar olan kim var ki? diye bağırdı Radford.

— Bine yakın personel, diye karşılık verdi Frank Thorpe. Şu anda teşkilatta bundan başka bir şey konuşulmuyor.

— Servis şeflerini derhal uyarın. Yeni bir emre kadar teşkilat mensuplarının Foster HiUman'ın ölümünden söz etmesi yasaklanmıştır. Bu bilgi "son derece gizli" sınıfına alınmıştır. Kazaya tanık olan nöbetçilerin iznini iptal edin. Doktor Buck'a da bir otopsi yapmasını söyleyin.

Nat Coburn ayağa fırladı:

— Otopsi mi? ölümüyle ilgili kuşkularınız mı var?

General Radford omuz silkti.

— Hiçbir kuşum yok. Fakat pencereden atlamadan önce bir uyuşturucu ahp almadığım merak ediyorum. Ayrıca zaman kazanmış oluruz.

NSA sorumlusu hayretle generale baktı.

— Bu ölümü gerçekten halktan gizlemek istiyor musunuz?

— Evet.

Cevap, tartışmaya meydan vermeyecek kadar kesindi.

Generalin kafası karmakarışık, fakat yüzüne sakın bir ifade vermeyi başarabildi.

— Şimdi işe koyulabilmemiz için odayı boşaltmanızı istiyorum, dedi. Foster Hillman'ın niçin canına kıydığım öğrenmek zorundayım ve bunu öğreneceğim.

Odada hafif bir dalgalanma oldu. Telefon çaldı. Radford ahizeyi aldı, birkaç saniye dinledikten sonra telefonu kapamadan önce "Henüz bir şey bilmiyoruz. Ben sizi ararım" dedi.

— Beyaz Saray'dan arıyorlar, diye açıkladı. Başkan, Foster Hillman'ın ölümünden tedirgin. Yarın Endonezya ile ilgili bir konuşmamız olacaktır. Sonucu size bildiririm.

Toplantıya katılanlar tek tek yerlerinden kalkıp odayı terkettiler. Bu arada iki uzman kırılan kilidi değiştirmekle meşguldü.

Radford yalnız kalınca kimsenin o ana dek kapamaya cesaret edemediği pencereyi indirdi. Odanın serinlemesi ve tütün kokusunu yok etmek için havalandırmayı çalıştırdı. Sonra telefonu açıp kendi bürosunu aradı:

—Marwy, bana Francis Power ile Donovan'ı gönder. Bay Hillman'ın dosyasını da yanlarında getirsinler.

Ned Donovan CIA'nın iç güvenlik sorumlusuydu. Görevi, müdür dahil tüm personel hakkında dosya tutmaktı. FBI ile sıkı işbirliği yapar ve kişisel etkinliği nedeniyle CIA'nın hainlerden yana başı pek derde girmezdi. Francis Power altı yıldır Foster Hillman'ın sağ koluydu. Şu an, Frank Thorpe'un emrinde planlama servisinde çalışıyordu. Endişeli bir yüzle içeri ilk giren Ned Donovan oldu. Çerçevesiz gözlükleri ve yumuşak yüz hatlarıyla daha çok bir muhasebeciyi andırıyordu. Tek kelime etmeden Radford'un elini sıktı ve derin bir iç çekerek koltuklardan birine çöktü.

Radford masanın üzerine bir deste anahtar koyarak:

— Foster Hillman'ın evine iki adam yollar mısınız? Kıyı bucak her yeri arasınlar, dedi.

— Emredersiniz, diye karşılık verdi Donovan.

Anahtarları cebine koyup tekrar oturdu. Radford kısa bir sessizlikten sonra konuya girdi:

— Olay hakkında siz de en az benim kadar bilgi sahibisiniz, dedi Donovan'a. Başımız dertte. Şimdiye dek böylesine pis bir işle hiç karşılaşmamıştık. Bu olayda duygusallığa yer yok. Güvenlik açısından Hillman hakkında bildiğiniz herhangi bir şey var mı? Sahi, dosyası nerede?

Ned Donovan parmağıyla masanın üzerindeki plastik kürekte bulunan külleri işaret etti:

— İşte, orada!

— Ne!?

General Radford bir anda b don gibi sönüverdi. Devamlı olarak bir Donovan'a, bir küllere bakıyordu.

— Yani, güvenlik dosyasım kendi elleriyle yaktığımı mı söylemek istiyorsunuz?

Donovan cam sıkılmış gibi koltuğunda doğruldu.

— Bu kesin! Ben de yeni farkına vardım. Kafeteryada öğle yemeğimi yerken bizim servise gelmiş. Sekreterim doğal olarak istediği klasörü kendisine vermiş. Klasördeki dosyalardan birini alarak bunu odasında inceleyeceğini söylemiş. Dosyanın kendisine ait olduğunu açıklamamış. Tabii bu olaya'dayanarak aceleci bir yargıya varmamak gerek.

Generalin acı çektiği yüzünden belliydi. Şefini hainlikle itham eder gibiydi. Başım sallayarak Donovan'a döndü:

— Ned, siz dürüst bir insansınız. Fakat şu an dürüst olmaya hakkımız yok. Foster Hillman üç saat önce intihar etti. Ortada hiçbir neden yok. Ne bir hastalığı vardı, ne de çıldırmıştı. Oysa mesleğimizde bize öğretildiğine göre imkânsız diye bir şey yoktur! İntihar, çıkış yolu bulamayanlar için bir kurtuluş yoludur.

— Yani, ABD Başkanı'ndan bile kuşkulamak mümkündür. Foster Hillman tanıdığım en dürüst insandı. Kendisinin ihanet ettiğini mi düşünüyorsunuz?

— Saçmalamayın! ihanet ettiğinden söz etmiyorum, sadece bunun tersini kanıtlamak istiyorum. Bana yardım edeceksiniz. Bu dosyayı niçin imha etmiş olabilir?

Donovan başını salladı.

— En ufak bir fikrim yok. Hatırladığım kada-

rıyla dosyada ailesiyle ilgili bilgiler dışında bir şey yoktu. Yani bir çeşit hayat hikâyesi bulunuyordu. Önemli şeyler. Güvenlik açısından Hillman'ın geçmiş temizdi. CIA patronundan kuşulanmak kimin aklından geçer?

— Ya günlük yaşamı? diye ısrar etti Radford.

Donovan ellerini dizlerine koyarak kafasında-ki bilgileri toplamaya çalıştı:

— Bildiğiniz gibi duldu. Washington'da N. Caddesi'nde büyük bir dairede tek başına yaşardı. Kumar oynamaz, uyuşturucu kullanmazdı. Homoseksüel değildi. Para bakımından, işi bıraktığı anda kendisini rahatça yaşatacak kişisel bir servete sahipti. Hepsini bu işte. Dostu yoktu. Sağda solda hiç görünmezdi. Günde on beş saat çalışırdı. Burada, bu büroda.

Radford bir süre suskun düşündü, sonra mırıldanırcasına:

— İmkânsız, dedi. İhanet etmiş olamaz. O bunu yapmaz.

Ned Donovan generalin fikrini onayladı:

— Ayrıca siz de bilirsiniz ki, Hillman ihanet etmek istese bunun farkına varmamız aylarımızı alırdı. Bulunduğu görev ona her olanağı sağlıyordu. Alt edilmesi imkânsız biriydi. Öyleyse? Bu ani intihar da neyin nesi?

— Yine de siz bankaları bir araştırın. Bakalım hesabında kaynağı meçhul girdiler var mı? Ben de Doğu'daki ajanlarımızı uyarıp yüksek görevli birinin ihanetiyle ilgili bir şeyler duyup duymadıklarını öğreneceğim. Tabii, kendilerine hiçbir ayrıntı vermeyeceğim.

— Sızıntı olmamasına dikkat edin! diye uyardı Donovan. Sonra bir an, düşman haberalma servislerinin olayı öğrendiklerinde ne denli sevineceklerini düşündü.

Bu sırada kapı çaldı. Radford kilide komuta eden elektronik düğmeye basarak kapıyı açtı. Gelen, Francis Power idi. Pek ender taradığı seyrek beyaz saçları vardı. Olduğundan çok yaşlı görünüyordu. Açık mavi gözlerinden zekâ fışkırıyordu.

Radford'un elini uzun uzun sıktı.

— Korkunç bir olay bu, dedi.

— Bundan sonrası daha da korkunç olacak, diye dikkatini çekti Radford. Oturun ve dinleyin şimdilik.

Elindeki sönmüş puroyu Donovan'a doğrulttu.

— Aslında, bu intiharı siz önleyebilirdiniz. Elinizi biraz çabuk tutsaydınız bu olmazdı.'

Ned Donovan kıpkırmızı kesildi.

— Haksızlık ediyorsunuz, general. Bay Hillman'ın telefon konuşmalarını kaydeden teybin fişten çekildiğini öğrendiğim anda sizi uyardım. Fakat siz pek önemsemediniz...

— Doğru, diye homurdandı Radford. Bu işin aslı neydi?

Donovan daha da kızardı.

— Konuşmaları teybe alan kırmızı kontrol Bay Hillman'ın cihazı devreden çıkardığım haber verdi. Dışarıyla yapılan konuşmaları kontrol amacıyla kurmuştuk bu sistemi...

— Biliyorum, biliyorum, dedi Radford.

Kısa bir sessizlik oldu.

Bir anda üçünün de canı sıkılmıştı. Bu sistemin ne olduğunu onlar da biliyordu. Ayrıca bu sistemden kimi kişilere ufak tefek şantajlar yapma konusunda yararlandıkları da oluyordu. Gerçi bütün bunlar teşkilatın çıkarı içindi ama yine de konuşma özgürlüğünü kısıtlamış oluyorlardı.

— Kısacası, dedi Donovan, Bay Hillman gizli bir konuşma yapmak istemiş gibi davrandı.

— Daha önce buna benzer davranışları olmuş muydu?

— Hayır, dedi Donovan. Son günlerde yaptığı tüm konuşmaların bantlarını tekrar dinledik. En ufak bir aksaklık olsa farkederdik.

Radford, Francis Power'a döndü:

— Siz ne diyorsunuz bu işe? Foster Hillman'ı çok yakından tanırdınız.

Power çaresizliğini göstermek istercesine kollarını iki yana açtı:

— Aklım ermiyor bu olaya. Mesleğine aşıktı. Siyasi bakımdan hiçbir sorunu yoktu. Para konusuna gelince, bundan söz etmek bile saçmalık. Tek başına, sonu kötü biten bir operasyona girişti desek, bu da imkânsız. Çocuk değildi ki! Geriye tek bir olasılık kalıyor: Ani bir sinir krizi...

— Doktor bunun mümkün olmadığını söyledi.

— Doktorları bilirsiniz... Jack Ruby'nin de deli olmadığını söylemişlerdi...

— Anlayamadığım bir şey var, dedi Radford. Foster Hillman kendini pencereden atmadan önce bir çeyrek saate yakın bir süre burada yalnız kaldı. Hatta, odasının kapısını bile kilitlemişti. Aşağıdaki nöbetçi kendisinin bir süre pencere pervazında oturduğunu söyledi. Demek ki bu girişimi ani bir çılgınlık sonucu değil. Diğer taraftan geride hiçbir açıklama bırakmamış. Tek bir kelime bile.

— Belki de intihar girişiminin kendisi bir mesajdır, diye mırıldandı Francis Power. Şunu demek istemiş olabilir: "Bu olayı ben noktalam. Artık tehlike yok. Rahatça davranabilirsiniz". Tam ona göre bir davranış.

Koltuğunun arkasına yaslanmış olan General Radford purosundan derin bir nefes çekti.

— Öyleyse korktuğu bir şey vardı ve ölümü bu tehlikeyi ortadan kaldırdı.

— Çok iddialı bir varsayım bu, dedi Power. Çünkü Şirket'in tümü onun emrindeydi. Böyle bir tehlikeyi önlemek için ölümden başka yollar da vardı. Ayrıca, onu tehdit edebilecek herhangi bir şeyin varlığına pek inanmıyorum.

— Ama yine de kendini pencereden aşağı attı!

Sonunda, dönüp dolaşıp hep aynı noktaya geliyorlardı. Üç adam uzun süre sessiz oturdular. Bu işte bir tuhaflık vardı. Radford iyiden iyiye şaşkına dönmüştü.

— Tam bir çıkmazdayız, dedi. Hillman sırrını saklamak için elinden geleni yaptı. Öldüğüne göre de bize şimdi kim yardım edecek?

— Yaşamım inceden inceye gözden geçirmeliyiz, diye mırıldandı Donovan. Eninde sonunda bir şeyler bulabiliriz.

— Samanlıkta iğne aramaya benzer bu. Hem ne aradığımızı bile bilmiyoruz ki! Bu iş yıllar sürer. Bana kalırsa, bu olay kapanmıştır. Bunu da, intihar ederek Hillman'ın kendisi kapadı. Onun ne zeki olduğunu bilirsiniz. Sorununu inceden inceye düşündü, tarttı ve en iyi çözüm yolunun intihar olduğuna karar verdi...

— Ama hayatından oldu... diye mırıldandı Francis Power.

— Demek ki öyle gerekiyordu, diye karşılık verdi Radford. Kendisi... kusursuz bir adamdı.

Bu arada iç telefonun zili çaldı. Radford ahizeyi kaldırdı. Giriş katındaki nöbetçilerden biriydi:

— Bay Hillman'ın bir ziyaretçisi var. Ne yapmam gerekiyor?

Radford öne doğru eğildi:

— Kimmiş?

— Elinde yeşil kartı var. Kart, Prens Malko Linge adına düzenlenmiş. Bay Hillman'la randevusu olduğunu söylüyor.

— Yukarı gönder.
Radford telefonu kapayıp Donovan'a donuu:
— Beklenmedik bir ziyaretçi! SAS'ı tanır mısınız? Soylu Serenissime Altesleri Prens Malko Linge adım doydunuz mu?
Donovan başını salladı:
— Özel eylem ajanlarından biri değil mi?
— Tam üstüne bastınız! Hem de en iyisi. Çalışma tarzı biraz kibarcadır ama son derece mükemmel sonuçlar elde eder. Emin bir tiptir. Hillman ile randevusu varmış.
— Tuhaf bir rastlantı, dedi Donovan.
— Belki olaya bir ipucu olur... diye bir soluk aldı Francis Power.
— Hillman'ın öldüğünü söyleyecek misiniz ona? diye sordu Donovan.
— Sanırım, evet! Bu tehlikeyi göze almamız gerekiyor.
Kapı çaldı. Yüksek hızlı asansörler on yedi katı birkaç saniye içinde katedebiliyorlardı.
Radford ile Donovan aynı anda bağırdılar:
— Girin!
Malko onları görünce hiç de şaşırmadı. Generalle Francis Power'ı zaten tanırdı* Kendini Donovan'a tanıttı. Donovan Malko'nun kibar giyiminden ve altın rengi gözlerinden müthiş etkilendi.
Üzerinde gece mavisi alpaka bir takım vardı. Donovan böyle bir takımın en az beş yüz dolara diktirilebileceğini düşündü. Demek eylem ajanlarının paradan yana bir sıkıntıları yoktu. Kongre üyelerinin CIA bütçesi söz konusu oldu mu, niçin yaygara kopardıkları şimdi daha iyi anlaşılıyordu.
Malko çok sakın ve doğal bir sesle sordu:
— Sizler de Bay Hillman'ı mı bekliyorsunuz? Kusura bakmayın, biraz geciktim. Memorial Park civarında korkunç bir trafik vardı.

Konuşması da en az giyimi kadar kusursuzdu. Francis Power başım öne eğdi. Donovan pencereye doğru ilerledi. Radford zor duyulur bir sesle:
— Foster Hillman üç saat önce öldü, dedi. Kendini pencereden atarak intihar etti, SAS.
Malko generale baktı. Hava bir anda gerginleşmişti. Bu üç adamın davranışları Saki tuhaflığı sezebilecek kadar eskiydi bu meslekte.
— Niçin intihar etti?
Radford başını salladı:
— Nedenini bilmiyoruz. Ama belki siz yardımcı olabilirsiniz.
Generalin sesinde belli belirsiz bir kuşku vardı. Malko orak olmadı. Koltuklardan birine oturdu.
— Aklım ermedi buna. Foster Hillman dün Poughkeepsie'deki evime telefon etti.
Radford sözünü kesti:
— Saat kaçta?
— Gece on sularında. Evinden telefon etmiş olmalı, çünkü santral memurunun sesini duymadım.
— Ne dedi size?
Üç adam gözlerini Malko'ya dikmişlerdi.
— Beni görmek istediğini ve bana bir görev vereceğini söyledi. Bugün saat beşte buluşacaktık. Daha fazla bir açıklamada bulunmadı.
— Daha önce kendisinden böyle bir davet almış mıydınız hiç? diye sordu Donovan.
— Asla. Ben özel eylem servisiyle çalışırım ve görüşmelerimi genellikle Frank Thorpe ya da yardımcılarından biriyle yaparım.
— Foster Hillman'la daha önce hiç karşılaşmış mıydınız?
Malko gülümsedi.
— Evet. iki yıl önce, Viyana'da. Beni güç bir

durumdan kurtarmıştı. O zamandan beri birbiri-mize karşı bir sempati duyardık.

— Hangi konuda yardımcı olmuştu size? diye sordu Radford.

Malko bir an duraksadı:

— Bunu size söyleyemem. Çok gizli bir görev-di bu. Foster HiUman'ın dışında bu konuyu kimin bildiğini de bilmiyorum.

General Radford'un bu sırdan etkilendiği açıkça belli oluyordu. Fakat S AS'in emirleri çiğne-mediği de ortadaydı.

— O olayın bu davetle bir ilgisi olabilir mi?

Malko başım salladı.

— Hiç sanmam. Çünkü o olay kesin bir çözü-me bağlanmıştı.

— Peki, HiUman'ın sizi normal yolla değil de özel olarak çağırmasının nedeni hakkında bir fikriniz var mı?

— Hayır, yok. Kendisinin özel olarak ilgilendi-ği bir soruna birlikte çözüm getirmemiz için ara-mış olabilir.

Can sıkıcı bir sessizlik çöktü odaya. Üç ada-mın Malko'ya inanmakta tereddüt ettikleri apaçık farkediliyordu. Malko bu durumdan faydalamp karşı saldırıya geçmeye karar verdi. Foster Hill-man yüzünden tuhaf bir duruma düşmüştü.

— Foster HiUman'ın ihanet ettiğini düşünmü-yorsunuz herhalde? dedi.

Radford kıpkırmızı olmuş gözlerini ağır ağır Malko'ya çevirdi.

— Şu günlerde birçok kişi kendi kendine hep aynı soruyu soracak. Bizim de buna bir cevap bul-mamız gerekiyor. Bize yardımcı olabilir misiniz?

Malko temkinli davrandı.

— Bu konuda hiçbir fikrim yok. Anladığım ka-darıyla Foster Hillman'ın bir sorunu vardı ve beni

çağırırdı. Sorununun ne olduğunu Tanrı bilir. Bu arada olayda öyle bir gelişme oldu ki, intihar et-mek zorunda kaldı...

— Bu ölümle size verdiği randevu arasında bir bağ görüyor musunuz? diye ısrarla sordu Dono-van.

Malko gözlerini Güvenlik Şefi'nin mavi gözle-rine dikti ve sert bir sesle:

— Görmüyorum, dedi.

Yine sessizlik oldu. Malko ayağa kalktı:

— Beyler, randevumun artık hiçbir anlamı kalmadı. İzninizle buradan ayrılmak istiyorum... Emrinizde olduğumu ve beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz.

Donovan ile Radford göz göze geldiler. Rad-ford hemen atıldı:

— Gitmeden önce birkaç dakika dışarda, kori-dorda bekler misiniz? Sizinle tekrar görüşmem ge-rekebilir.

Malko'nun gitgide canı sıkılmaya başlamıştı. Bu tatsız rastlantının olmaması için her şeyden vazgeçebilirdi. Şimdi yapacağı en küçük hata onu bir numaralı şüpheli yapacaktı. İçerdekileri atlat-mayı çok isterdi, ama yine de hafifçe eğilip odadan çıktı ve iki nöbetçinin bakışları altında koridorda volta atmaya başladı.

*

*#

Malko dışarı çıkıp ses geçirmez kapıyı kapar kapamaz Radford atıldı:

— Ne düşünüyorsunuz?

Donovan önemsemez bir hareket yaptı:

— SAS uzun süredir bizimle çalışıyor. Çok iyi bir dosyası var. Bu olayla bir ilişkisi olduğunu pek sanmıyorum.

— Tabii Hillman'ın intiharına Malko ile olan

konusması neden olmadıysa...

— Ajanların ihanetlerine şimdiye dek, ender de olsa, rastlamadık değil. Hatta en güvenilir olanlarınkine bile, diye devam etti Donovan. İnsan denen yarattığı etkileyecek sayısız etkenler vardır.

Radford bir puro daha yaktı. Pencereden dışarıya bakıyordu. Aniden arkadaşlarına döndü:

— Bu ölümü bir süre için halktan gizlememiz gerekiyor.

Donovan başını salladı:

— Bunun için Başkan'ın iznini almalıyız.

Radford bu fikre aldırmadı bile.

— Bu gizliliği CIA içinde sağlayabilir miyiz?

Power cevap vermeden önce bir süre düşündü:

— Personeli uyararak haberin dışarıya sızmasını önleyebiliriz. Tabii buna kesinlikle engel olmak imkânsız. Yabancı haberalma servisleri kuşkusuz bu haberi duyacaklar, ama haberin gerçekliğini onaylamaları en az bir hafta sürer. Tabii Başkan olayı gizlememize izin verirse.

Radford tatmin olmuş gibiydi.

— Öyleyse bu iş yürür.

— Ne demek istiyorsunuz?

Radford purosunu ona doğru uzatarak açıkladı:

— Demek istediğim şu: Foster Hillman ölümü seçti. Bize hiçbir ipucu bırakmadı. Yani, ölmekle bizim bu olayı çözmemizi engellemiş oldu. Eğer Hillman'ın öldüğünü etrafa duyurmazsak diyorum, belki bir şeyler olur.

— Şeytanca bir fikir bu, dedi Donovan. Ama Hillman'la ilişki kurmaya kalkan kişi, görüştüğü kişinin o olmadığını hemen anlayacaktır.

Radford hafifçe gülümsedi.

— Pek o kadar değil. Hologram denen bir ci-

hazdan söz edildiğini duyduunuz mu?

— Duydum duymasına da, ne olduğunu tam bilmiyorum, dedi Donovan.

— Sözüünü ettiğim cihaz Planlama Servislerimiz için özel imal edilmiştir. Bilgisayarla donanmış bir teyptir bu. Bilgisayarı isteğinize göre programladınız mı, aklınıza gelebilecek herkesin sesini taklit edebilir... Bu cihazdan Rusların elinde de bulunduğunu biliyoruz. Bu nedenle bir çatışma halinde, Stratejik Hava Kuvvetleri Komutanlığı'nın, Başkan'ın sesiyle verilecek emirlere uymaması emredilmiştir.

- Bunun bizimle ilgisi ne?

— İlgisi şu: Bu büroya bir hologram takıp güvenilir bir ajan oturtacağız. Arşivlerimizde Foster Hillman'ın banta alınmış sesi var. Bu sesi bilgisayara programlayacağız. Böylece ajanın hologramdan geçen sesi Hillman'ın sesine dönüşecek. Aradığımızla ilgili en ufak bir iz yakaladığımızda da oyun sırası bize gelecek.

— Peki, ajan kim olacak?

— Soylu Serenissime Altesleri Prens Malko Linge! Böylece bir taşla iki kuş avlamış olacağız. Eğer SAS'ın bu olayla bir ilgisi varsa, kendini çok güç bir durumda bulacak.

Donovan ile Power bu işten pek hoşlanmışa benzemiyorlardı. Fakat fikirlerini söyleyecek fırsatı bulamadılar. Masanın üzerindeki telefonlardan biri çalmaya başladı. Zilin kesiksiz tiz bir sesi vardı. Beyaz Saray'a bağlı olan hattı bu.

Odada bulunan adamlardan hiçbiri bu sesi şimdiye dek duymamışlardı.

General Radford ahizeyi kaldırıp birkaç saniye dinledi, sonra arkadaşlarına döndü:

— 'Başkan benimle konuşmak istiyor. Foster Hillman'ın ölümü hakkında.

Sol eliyle düğmeyi çevirip konuşmayı odaya aktaran hoparlöre bağladı. Bir süre sonra Başkan'm sesi odayı doldurdu:

— Foster Hillman'ın başına ne geldiğini öğrenibildiniz mi?

— Hayır, Sayın Başkanım. Şimdilik hiçbir şey bilmiyoruz. Yalnız, bir sinir krizi geçirmediği belli.

— Daha önce bir sinir krizi geçirdiği olmuş mu?

— Hayır Sayın Başkanım, fakat..

— Neyse, bunu bir yana bırakalım. Şimdi ne düşünüyorsunuz?

Ses odada tuhaf bir biçimde yankılanıyordu. Power ile Donovan gözlerini bir an olsun Radford'dan ayırmamışlardı.

Radford almındaki terleri sildi. Şu an başka bir yerde olmak için omuzundaki apoletleri bile sökerdi.

— Şimdilik bir fikrimiz yok, efendim. Foster Hillman intihar etmeden önce dosyasını imha etmiş. Bu durumda çok temkinli olmalıyız.

— Olayı özetleyelim, dedi Başkan. Foster Hillman bilmediğimiz bir nedenle kendini öldürdü. Bu ölümün güvenlik sorunlarıyla ilişkisi olabilir. Bu durumda ne yapmayı düşünüyorsunuz, general?

— Bir planım var, Sayın Başkanım... Yalnız...

— Nedir o plan?

Radford elinden geldiğince açık bir biçimde planını anlattı ve sonunda:

— Bay Hillman'ın ölümünü gizli tutmak için izin istiyorum, dedi.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Başkan sordu:

— Kim verecek bu izni?

— Siz Sayın Başkanım, dedi Radford.

V- General, Foster Hillman'ın ölümündeki esrar perdesini kaldırmak için gerekli gördüğünüz

her şeyi yapabilirsiniz. Yeni bir emre kadar Foster Hillman'ın ölümü gizli kalacaktır. Size iyi şanslar. Ne kadar erken sonuç alırsanız o kadar sevinirim.

Donovan ile Power telefonun Başkan tarafından kapandığını duydular. Radford da ahizeyi bıraktı. Biraz rahatlamış gibiydi. Tek kelime etmeden kalktı, kapıyı açtı ve koridorda güvenlik maddelerini okuyan Malko'yu çağırdı.

Malko'nun yanına gelmesiyle birlikte hemen koluna girdi.

— SAS, patronun ölümünü aydınlatma konusunda bizimle çalışacaksınız. Şu andan itibaren adınız Foster Hillman!

Avusturyalının şaşkın bakışlarına aldırmaksızın planını açıkladı. Malko'nun durumu kavrayabilmesi için birkaç dakika geçti. Elinde seçme hakkı yoktu. Görevi reddetmesi diğerlerinin kuşkularını doğrulamak anlamına gelirdi.

— Umarım beklediğimiz ipucunu yakalarız, demekle yetindi. Foster Hillman iki yıl önce hayatını kurtarmıştı. Ona bir yararı dokunmasa da, bu borcumu ödemek isterim.

General Radford ateşli bir biçimde bu fikri onayladı. Malko'yu beğenirdi.

— tşe yarın sabah başlıyoruz, dedi. Bütün işiniz buraya gelip büroda oturmak. Şu andan itibaren kimseyle görüşmemeniz gerekiyor. Geceyi bu kattaki bekleme salonlarından birinde ya da buradaki divanda geçireceksiniz. Sizi kimse rahatsız etmeyecek. Ben gerekli emirleri veririm.

III. BÖLÜM

Önündeki krokiyi inceleyen Malko'nun canı sı-kıldı.

Kroki harikaydı ama öngörülen masraf çok yüksekti.

Avusturya'daki şatosunun onarımıyla görevli müteahhit yine bir yığın paraya malolacak yeni bir öneri getirmişti. Liezen kasabası arşivlerinde şatonun XVIII. yüzyıldaki görünümünü yansıtan gravürler bulmuştu. Gravürlere göre şatonun bu günkü girişi bambaşkaydı. Şatonun önünde, salonlara açılan ilk kat koridoruna kadar atla girilebilecek geniş basamaklı, hafif eğimli taş bir merdiven bulunuyordu.

Müteahhit Soylu Serenissime Altesleri Prens Malko Linge'den bu eski yapıya görkemli bir görünüm katacak olan girişi gözardı etmemesini bekliyordu.

Bunun bedeli de yaklaşık 20.000 dolar civarındaydı.

Malko gözlerini mimarın çizdiği taslaktan alamıyordu. Gerçekten de çılgınca bir fikirdi bu. Gerçi şatosuna atla girecek değildi... Hatta girmeye niyetlendiğinde bunu atla değil, altındaki Jaguarla yapardı. Ama büyük davetler verdiğinde, davetlileri atla gelmeye zorlamak açısından uy-

gun bir nedendi bu. Fikri beğendi.

Bir an aklından müteahhidin kendisini, daha fazla para sızdırmak için kandırıp kandırmadığını geçti. Şatoyu ne denli sevdiğini biliyordu. Ayrıca, bahçenin büyük kısmı Macaristan'da kaldığı için binaya daha fazla önem verdiğini de biliyordu. Ama böyle bir kurnazlığa kaçacak olsa, sadık dostu Krizantem onu kıtır kıtır keserdi...

Cebinden kalemini çıkardı ve krokinin yanına, teklifi onayladığını belirten "kabul" sözcüğünü yazarak imzaladı.

Şimdi geriye gerekli olan 20.000 doları bulmak kalıyordu. CIA olmasa, şato şimdi hâlâ bir taş yığını halindeydi. Başardığı görevler karşılığında Amerikan hazinesinden aldığı hatırı sayılır ücretlerini olduğu gibi şatosunun onarımına yatırırdı. Hayattaki tek amacı, şatonun bitmiş halini görebilmektir, işte o gün, bu mesleği bırakacak, evlenip sakın bir hayat sürecekti.

Foster Hillman'ın koltuğuna iyice gömülüp arkasına yaslandı. Hayal bir yana, şu anda korkunç bir gerçekle yüz yüze bulunuyordu.

Foster Hillman'ın bürosunda çekici hiçbir yan yoktu. Çekmecelerin tümü açılmış ve Hillman'ın kişisel eşyaları toplanıp götürülmüştü. Malko kendini Kafka'nın kişilerinden biri gibi hissetti. Bu bürodan ayrılma hakkına sahip olmadığı gibi, ne beklediğini de bilmiyordu. Kendisiyle konuşmama emri almış olan bir memur günde iki kez yemeğini getiriyordu.

Bir gün önce Donovan ile Planlama Servisi Müdürü Frank Thorpe gelmiş, bir süre gevezelik etmişlerdi. Bu arada Malko ile Hillman'ın seslerinin holograma programlanmasını da izlemişlerdi.

Harika bir cihazdı bu. Malko Washington'dan ve Şirket'ten birçok kişiyi aramış Hillman'ın se-

siyle telefon görüşmesi yapmıştı. Hatta Foster Hillman'ın ölümünden haberdar olan bir görevli duyduğu sese bir türlü inanamamıştı.

Masanın üzerine konan bu büyük kara kutu harika bir tuzaktı. Ama bununla kimi ya da neyi yakalayacaklardı, onu bilmiyorlardı işte. Foster HiUman'ın ölümünden kırk sekiz saat sonra henüz bir adım bile atmamışlardı.

CIA Patronu'nun evinde yapılan aramadan hiçbir şey elde edilmemişti. FBI tarafından yapılan banka hesabı kontrolünde da bir şey çıkmamıştı. Foster HiUman'ın hesap girdilerinin tümü normaldi.

Özel yaşamına gelince, burada da durum aynıydı. Ned Donovan'ın araştırmaları bir sonuç vermemişti. Gazete ve diğer federal servis arşivlerinde hiçbir şey yoktu. Hillman reklamdan ödö kopan bir adamdı. Yedi yıl önce CIA'nın başına getirildiğinde kendisiyle ilgili tüm yazıları ortadan kaldırtmıştı. En önemli belgeler ise, ölümünden az önce yaktığı dosyasında bulunuyordu.

Birkaç güvendiğı arkadaşısı olduğu biliniyordu ama şu an için onlardan yardım sağlanamazdı. Çünkü Foster Hillman resmi olarak hâlâ hayatta görünüyordu. Kısacası CIA felç olmuş durumdaydı.

"Bu hareketsizlik devam ederse, bu odada yaşanıp gideceğim" diye düşündü Malko.

Üç telefonun ikisi fişten çekilmişti. Sadece holograma bağı direkt hat çalışuyordu. Donovan'ın hattın arasına soktuğı bir santral memuru konuşmaları süzüyor, bekledikleri olayla ilgisi olmayanları hemen kesiyordu. Malko'nun CIA'ya ait tüm sırları öğrenmesi gerekmiyordu.

Şirket'in idaresi şimdilik General Radford'un elindeydi. Malko'nun görevini bilen beş kişi vardı:

Radford, Donovan, Frank Thorpe, Francis Power ve Başkan.

Malko sıkıntıdan çıldırmak üzereydi. Yatak halini alan kanepede iki gece geçirmişti.

Donovan Hillman'ın evine başka bir ajan yerleştirmeyi düşünmüş, sonra bundan vazgeçmişti. CIA Başkanı'nın evine uğramaması belki birilerini harekete geçirebilirdi.

Malko son derece konforlu koltuğunda Foster HiUman'ın kötü kaderini düşünüyordu. ABD'nin perde arkası hükümetinin başkanını bir yaz günü pencereden atlamaya zorlayan neden ne olabilirdi ki?

Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, çalanın telefon zili olduğunu bir an anlayamadı.

tki günden beri telefon ilk kez çalışuyordu.

Öylesine beklenmedik bir şeydi ki bu, Malko bir süre daha cihaza baktı durdu. Sonra kalbi delice çarpmaya başladı. Donovan konuşmayı buraya bağladığına göre...

Hemen ahizeyi kaptı.

-Alo?

— Hillman?

Malko dersini iyi ezberlemişti.

— Kim olsun istiyordunuz? dedi, fakat devamı getirmedi.

Ses bir kadın sesiydi. Tuhaf aksanlı, ince, duyduğu bir sestı bu. Kime ait olduğunu çıkaramamıştı ama bu sesi tanıdığına emindi.

— Randevuya gelmediniz, dedi karşıdaki ses. Bunun son fırsat olduğunu biliyordunuz...

Malko iki günden beri ne cevap vermesi gerektiğini tekrarlamış durmuştu.

— Gelemedim, diye karşılık verdi. Başkanla önemli bir toplantım vardı.

Kalbinin çarpıntısına engel olamıyordu. Duy-

duğu bu ses Foster Hillman'ı ölüme itmişti. Ölümündeki sır neydi? Ve karşısına bir kadın çıkıyordu! Düş gibi bir şeydi bu. Kadın devam etti:

— Toplantınız beni ilgilendirmez. Bu akşam mutlaka geleceksiniz. Hem de sizden istediğimiz tüm bilgilerle beraber. Aksi halde yarın çok geç olur. Anlaşıldı mı?

Malko bir an kadının telefonu kapayacağını sandı. Hologram harika çalışıyordu. Sesinin Foster Hillman'ın sesinden farksız olduğu kesindi.

— Saat kaçta? diye sordu Malko.

— Her zamanki gibi, aynı saatte ve aynı yerde.

Malko bir an düşündü ve karşılık verdi:

— Başka bir yerde buluşmamız daha uygun olacak. Böylesi daha güvenli.

-Neden?

Kadının ses tonunda kuşku vardı.

— Kendimi emniyete almalıyım, diye tekrarladı Malko. Ne denli bir tehlikeye atıldığını biliyorsunuz.

— Sizin için tehlike söz konusu değil. Sizden kim şüphelenebilir ki?

— Hiç belli olmaz bu, dedi Malko. Başka bir yerde buluşmaya kararlıyım.

Taktik işe yarayacak gibiydi. Kadın bir süre tereddüt etti, sonra kabullendi:

— Pekâlâ, 42. Cadde'deki Star Sineması'na gelin. Saat sekizde.

— New York'taki Star Sineması mı?

Kadın tek bir kelime etmeden telefonu kapadı. Malko da ahizeyi bıraktı ve gömleğinin terden sırlıklam olduğunu hissetti.

Baş dönüyordu. Demek CIA Patronu Foster Hillman ihanet ediyordu. İnanılacak gibi değildi.

Daha fazla düşünecek zamanı olmadı. Telefo-

nun kapanmasından iki dakika sonra Radford içeri daldı, ardından da Donovan. Radford'un yüzü allak bullaktı. Rusların Amerika sahillerine çıkarma yaptıklarını haber alsa bu kadar şaşırırdı.

— Bu gece orada olmak isterdim, dedi. Şu hi-kâye neyin nesiymiş bir an önce öğrenirdim.

Malko kadının sesiyle, sinema adından başka bir şey bilmediklerini belirtmeye cesaret edemedi. Sadece:

— Foster Hillman'ın niçin intihar ettiğini artık biliyoruz, demekle yetindi.

Donovan tuhaf bir ifadeyle baktı.

— Bunu bize söylemesini engelleyen neydi? Gerçek açıktı; açık ve tedirgin edici.

*

**

Broadway ile Sekizinci Cadde arasında kalan 42. Cadde, döküntü sinemaların, açık saçık yayınlar satan kitapçıların ve ucuz plak satıcılarının yer aldığı bir caddedir.

Sinemaların sabahın beşine kadar açık olduğu ve koltuk fiyatlarının bir gecelik otel odası fiyatından daha ucuza geldiği kentin tek yeri burası olduğundan, çevre serserileri karargâhı hep bu bölgede kurardı. Yosmalarla film boyunca beraber olmak beş dolar, aktüalite ve belgeseller süresince vakit geçirmek iki dolardı.

Gözündeki gözlüklere rağmen neon ışıklarından rahatsız olan ve mağazalardan yayılan müzik sesleriyle serseme dönen Malko, Star Sinema'nın önünde durdu.

Sinemanın diğerlerinden farkı, yoktu. "Bangkok'ta Seks" adlı filmin fotoğrafları önünde toplanmış birkaç zenci vardı.

Elbiseleri eskimiş iki homoseksüel hayranlıkla Malko'yu süzdü. Üzerindeki nefis takım, bulun-

duğu çevreyle son derece uyumsuz düşünüyordu. Yolunu kaybetmiş birkaç turist dışında kaldırımlar para için her şeyi yapabilecek insanlarla doluydu.

Genç bir zenci hafifçe Malko'ya çarparak kulağına zor duyulur bir sesle fısıldadı:

— Toz ister misiniz? On dolar!

Eroinin Times Square'den beş yüz metre ötede satıldığını düşünmek bile akıl alacak şey değildi.

Malko kasaya yaklaşıp bir bilet istedi. Bilet satan kadın gözünü New York Post'un çizgi romanından kaldırmaksızın parayı alıp bileti uzattı.

Salon buz gibiydi. Soğuk hava tertibatı son hızla çalışıyordu. Yer gösteren adam yarısı boş bir dizi koltuk gösterip uyumaya devam etti. Atlar gibi ayakta uyuyordu.

Müşterisini iyi tanıyan Star müdüriyeti, insanı şaşkına çevirecek kimi davramşları biraz olsun kamufle edebilmek için salonu loş bırakmıştı. Malko'nun gözleri kısa zamanda karanlığa alıştı.

CIA Patronu'na randevu vermek için garip bir yer seçilmişti. Salonu saran koku anlatılacak gibi değildi: Ter, ucuz parfüm ve tütün karışımı pis bir kokuydu bu. Malko'nun üzerine oturduğu koltuk pislikten kayganlaşmıştı. iğrenç ortamdan tüyleri diken diken oldu.

Saati sekizi çeyrek geçiyordu.

Salonun bir yerinde Foster Hillman'ın sırrını bilen bir kadın vardı, CIA Patronu'na istediğini yaptırtan güçlü bir kadın. Ne yazık ki Malko'nun kadını belirlemesine olanak yoktu.

Sesi hariç. Aslında salondaki bütün kadınları tek tek konuşturup seslerini dinlemek mümkündü.

Ama sonra?

Malko esrarengiz kadının sesini kafasından defalarca geçirmişti. Aksam hiç de yabancı değil-

di. Fakat nerede duymuştu o sesi? Eğer şansı yaramazsa Radford'un planı suya düşecekti.

CIA işleri iyi ayarlamıştı. Amerika toprakları üzerinde görev yapmaları yasak olduğundan General Radford FBF'dan yardım istemişti. Sinemanın içinde ve çevresinde yirmi beşe yakın ajan yer almıştı.

Makine dairesinde bile salonu gözleyen iki ajan nöbetteydi.

Hepsi de daha önce Malko ile bir toplantıya katılmışlardı. Her birine Malko'nun emirlerine harfiyen uymaları emredilmişti. Ayrıca CIA gerekli güvenliği arttırmak için Malko'nun yamna birçok görevde birlikte çalıştığı iki gorili, Milton Brabeck ile Chris Jones'u vermişti. Brabeck ile Jones saat altıdan beri salonda "Bangkok'ta Seks" adlı filmi seyreliyorlardı.

Bütün bu önlemlerin ne anlamı var, diye düşündü Malko. Kadının randevusu Foster Hillman'laydı, Malko ile değildi ki... Bu durumda ortaya çıkmayacağı belliydi.

Malko ekrana bakmıyordu bile. Gözü salondaydı. Aradığı kişi burada, herhangi bir yerdeydi. Tabii dışarda durup gelenleri kontrol etmediyse. FBI'ın aldığı önlemlerin etrafı karıştırmamasına dua etti.

Yanında gömleği göbeğine kadar açık, şişman bir adam vardı. Bir yandan gürültülü bir biçimde mısır yiyor, bir yandan da açık saçık sahnelerde izlenimlerini yüksek sesle duyuruyordu. Malko'nun yalnız olduğunu görünce, fikirlerini onunla paylaşmaya başladı; hatta arada bir diziyle bacağına vurmaya bile başladı. Yer değiştirmek için iyi bir fırsattı bu. Bulunduğu kısımda hiç kadın yoktu. Yerinden kalkıp altı sıra ötede bir yere geçti.

Birden yamna bir kadın gelip oturdu. Bunu is-

teyerek yaptığı belliydi, çünkü etrafta çok boş yer vardı.

Malko kasıldı. Olacak gibi değildi! Foster Hillman olmadığı apaçık ortadaydı. Oynadığı rolü bilen kimse yoktu ki! Kafasından delice fikirler geçti. Göz ucuyla kadını süzdü. Güzele benziyordu. Sarı saçları dalgalıydı ve aşağı yukarı otuz yaşlarında vardı.

Süründüğü parfüm çok ağırdı ama dayanılır cinstendi. Malko yarı karanlıkta kadının tüm hareketlerini takip ediyordu. Çantasını açtığını ve içinden dikdörtgen biçiminde bir kart çıkardığını farketti. Kartı, bir süre elinde tuttu, sonra sakın bir tavırla Malko'nun ceketinin cebine soktu. Bunu yaparken hafifçe gülümsemişti. Malko'nun tepki göstermesine fırsat bırakmadan yerinden kalktı ve ara geçide doğru uzaklaştı.

Malko hemen yerinden fırladı. Filmin yarıda kesilmesi ve ışıkların yanıp kapıların tutulması için hafifçe bağırması yeterliydi. Ağzım açmak üzereyken kadının dört sıra arkada bir adamın yanına oturduğunu gördü.

Malko sıra başındaki koltuğa çökerek kartı yandaki küçük ışığa tuttu ve gördüğü iki satır karşısında gülmek için kendini zor tuttu: Gloria Franch. Günün her saatinde evlere masaja gidilir. Randevu alınması...

Basit bir reklam kartı.

Yeniden salonu taramaya başladı. Yirmiye yakın tek kadın, bir o kadar da çift vardı. Esrarengiz kadının yanında bir erkekle gelmeyeceği ne mahlumdur?

Oradan 300 mil ötede CIA'nın morgunda yatan Foster Hillman'ı düşündü. Ah, bir konuşabilseydim.

Düşüncelere dalan Malko zamanın nasıl geçti-

ğini anlamadı. Ekranda büyük bir müzik patlaması oldu, yakın plan bir öpüşme belirdi ve ışıklar yandı. Belli belirsiz çevresine bakındı. Seyircilerin yarısı çıkışa doğru ilerliyordu. Kimileri daldıkları uykudan uyanmadılar bile.

Malko saatine baktı ve umutsuzluğa düştüğünü hissetti. Saat dokuz buçuk olmuştu. Belki de kadın gelip gitmişti. Ve o, burada boş yere bekliyordu.

Esrarengiz kadını düşünürken birdenbire aklını kurcalayan şeyi hatırlayıverdi: O akıcı, tatlı aksan bir İranlı aksanıydı. Olağanüstü belleğinin yanılmasına imkân yoktu. Ses hâlâ kulaklarındaydı. Bu sese Tahran'da rastlamıştı.

Heyecan içinde ayağa kalktı. Bir ipucu sayılırdı bu. Şimdi doğulu tipinde bir kadın arıyordu. Bulması da pek güç olmayacaktı. Tabii, kadın sa-londaysa.

Araştırmaya değerdi. Süratle sıraları gözden geçirmeye başladı. Neyse ki, dörtte üçü boştu şu an. Kadınların hiçbirini aradığı tipe uymuyordu. Çıkış kapısına doğru ilerledi. Belli bir mesafeden peşine Jones ile Brabeck takıldı. Dört saattir "Bangkok'ta Seks" filmini seyretmekten gözleri yuvalarından dışarı uğramıştı.

Salonun serin havasından sonra dışarı fırın gibi geldi. Aynı zenciler hâlâ çıplak artist fotoğraflarını seyrediyorlardı. Plak mağazası elindeki twist stoğunu korkunç bir gürültü içinde ucuza satmaya devam ediyordu.

Chris neşeli biçimde Malko'nun yanına geldi.

— Ne güzel görev bu! Bundan sonraki seansa da kalacak mıyız?

Malko cevap vermedi. Caddeyi kolaçan ediyordu. Reklam neonları kaldırımları gündüz gibi aydınlatmıştı. Her yan insan doluydu.

Birden, onü gördü.

Karşı kaldırımında, Lynx Sineması'nın neonları altında duruyordu. Kırk yaşlarında, üzerinde çok şık siyah bir tayyör bulunan bir kadındı. Malko ancak yüzünü görebiliyordu. Koyu siyah saçlarını ortadan ayırarak arkaya doğru toplamıştı. Çekik siyah gözleri, seksi kalın dudakları ve hafif kalkık bir burnu vardı. Tam bir doğuluydu. Üstelik gün görmüş bir kadındı.

Malko bir an olsun gözlerini ondan ayırmıyordu. Kadın kendisine çarpıp geçenlere aldırma- sı- nın Star Sineması 'nın çıkışım gözlüyordu.

Aradığı kadının o olduğuna emindi Malko. Fakat her an kalabalığa karışıp gözden kaybolabilirdi.

— Beni takip edin, diye fısıldadı Chris'e. Çabuk.

Hızlı hızlı yürüyerek Sekizinci Cadde'ye doğru ilerledi. Neonların ışıklarından kurtulduğunda kendini caddeye attı. Yanından sıyrılırcasma geçen bir taksiyle otobüs şoförünün küfürlerine aldırma- dı bile.

Esrarengiz kadın elli metre ötedeydi. Yerinden hiç kıpırdamamıştı. Malko Lynx'e doğru yürüdü. Chris yolun ortasında, arabaların arasında sıkışıp kalmıştı.

Arabalar, umutsuzca el kol sallamasına rağmen yavaşlamaksızın yanından gelip geçiyordu. Milton'a gelince, o hâlâ intiharla görev arasında bir karara varamamıştı.

Malko Lynx'in önüne geldi.

Kadın ortalıkta yoktu. Aceleyle holü, yandaki mağazayı kontrol edip tekrar kaldırıma döndü ve aradığını biraz ilerde farkettiler. Sinemamın önünden uzaklaşmış olan kadın geri dönüyordu. Malko yol- da karşılaşmayı planlayarak o yöne yürüdü.

Yakından bakıldığında, en ufak bir kuşkuya yer yoktu: Beyrut ile Karaçi arasında bir yerde doğduğu belliydi. Düzgün hatları, güzel bir yüzü vardı. Dudağının iki yanında hafif çizgiler belirmişti. Sol kolunda çok şık krokodil bir çanta vardı. Bakışları bir an Malko'ya takıldıysa da hemen çevirdi. Bir an sonra, çarpışacakmış gibi yüzyüze geldiklerinde kadın gözlerini tekrar ona çevirdi. Malko yolu kesmişti. Kadın bir adım geriler gibi oldu. Malko kısık bir sesle:

— Foster Hillman gelemeyecek, dedi. Sizi ona götürmekle görevlendirildim.

Doğulu dilberin siyah gözleri iri iri açıldı. Bakışlarında bir panik kıvılcımı belirip kayboldu. Ani bir hareketle gerileyip:

— Ne demek istediğinizi anlayamadım, dedi. Rahat bırakın beni.

Malko'nun gözü hızlı yürüyüşüyle salınan kalçalardan başka bir şey görmez olmuştu. Broadway'e doğru çıkıyorlardı. Kadını bir an gözden kaybedecek olsa kalabalığa karışıp yok olacaktı. Ya bir taksiye atlayacak ya da kendisini bekleyen bir arabaya binecekti...

Malko artık emindi. Kadının sesi telefondaki sestiydi.

Malko hızlanırken Chris ile Milton soluk soluğa yetiştirtiler.

— Ne oluyor?

Malko eliyle kadını işaret etti:

— Şu ilerde koşan aradığımız kadın. Çabuk olun!

Malko'nun FBI ajanlarını uyaracak zamanı yoktu. Fakat Chris Jones çoktan fırlamıştı. Kalabalığın arasında dans eder gibi ite kaka ilerliyordu. Bir çarpışmada şapkasını düşürdü, fakat durmadı.

Kadın yüz metre kadar önlerindeydi. Uç adam aradaki mesafeyi henüz kapatamamışlardı. Malko bir an Chris'in elinde küçük Colt Cobra'nın namlusunu farketti.

— Chris, ateş etmeyin! diye bağırdı.

Gelip geçenler döndüler. Bir kadın silahı farkedip avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Burada adam soyuyorlar... Polis, polis çağırın...

İriyarı biri Chris'in yolunu kesmeye çalıştıysa da karnına yediği diz darbesiyle olduğu yerde kaldı. Yolun karşı tarafında beyaz pardösülü iki adam ceplerinden hemen telsizlerini çıkardılar.

İzledikleri kadın Broadvay ile 42. Cadde'nin kesiştiği ışıklara gelmişti. Yol trafiğe açıldı ve önünden, yirmi beş metre genişliğindeki yoldan yüzlerce araba akıyordu.

Malko kalabalıktan sıyrılıp yol kenarından koşmaya başladı. Milton ile Chris polisten yardım isteyen bir kalabalığın arasında mücadele ediyordu.

Kadın döndü ve Malko'yu gördü.

Bir anlık tereddüitten sonra kendini araba selinin içine atıverdi. Yüreği ağzına gelen Malko kadının güçlükle bir arabadan sıyrıldığını, iki metre daha koşup yolun tam ortasında arabaların arasında kaldığını gördü.

Otuz metre ötede Times Square metro istasyonunun girişi vardı. Bir yığın karmaşık yolun bulunduğu metroya otuz metre önden girecek olsa, on saniyede izini kaybettirirdi. Chris kalabalıktan kendini kurtarabilmişti. Soluk soluğa Malko'nun yanına ulaştı. Şenlik başlıyordu. Hemen her köşeden FBI ajanları çıkmaya başladı. Malko el işaretiyle kadını gösterdi. Fakat ajanlar etkinlik gösteremeyecek kadar uzaktaydılar.

Kadın bir hamle daha yapıp üç metre daha kazandı. Yeşil ışık bir türlü sönmek bilmiyordu.

Chris kendini caddeye attı. Üzerine doğru bir taksi geliyordu. Goril hiç tereddüt etmedi. Silahını havaya doğrultup iki el ateş etti. Araba, gürültüsü Astor Oteli'nden duyulacak biçimde lastiklerini öttürerek fren yapıp durdu.

Bir FBI ajanı koşarak dört yol ağzına geçti ve karşıdan gelen arabalara kollarım çapraz kaldırarak işaret verdi.

Fakat New Yorklu sürücülerin bu gibi şeylere aldıracağı yoktu. Geldiği yoldan tekrar geri çekildi.

Sarı ışık yanar yanmaz Malko atıldı. Kadın arabaların arasından sıyrılarak ilerlemeye devam ediyordu. Geniş bulvarın karşı kaldırımına ulaşmak üzereydi.

Metro girişine yirmi metre kalmıştı.

Birden, Broadway'in köşesinde büyük tahta bir panonun ardından New York'ta hâlâ rastlanmakta olan atlı polislerden biri belirdi ve elindeki copu doğulu dilbere doğru uzatarak seslendi:

— Hey siz, hammefendi! Buraya gelin!

Yeşil ışıkta geçtiği için ceza olarak keseceği beş doları düşünerek daha şimdiden dudaklarını yalıyordu. ABD'de bu gibi şeyler hafife alınmaz.

Kadın son adımı da atarak kaldırım, polisin hemen birkaç metre yakınına ulaştı. Polis metro ile onun arasında bulunuyordu. Kadına sırtım dönerek atından indi.

Malko, Chris ve iki FBI ajanı aym anda bağırdılar. Kadın çantasından bir tabanca çıkarmış ve namluyu polisin sırtına çevirmişti.

iki el silah sesi trafiğin gürültüsü içinde kayboldu gitti. Fakat bir ayağı hâlâ üzengide olan polis bir an sarsıldı, kaskı başından fırladı ve kaldırım

ma yığıldı. İyi eğitilmiş olan at kişnedi, fakat yerinden kıpırdamadı. Polis şaşkın bakışlarını kadına çevirdi. Bir türlü anlayamıyordu. Ağzından kan gelmeye başlamıştı. Sert yüzlü katil, suratına bile bakmadan yanından geçti. Göğsünü yakan acıya karşı koyarak biraz yan döndü ve 45'lik büyük toplu tabancasını çıkarmayı başardı. Horozu kaldırdı ve atın ayakları arasından metronun girişinde kaybolmakta olan kadına nişan aldı.

Yarı baygın haline rağmen "Ateş etme! Ateş etme!" diye bağırdıklarını farkettiler. Fakat meslekte eskimiş, kararlı ve disiplinli bir polisti o. Yasaları temsil ediyordu. Üzerine ateş etmişlerdi ve buna karşılık vermek zorundaydı. Başka ne yapabilirdi ki?

İşaret parmağı tetiği çekerken, kadının ne denli kıymetli olduğunu bilen Chris de tetiğe bastı. Kurşun bir saniyeden az bir gecikmeyle polisin bileğini buldu.

Metronun merdivenlerinden inmekte olan kadının muz kabuğuna basmış gibi savruldu. Uzun namlulu 45'ligen kurşunu kürek kemiklerinin arasına isabet etmişti. Kolları bir an havayı dövdü ve sırtüstü düştü. Merdivenlerden aşağı yuvarlandı ve yabancı gazeteler satan bir bayinin önünde hareketsiz kalakaldı.

Malko, Chris ve bir FBI ajanı aynı anda yanına geldiler.

— Çabuk, bir ambulans çağırın! dedi Malko.

Kadın sırtüstü yatıyordu. Dudaklarının kenarında pembemsi bir köpük belirmişti. Gözleri kapalıydı. Chris usulca tayyörünün önünü açtı. El büyüklüğünde bir yaradan kan akıyordu. Çantasından yere kısa namlulu 7,65'lik bir Beretta düşmüştü.

FBI ajanı yüzü sapsarı bir biçimde başını çe-

virdi. Chris mırıldandı:

— Hapı yutmuş bu.

Malko ölmekte olan kadına eğildi:

— Kim gönderdi sizi? Kim? Söyleyin. Birazdan öleceksiniz.

Kadın gözlerini araladı. Dudakları belli belirsiz kımlıladı. Soruyu anlayıp anlamadığı belli değildi. Malko sorusunu tekrarladı. Hiçbir tepki almadı. Kadının bileğini tutmakta olan Chris:

— Nabzı durdu, dedi.

Yanlarına üç FBI ajanı daha geldi. Malko ayağa fırlayarak çevrelerini saran kalabalığa bağırdı:

— Bir doktor gerekli. Aranızda doktor var mı?

Uzun boylu zayıf biri kalabalığı yardı. Muayenesi çok kısa sürdü.

— Bu kadın ölmek üzere. Yapılacak bir şey yok.

— Ona bir iğne yapın, dedi Malko. Ne olursa olsun, yeter ki bir an kendine gelebilsin. Onunla konuşmalıyım.

Doktor kararsız bir tavırla baktı. FBI ajanlarından biri hüviyetini çıkararak doktorun burnuna dayadı:

— Söylediğini yapın. Çabuk.

Çevrelerindeki kalabalık gitgide artıyordu. Metroda ölen birine rastlamak her gün ele geçecek fırsatlardan değildi. Doktor çantasından bir enjektör çıkarıp içine bir ilaç çekti, sonra iğneyi kadının boynuna batırdı.

— Çok güçlü bir kalp takviyesidir bu, dedi.

İğneyi çekti ve beklemeye koyuldular. Kadının yanakları canlanır gibi oldu. Malko başını kaldırarak dudaklarını kadının kulağına dayadı:

— Kim gönderdi sizi? Konuşun, fazla vaktiniz yok. Öleceksiniz.

Bu kez kadın gözlerini bile açmadı. Bedeni tit-

rer gibi oldu ve Malko'nun koluna dayalı başı arkaya düştü. ,

— Tamam, dedi doktor, öldü.

Malko kadının başını yavaşça yere bırakıp ayağa kalktı. Bir ajan beyaz pardösüsünü çıkarıp cesedin üzerine örttü.

Chris çantada bulduğu bir pasaportu Malko'ya uzattı. Pasaport, Zürih'de 32 Adolfstrasse'de oturan, 1940 Tebriz doğumlu İranlı Prenses Nuş Riyahi adına düzenlenmişti. Çantada işe yarar fazla bir şey yoktu. Bir oda anahtarı buldular. Üzerinde Waldorf- Astoria, G-5 yazısı vardı.

— Ne şanssızlık! diye söylendi Malko. Kadını buraya gönderenler birkaç saate kalmaz başına geleni öğrenirler.

43. Cadde'de bulunan New York Times Gazetesi'nin muhabirleri daha şimdiden merdivenleri kaplamışlardı bile.

Malko Chris'i çıkışa doğru sürükledi. Kaldırımın kenarında beş polis arabası, bir NBC haber kamyonu ve bir ambulans bulunuyordu. Birkaç kişi üstü örtülü bir cesedi ambulansa taşıyordu.

— Polis mi? diye sordu Malko.

— Evet efendim, diye karşılık verdi bir ajan. Az önce öldü.

Bir bakıma böyle olması daha iyi, diye düşündü Malko. Aksi halde polisin rütbesini geri alırlardı.

Malko ile Chris, Times Square'den geçerek Waldorf - Astoria yönüne doğru uzaklaştılar. Şansa hareket etmekle ne elde edebilirlerdi? Şu sıra Malko General Radford'a da, onun dahiyane fikirlerine de lanet ediyordu. CIA Patronu'nu bile konuşturacak güçte olan kişiler elbette ki kendilerini sağlama almışlardı.

IV. BÖLÜM

Laboratuvarın mikroptan arınmış havasında bir sinek uçacak olsa, kanat sesleri hernen duyulurdu. Küçük uzun kutunun üzerine eğilmiş olan dört adam soluk almaya bile korkuyorlardı.

CIA'mn B bölümünde, yerin üç kat altında bulunan laboratuvar da kimi zaman çok tuhaf araştırmalar yapıldı. Fakat bu kez, her zamanki testlerden biri uygulanıyordu.

Beyaz önlüklü iki uzman General Radford'u izleyen Malko'ya baktılar. General, madeni kutuyu kobra yılanı görmüş gibi seyrediyordu. Kutunun yanında masanın üzerine yayılmış, sarı renkli adi kraft kâğıdı vardı. Kâğıdın üstündeki iki İsviçre pulunun altında Foster Hillman'ın adı ve adresi daktiloyle yazılmıştı.

Paketi bir postacı iki saat önce posta kutusuna bırakmıştı. Hillman'ın evini gözleyen ajan paketi hemen Radford'a getirmiş, o da bunu zaman geçirmeden laboratuvara yollayıp bir bomba olup olmadığının araştırılmasını istemişti.

Bomba değildi.

Kutu yirmi gramı geçmiyordu. Zararsız görümlü, ilaç kutusunu andırır çinko bir kutuydu.

Fakat o da İsviçre'den geliyordu. Tıpkı şu anda New York Morgu'nda teşhis edilmeyi bekleyen

Prences Nuş Riyahi gibi.

Waldorf-Astoria'daki G-5 no'lu odanın araştırılması hiçbir sonuç vermemişti. Yapılan soruşturma da öyle. Kocasından boşanmış olan Prences Nuş, ABD, Avrupa ve Ortadoğu arasında sürekli seyahat eden biriydi. Zürih'de çok ender uğradığı bir resim galerisi ve İran'da milyarder bir babası vardı.

Haberalma çevrelerinde kendisini tanıyan kimse yoktu. CIA ajanlarından hiç kimse adından söz edildiğini duymamıştı. Bavullarım didik didik eden CIA uzmanları anormal hiçbir şeye rastlamamışlardı.

Pasaportundan da anlaşılacağı gibi on, on beş gündür ABD'deydi. Eldeki bilgilerin ardında gizlenenleri bulabilmek için haftalar gerekebilirdi. Genç kadın çok zengindi ve seyahatten hoşlanıyordu. Buna rağmen, yolunu kesen polisi herhalde züppelik olsun diye vurmamıştı...

Ölümünün üzerinden üç gün geçmişti. Gündüzlerini Foster Hillman'ın bürosunda, gecelerini de yine Hillman'ın evinde geçiren General Radford ile Malko için korku dolu üç gün.

Önemli hiçbir olay olmamıştı. En ufak bir hareket yoktu. Diğer yandan, Foster Hillman'ın ortalıkta görünmemesi önemli sorunlar yaratmaya başlıyordu. Başkan General Radford'a bir haftalık süre tanımıştı ve sürenin bitiminde Hillman'ın ölümü halka duyurulacaktı. VWashington'un yüksek kademelerinde dedikodular daha şimdiden almış yürümüşü.

O sabah ellerine geçen küçük paket büyük bir ihtimalle Prences Riyahi'nin ölümüne bir cevap olmalıydı.

— Paketi açın! emrini verdi General Radford. Kimsenin kıpırdamadığım görünce kutuyu iri

ellerinin arasına alıp kendi açtı.

Ortaya tuhaf bir şey çıktı: Plastik beyaz bir bantla sarılmış yuvarlak kısa bir tahta parçası gibi bir şeydi bu.

Radford hızla bantı açtı ve açmasıyla birlikte de içindeki nesne masaya, oradan da yuvarlamp yere düştü. Nesneyi almak için eğilen laborantlardan biri korku içinde donup kaldı.

Dibinden koparılmış bir serçe parmaktı bu. Bakımlı ve ojeli tırnağından bir kadına ait olduğu hemen belli oluyordu. Pürüzsüz derisi, kullanılan tahnit ilacı nedeniyle yeşilimsi bir renk almıştı.

— Aman taiisqm! dedi Radford.

Malko sırtında tuhaf bir ürperti duydu. Korku gücünü sürdürüyordu. Laborantların ikisi de sapsarı olmuşlardı. Biri gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde geriledi.

Radford alçak sesle ağzına gelen küfürü sıralıyordu. Malko, generalin ellerinin titrediğini farketti. Aslında kendisi de sarsılmıştı. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu.

— Gerçekten bir insan parmağı mı bu?

Radford duvara asılı duran iç-konuşma cihazına gidip düğmesine bastı:

— Doktor James Buck'a söyleyin, hemen buraya gelsin.

Laboratuvara bir sessizlik çökmüştü. Sinirli ve soluk soluğa gelen Doktor James Buck'ın içeri girişine dek kimse yerinden kıpırdamadı.

— Yine ne oluyor?

Radford kesik parmağı gösterdi:

— Şunun ne olduğunu söylesenize bize.

Doktor Buck emzik tutar gibi parmağı aldı, burnuna götürdü, inceledi, sıktı, sonra masanın üzerine bıraktı.

— Beyaz ırka ait genç bir kadın parmağı bu.

Bir operatör ya da anatomiden anlayan biri tarafından kesilmiş. En çok bir hafta önce. Nereden çıktı bu?

Radford gözlerini tavana dikti ve sinirli bir sesle:

— Foster Hillman'a bugün postayla geldi. Bu vahşeti yaratanların Allah cezalarını versin!

Kolundaki tüyler diken diken olmuştu. Fakat yine de duygusal biri sayılmazdı General Radford.

— Bu parmak hakkında daha fazla bir şey söyleyemez misiniz, doktor?

James Buck başım salladı:

— Laboratuvarda incelenmesi gerek. Fakat bir şey bulunabileceğini sanmıyorum.

— Yine de onu alıp gerekli bütün incelemeleri yapın. Cevabınızı en kısa zamanda bekliyorum.

Doktor parmağı yanında getirdiği bir zarfa sarıp cebine attı. Dışarı çıkıp kapıyı usulca kapadı.

Bu arada Radford iç-konuşma cihazından Ned Donovan'ı çağırmıştı. Güvenlik şefi öyle çabuk geldi ki, çağırıldığı anahtar deliğinden duymuş olsa, içeriye ancak bu kadar ani girerdi. Radford'un açıklamasını hiç konuşmadan dinledi.

— Gönderilen kesik parmak Prensesin ölümü-ne bir cevap olmalı. Yüzde doksan dokuz bu böyle. Çünkü o da İsviçre'den geliyor.

— Peki kime ait bu parmak? diye sordu Donovan kayıtsız bir sesle.

Radford omuz silkti.

— Eğer ruh çağırmasını biliyorsamz bunu Foster Hillman'a sorun.

Tatsız bir sessizlik oldu.

— Hillman'ın hayatında kadın var mıydı? diye sordu Donovan.

General masaya abanarak cevap verdi:

— Hayır. Hillman'ı tanıyan kişilere bir hafta-

dır biz de gizli gizli aynı şeyi soruyoruz. Son iki yıldır evine aldığı tek kadın, temizliğe gelen elli beş yaşlarında, Mathilda adında bir zenci... Ayrıca, Hillman'ın resmen "hayatta" oluşuyla sınırlı bulunduğumuzu da unutmuş gözüküyorsunuz. CIA'nın kendi şefi hakkında araştırma yaptığı duyulacak olsa, büyük bir skandal kopar.

Gerçekten de öyleydi.

General Radford Foster Hillman'ın ölümünden bu yana uyumuyordu. Ayrıca, Başkan da dahil olmak üzere, bir düzineye yakın üst kademe görevlisinin de pek rahat uyuduğu söylenemezdi.

Foster Hillman'ı mezara götüren sır çözülmedikçe CIA'nın normal yaşama dönmesi söz konusu değildi. Doğuda görev yapan birçok "pasif" ajan geri çağrılarak olayın güvenliği için gözden uzak bir yerde ağırlanıyorlardı.

Fakat bütün bunlar denizde bir damla suydı. Foster Hillman HER ŞEYE yetkiliydi. Eğer ihaneti söz konusuysa, tüm Amerika siyaseti ve savunmasının bazı bölümleri tehlikede demektir.

Hillman'ı savunmaya çabalayan tek adam Radford idi. Ona göre Hillman'ın ihanet etmesi imkânsızdı. Donovan'ın soğuk ve kuşkulu bakışları altında başını çevirip Malko'ya döndü:

— Siz ne düşünüyorsunuz?

— Bence olay ortada. Foster Hillman'ı değer verdiği bir kadını kullanarak konuşturdular. Söz konusu kadın da bu parmağın sahibi. Şu sıra ona gözdağı vermek istiyorlar... Hem de korkunç bir yöntemle.

— Yani, diye söze başladı Radford, yaptığımız blöf nedeniyle şu an bir kadına işkence mi yapıyorlar?

— Bunun başka bir açıklaması var mı?

Radford sönmüş sigarasıyla oynuyordu.

— Allah cezalarını versin! diye küfretti. Bu vahşete devam etmelerine izin veremeyiz.

— Öyleyse Foster HiUman'm ölümünü basma açıklayın, önerisinde bulundu Malko.

— Bu durumda da olup bitenleri hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz, dedi Donovan.

— Aksi halde, işkence yapılan kadını ölüme mahkûm etmiş olursunuz, diye karşılık verdi Malko.

Donovan ülke güvenliğiyle bir kadının hayatının eşdeğerde olmadığını belirten bir hareket yaptı.

— Başkan'a, Foster Hillman'ın intiharındaki sırrı çözeceğimize söz verdik. Sözümüzü tutacağız.

Bir ölüm sessizliği oldu. Donovan'ın sitemkâr bakışları altında Radford başını önüne eğdi. Ağzındaki puroyu eze eze konuştu:

— Burada oturup bir ikinci parmağın gönderilmesini ya da benden olmayacak bir şeyin istenmesini bekleyemem. Şu an için bizlerin Foster Hillman olduğumuzu unutmayın. Onun yüceliğine göre davranalım. Üzerimize, hayatını vermekten çekinmediği birini tehlikeye atmanın sorumluluğunu aldık.

Donovan sözünü kesti:

— Ne yapmak istiyorsunuz?

— Foster Hillman'ın en iyi dostu kimdi?

Donovan hiç düşünmeden cevap verdi:

— Kongre üyesi Briçe Peufroy.

— Şu Peufroy'u sorguya çekelim. Foster Hillman'ın uğruna ölümü bile göze aldığı o kadının kim olduğunu bilmesi gerekir.

Donovan düşünceli düşünceli tırnaklarına bakiyordu.

— Göze aldığınız tehlikenin farkında mısınız?

dedi. Foster Hillman'ın ölümünden kimseye söz etmeme emri aldık. En ufak bir hata korkunç bir skandala yol açar.

— Yine de "Domuzlar Körfezi" çıkarmasından daha büyük bir skandal olmaz. Sorumluluğu üstleniyorum. Yeterince zaman kaybettik. Bana Peufroy'u bulun.

— Gidip Kongre'den mi alacağız?

— Cehennemden de olsa alıp getireceksiniz, diye bağırdı Radford.

Malko ayaklarının ucuna basarak laboratuvarı terketti. Oldum olası askerler kongre üyelerini gizli komünistlikle suçlarlar; kongre üyeleri de askerleri atom savaşıma susamış çılgınlar olarak kabullenirlerdi.

*

**

Briçe Peufroy ufak tefek, kibar görünümlü biriydi. Siyah bir kravat takmıştı. Dişlerinden çoğu altın kaplamaydı ve güneyli aksanıyla konuşuyordu.

Radford'un masasının üzerinde duran siyah "Chivas Royal" etiketli viskiyle kadehlere kuşkuyla baktı. Radford en sevimli gülüşünü takındı, ya da takındığını sandı. Çünkü daha çok kongre üyesini parçalamak ister gibi bir hali vardı. Peufroy'un arkasında duran Malko odada votka bulunmayışının sıkıntısı içindeydi.

— Bay Peufroy, diye kibarca söze başladı Radford. Size ihtiyacım var.

Peufroy hafifçe gülümsedi.

Bir saat kadar önce iki FBI ajanı bir Cadillac'la gidip kendisini Senato'daki bürosundan almıştı. Ajanlardan biri General Radford'un kendisini hemen görmek istediğini belirten bir mektup vermişti. ABD'nin yüksek çıkarları söz konusuydu.

Briçe Peufroy buna karşı koyamazdı. Üstelik son derece meraklanmıştı. Ne tür bir devlet sırrıyla karşılaşacaktı?

Radford'un kendisini kabul ettiği büro biraz özeldi. Duvarlara mikrofonlar gizlenmişti. Tavana yerleştirilmiş iki gizli kamera konuşmaları filme alırdı. Peufroy bütün bunlardan habersizdi tabii.

— Emrinizdeyim, dedi. Daha doğrusu yetkilerimin sınırı içinde. Çünkü çalışma biçimlerinizi onaylıyorum...

General Radford bir an için elinde Peufroy 'u kurşuna dizdirme yetkisi bulunmadığına üzüldü.

— Bay Peufroy, konumuz çok hassas. Yine de sizden konuşmamızla ilgili her şeyi bir sır olarak saklamanızı isteyeceğim.

— Elbette! Elbette!

— Güzel.

Radford sesini yükselterek devam etti:

— Sanırım, patronumuz Foster Hillman'ı çok iyi tanıyorsunuz. Öyle değil mi?

Peufroy oturduğu yerde biraz doğruldu.

— Dostluğundan gurur duyarım. Yirmi yıldır böyledir bu. Fakat neden...

Hassas an gelmişti. Radford elindeki puroyu ezdi. Artık dönüş imkânsızdı.

— Özel yaşamında bildiğiniz biri,, şey...son derece önemseydiği bir kadın var mı acaba?

— Bir kadın mı?

Briçe Peufroy şaşkınca bir gülüşle altın dişlerini gösterdi, ağzı bir an açık kaldı, sonra mosmor bir yüzle yerinden fırladı:

— Nedir bu alçaklık? Derhal Foster Hillman'ı görmek istiyorum.

Radford'un masasına dayanarak bağırdı:

— Duydunuz mu? Foster'i görmek istiyorum. Kendisine, astlarının özel yaşamını kurcaladıkları-

m söyleyeceğim... Alçaklıktır bu! Rezalet!

Malko araya girdi.

— Bay Peufroy, dedi, General Radford'un sorusunu yanlış anladınız. Bunu, hepimizin saygı duyduğu Foster Hillman'ın çıkarına sordu...

Bu açıklama kongre üyesini yatıştırmaya yeterli olmadı. Bulunduğu yerde tepinmeye devam ederek bağıırıyordu:

— Foster Hillman'ı derhal görmek istiyorum. Hemen şimdi!

Birden Radford'un yüz hatları gerildi. Peufroy'la aralarında bir karış mesafe vardı. Kalın kaşları generale öyle ürkünç bir hava veriyordu ki, Malko bir an Peufroy'u pencereden aşağı atacağını sandı. Fakat kongre üyesine biraz daha sokulu makla yetinip öfkeli bir sesle sordu:

— Demek Foster Hillman'ı görmek istiyorsunuz.

— Evet, dedi Peufroy.

— Öyleyse göreceksiniz onu. Hem de şimdi, beni izleyin.

Masasının yanından dolanıp Peufroy'u kolundan tuttu ve gözle görülür biçimde peşi sıra sürükledi. Biraz şaşırان kongre üyesi yardım ister gibi Malko'ya baktı.

Büro binanın altıncı katındaydı. Radford Peufroy'u kolundan çekmeye devam ederek bir asansöre soktu ve yerin altında dördüncü katın düğmesine bastı.

Biraz sonra kilitli bir kapının önündeydiler. Radford bir düğmeye bastı ve kapının ortasında küçük bir delik açıldı. Radford'u tamyan nöbetçinin kapıyı açmasıyla yüzlerine buz gibi bir hava çarptı. Peufroy hiç konuşmuyordu.

Duvarları beyaz boyalı oda bomboştu. İçerde eşya olarak sadece bir Coca-Cola kasasıyla madeni

bir sedye bulunuyordu. Dip taraftaki duvarda bankalardaki özel kasa kapılarını andırır on altı kapak vardı.

Kendilerini odaya alan adam Radford'un karşısında saygıyla duruyordu.

— Mac, bana 16 numarayı aç!

— Ama generalim, 16 numarada hiçbir şey yok ki!

Radford cevap verme zahmetine katlanmadan Mac'ın yanından geçip, Peufroy'u da sürükleyerek, 16 numaralı kasa kapağının önüne geldi ve kapağı çekti.

Kapakla beraber dışarı uzunca bir bölme çıktı. İçinde, saydam bir tabuta yerleştirilmiş bir ceset vardı. Briçe Peufroy'un korkudan kaskatı kesilen yüzü, Foster • Hillman'ın donmuş yüzüyle karşı karşıya kaldı.

Kongre üyesi boğuk bir çığlık attı. Bacaklarının gevşediğini hissetti. Radford tutmasa yere yığılacaktı.

— Foster Hillman'ı görmek istiyordunuz. İşte gördünüz.

Briçe Peufroy sapsarı kesilmişti. Drakula'dan aman dilercesine Radford'a baktı.

— Anlayamıyorum, diye geveledi. Ne oldu ona? Niçin ölümü duyurulmadı? Korkunç bir şey...

Foster Hillman'ın ifadesiz yüzüne yaklaşarak gözlerini yumdu ve mırıldandı:

— Foster... Dostum...

Dostunu uyandırmak ister gibiydi.

Radford Peufroy'u sarstı:

— Şimdi niçin size ihtiyacım olduğunu anlıyorsunuz ya, Bay Peufroy? Dostumuz Hillman öldü, fakat ona karşı son bir görevimiz daha var: İntikamını almak...

Usulca bölmeyi yerine itti ve Mac'ın donmuş bakışları altında kapıya doğru yürüdü. Bu kez Briçe Peufroy onu sessizce izledi. Dudakları titriyor-

du.

Yukarıya, büroya çıktılar. Peufroy son derece bitkindi. Radford'un kendisine uzattığı viskiyi bir dikişte içti. Peufroy'un bu durumundan faydalanan Radford işaret parmağını makineli tüfek namlusu gibi politikacının suratına uzattı.

— Bay Peufroy, Foster Hillman'ın ölümünün şimdilik bir devlet sırrı olduğunu hatırlatırım. Bu sırrı herhangi birine açıklayacak olursamz yirmi yıl ağır hapis cezasına çarptırılırsınız, belki de daha fazla... Anlaşıldı mı?

— Ne öğrenmek istiyorsunuz?

Radford sorusunu tekrarladı:

— Foster Hillman'ın hayatında, uğrunda herşeyi feda edebileceği bir kadın var mıydı?

Bir sessizlik oldu. Peufroy alçak sesle tekrarladı:

— Bir kadın...

Sonra olumsuz biçimde başını salladı.

—Böyle bir kadın yok, general. Foster çok dürüst bir insandı. Karısı Mary kanserden öldükten sonra onun da duygusal yaşamı son buldu. Tekrar evlenebilirdi. Bu konuyu çok konuştuk, fakat vicdanı elvermiyordu. Kendini işine verdi...

Radford ısrar etti.

— Onu sık görür müydünüz? Böyle bir şey gözünüzden kaçmış olamaz mı? •

— İmkânsız. Washington küçük bir yerdir. Bu kentte gizli kapaklı hiçbir şey yapılmaz, yapılsa da gizli kalmaz. Foster'in hayatında kimse yoktu. Hiç kimse yoktu.

Radford elini masaya indirdi.

— -Allah kahretsin be! Ama bu olayda" bir kız var, diyorum ben.

Peufroy bir anda tekme yemiş gibi oldu. Viskisinin bir kısmını dökerek ayağa kalktı:

— O rastgele bir kız değil, General Radford. Kendi öz kızı!

Radford'un neredeyse çenesi düşüyordu.

— Kendi öz kızı mı? Fakat kızından bize hiç söz etmedi. Bunu kimse bilmiyor. Gerçi kayıtlardan bir kızı olduğunu biliyoruz, ama o da sekiz yıl önce bir araba kazasında ölmüştü.

Brice Peufroy üzgün bir tavırla başım salladı.

— Ölmedi, general. Foster herkese öyle söylüyordu. Gerçeği birkaç yakın dostu biliyordu, o kadar. Size anlatayım bunu.

— Biraz bekleyin!

Radford iç-konuşma cihazım açtı ve bağırdı:

— Söyleyin, Ned Donovan derhal buraya gel-sin.

Sonra yerine oturup açıkladı:

— Anlatacaklarınız bizim için ÇOK önemli. CIA. güvenlik sorumlusunun da konuşmaya katılması-nı istedim...

Sözünü ettiği konuşma aslında en az bir düzi-ne mikrofonla banta alınıyor ve biri renkli olmak üzere iki kamera tarafından da filme çekiliyordu.

Ned Donovan beş dakika sonra odaya girdi. Bir baş işaretiyle üç adamı selamlayıp bir koltuğa oturdu. Radford Brice Peufroy'un kim olduğunu kısaca açıkladı, fakat Hillman'ın cesedini gösterdiğinden hiç söz etmedi.

— Bay Peufroy, sizi dinliyoruz, dedi General Radford. Elinizden geldiğince samimi olun.

Peufroy hafifçe doğruldu.

— Bunda esrarengiz bir yan yok, diye söze başladı. Sekiz yıl önce Foster Hillman karısının ölümünden kısa bir süre sonra korkunç bir araba kazası geçirdi. Hata kendisindeydi. Bir viraja hız-la girmiş ve takla atmıştı.

— Konuya gelelim, konuya gelelim, diye sabırsızlandı Radford.

Bu kez Peufroy onu kuyruğundan yakalamış-

ti. Kaşlarım çatarak generali azarladı:

— Konu bu işte, general! Foster'ın kızı Kitty de arabadaydı. Kaza sırasında arabadan fırlamış ve bir ağaca çarpmıştı zavallı. Foster ufak tefek sıyrıklarla kurtuldu.

— Peki sonra?

— Kafatasında birçok kırık bulunan Kitty'yi sonunda hayata döndürdüler. Fakat beyinsel yeti-lerinin çoğunu kaybetmişti.

— Ne, çıldırmış mıydı yani?

Peufroy elini salladı.

— Ne çıldırması, daha da kötüsü oldu. Nasıl söyleyeyim, dört yaşındaki bir çocuktan farksızdı. Ayrıca, hafızasını da kaybetmişti. Kimseyi tanı-mıyordu. Vücudu normal geliştiği halde, akli geliş-medi.

— Şimdi kaç yaşında? diye sordu Donovan.

— Durun bakayım...

Peufroy parmaklarıyla saydı, sonra:

— Yanılmıyorsam on sekiz yaşında olmalı..

Belki bir yaş büyüktür.

Donovan ile Radford göz göze geldiler.

— Nerede bu genç kız? diye sordu Radford.

— İsviçre'de, özel bir klinikte yatıyor. Bütün doktorlar aynı kanıda: iyileşmesi imkânsız. Sinir merkezlerinden çoğu tahrip olmuş, anlıyorsunuz ya? Kısacası, yaşayan bir ölü.

Malko ile Radford hayretlerini gizleyemeye-rek aym anda bağırdılar:

— İsviçre ha!

Zincirin halkaları tamamlanmıştı. Donovan bir soru sordu:

— Foster Hillman kızına bağlı mıydı?

Peufroy şaşkın şaşkın ona baktı:

— Kitty'ye mi? Elbette. Onun için her şeyi ya-pardı. Kendisini böylesine suçlu hisseden birine

şimdiye dek rastlamadım. Kazada kendisinin hatalı olduğunu ve bu hata yüzünden kızının hiçbir zaman düzelemeyeceğini biliyordu. Korkunç bir şey. Kızını her görmeye gittiğinde bir hafta ağlardı. Son zamanlarda ziyaretlerini oldukça seyrekleştirmişti, çünkü kızı onu tanımıyordu. Bu da onu çok üzüyordu. Fakat kızını hiçbir şeyden mahrum etmemeye çalıştı. Nöroloji alanındaki tıbbi gelişmeleri yakından izler, her an bir mucize beklerdi.

Radford yanlarından biraz uzaklaşmış, alçak sesle küfretmeye başlamıştı.

— Bu genç kızın tam olarak bulunduğu yer neresidir? diye sordu.

Peufroy başını salladı.

— Hatırlamıyorum. İsviçre'de bir yer. Fakat öğrenmesi kolay. Foster düzenli bir biçimde para yollardı oraya.

Daha cümlesi bitmeden Radford iç-konuşma cihazına saldırdı.

— Foster Hillman'ın banka müdürünü bulun bana. İki saat içinde burada olsun. Helikopterle alın gelin.

Peufroy şaşkınlıkla generali izliyordu.

— Ne oluyor böyle? diye sordu.

— Yok bir şey, dedi Radford. Foster Hillman'ın kızı hakkında başka söyleyeceğiniz yoksa sizinle işimiz bitti sayılır.

— Anlatacak başka bir şey kalmadı.

— Güzel.

Radford çekmecelerden birini açıp eski günlerden kalma küçük bir İncil çıkardı.

— Bay Peufroy, bu görüşmeden hiç kimseye söz etmeyeceğinize dair yemin eder misiniz? Ayrıca, Foster Hillman'ın ölümünden de kimseye bahsetmeyeceksiniz.

Peufroy sağ elini İncil'e koyarak yemin etti.

Sesi sakinleşmişti.

— Sizi geçireyim, dedi Radford. Çok teşekkür ederiz.

Kapıyı açmıştı bile. Kongre üyesi Donovan ile Malko'yu selamlayarak Radford'un elini sıktı ve sıkılarak sordu:

— Bana Foster'in... şey... nasıl öldüğünü söyleyebilir misiniz?

Radford hafifçe başını salladı;

— Hayır.

Peufroy General Radford'un gözlerinde yaşlar biriktiğini farkettiler. Nedenini anlayamadan uzaklaştı. Bazı korkunç olayların kokusunu alır gibiydi.

*

**

Radford kapıyı kapar kapamaz patladı. Başını ellerinin arasına almış alçak sesle lanet edip duruyordu. Donovan söze girdi:

— Generalim, ne yapmayı düşünüyorsunuz?

General Radford soruyu anlamamış gibi Donovan'a baktı.

— Ne? Ne mi yapacağız? Önce bu zavallı kızı bulup emniyetli bir yere yerleştireceğiz, sonra da başımıza bu belayı açanların canına okuyacağız.

Donovan düşünceli bir tavırla ona bakıyordu:

— Eğer dostumuzun anlattığı hikâye doğruysa, çok profesyonel bir şantaj girişimiyle karşı karşıyayız demektir. Şimdilik düşman olarak nitelenebileceğimiz bir örgüt, Foster Hillman'ın sırrını öğrenmiş ve kızını kullanarak ilgilendikleri belge ve bilgileri ele geçirmeyi tasarlamış olmalı...

Radford sözünü kesti:

— Ve Hillman yutulur lokma olmadığından da kendini feda etmeyi göze aldı. Böylelikle şantaj da ortadan kalkmış olacaktır. Dosyasını yakıp arka-

sında hiçbir şey bırakmamasının nedeni şimdi anlaşılıyor. Bu korkunç pazarlığı öne sürenler Poster öldüğü takdirde planlarının suya düşeceğini pekâlâ biliyorlardır.

— Babasının ölümünü duyuracak olursak kızı ne yapacaklarını tahmin ediyorsunuz? diye sordu Malko.

Donovan dalgın bir tavırla çenesini ovuşturdu:

— Hillman öldüğü takdirde kızın hiçbir değeri kalmayacağı ortada. Bu durumda kızı ya öldürürler ya da serbest bırakırlar. Peufroy'un anlattıklarına bakılırsa kızın küçük bir çocuktan farkı yok. Bu nedenle kızı bırakmaları gerekir. Tabii, gerçekten profesyonelse bunlar... Gereksiz bir cesedin tehlikesini sırtlarında taşımak istemezler.

Malko pencereden Virginia ormanına bakıyordu. Ne tuhaf adammış şu Hillman. Kızına olan tutkusuyla boş yere hayatından oldu. Hem de kandırılıp kandırılmadığını bir an bile düşünmeden. Haber alma servisinde bu değerinde insanlara ender rastlar.

Pencereden dönüp merakla sordu:

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Radford ile Donovan bakıştılar. Donovan cevap verdi:

— İki şık var. Birincisi, yarın sabah Foster Hillman'ın intiharını gazetecilere bildirmek ve oturup olabilecekleri beklemek. Hillman'ın ihanet etmediğinden emin olduğumuza göre, göze almamız gereken herhangi bir tehlike yok bizim için. İkincisi, harekete geçip bu kızı bulmayı denemek. Böyle bir girişim hem kız için, hem de kızı arayacak ajanlarımız için tehlikeli olacaktır. Kız buna değer mi, bilemem...

Malko Radford'un patlamak üzere olduğunu

farketti.

— Foster Hillman bizim patronumuzdu, diye gürlledi Radford. Üstelik, son derece saygı duyduğum bir patrondur. En azından kızını kurtarıp onun öcünü almalıyız. Ayrıca hiç beklenmedik bir takım şeyler de öğrenebiliriz. Bunun, önemli kişilere yönelik bir şantaj programının bir parçası olmadığı ne malum?

Donovan aynı düşüncede değilmiş gibi başını salladı.

— Foster Hillman'ın hatırasına saygı göstermek istiyorsanız hiç kıpırdamamanız gerekir.

Radford acı bir tebessümle ona baktı:

— Bu olmaz Donovan. Foster Hillman intihar etti, çünkü başka çaresi yoktu. Ne ihaneti düşünebilirdi, ne de kızına işkence edilmesine dayanabilirdi. Fakat öldüğü takdirde, kızının serbest bırakılmayacağını da bilecek kadar zekiymiş... İşte, kızı bu beladan kurtarmak görevi de bize düşüyor.

Malko söze karıştı:

— Donovan, ben bu işe bir şans eseri karıştım. Karıştığım göre de devam etmek istiyorum. Diyelim ki, bir borç ödeyeceğim.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Radford Malko'nun üzerine atılarak omuzlarından yakaladı ve heyecanlı bir sesle:

— Sağol SAS, dedi. Eğer burayı bırakabilseydim ben girecektim bu işe. Fakat şunu bilmeni isterim: Emrim altında olan ve dostum olduğunu söyleyen herkes elinden gelen yardımı senden esirgemeyecek.

— Biliyorum, biliyorum, dedi Malko. Artık zaman kaybetmeyelim.

Bu sırada telefon çaldı. Radford ahizeyi kaldırdı:

- Ben Curtiss Wright, dedi kuru bir ses. Fos-

ter Hillman'ın banka müdürü. Adamlarınızdan ikisi beni size getirmek için zorluyor. Nedir bu hi-kâye?

Radford derin bir iç çekti.

— Acele olarak bir bilgiye ihtiyacım var. Foster Hillman'ın kızı Kitty şu anda nerede bulunuyor?

— Prensip olarak bu konuyu Bay Hillman'dan başka bir kimseyle görüşmem olanaksızdır.

Radford sabırsızlıkla bağırdı:

— Beni dinleyin. Ben, CIA'mn başkan yardımcısıyım ve emirleri doğrudan Bay Hillman'dan alırım. Şu anda bunu açıklamam bile yersiz. Gerekiirse iki FBI ajanı sizi bülbül gibi konuşturur. Fakat zaman kaybetmek istemiyorum. Yalnız, bunun o zavallı kızın lehine olacağım bilmenizi isterim.

— Pekâlâ, dedi bankacı. Size güveniyorum. Ne öğrenmek istiyorsunuz?)

— Kitty nerede?

— İsviçre'de, Lozan yakınlarında Pully denen bir yerde, Profesör Soussan'ın kliniğinde.

— Kendisinden son zamanlarda bir haber aldınız mı?

— Hayır. Zaten benim Profesör Soussan'la ilişkim, kendisine her ay 1200 dolar göndermekten ibaret. Kız hakkında bilgileri doktor doğrudan doğruya Bay Hillman'a verir.

— Son kez olarak ne zaman para gönderdiniz?

— Durun bakayım... Aşağı yukarı on gün kadar oluyor...

Radford başını salladı.

— Peki, çok teşekkür ederim. Yalnız, bu görüşmeden hiç kimseye söz etmeyeceksiniz. Aksi halde, kendinizi Yüce Divan'ın karşısında bulursunuz.

V. BÖLÜM

Chris Jones Leman Gölü'nün rutubetli havasını ciğerlerine çekerek homurdandı:

— Avrupa'da her şeyin ufacık olması çok matarak. Göl dedikleri şu su birikintisi bile biraz zengince bir Teksaslınm yüzme havuzunun ölçülerinde sayılır.

Malko Cenevre'den kiraladıkları Dodge'u, gölün kıyısında, kepenkleri kırmızıya boyalı bir lokantanın önünde park etmişti. Yirmi metre ötede, Profesör Soussan'ın kliniği bulunuyordu. Üç adam henüz sersem gibiydi. Svissair'in DC 8'i kendilerini bir saat kadar önce Cenevre'ye indirmişti.

Görev kesindi: Kitty Hillman'ı bulmak. General Radford, Başkan'dan sekiz günlük bir süre daha almıştı. Bu sürenin ardından CIA Patronu'nun ölümü halka duyurulacaktı.

Radford Malko'ya yardımcı olmak için yanına CIA'mn iki gorilini katmıştı.

— Beni burada bekleyin, dedi Malko. Şu an için tehlike söz konusu değil. Profesörü boş yere huylandırmayalım.

Yine de Chris emniyet tedbiri olarak 45'lik Colt Magnum'unu arabanın koltuğuna koydu. Bu iki goril bir arada oldu mu, korkunç bir ateş gücü

oluşturuyordu... İyi bir biçimde yönetildikleri takdirde, tek başlarına küçük bir muharebeyi kazanacak yetenekteydiler. Daha önceki birkaç görevde Malko'ya gerçekten yardımcı olmuşlardı.

Malko, "Profesör Soussan, Ruh ve Sinir Hastalıkları Kliniği" yazılı bakır levhanın üstünde bulunan zile uzun uzun bastı.

Bir uğultu oldu ve demir parmaklıklı bahçe kapısı ağır ağır açıldı. Kapıdan içeri girdiğinde kendini yemyeşil bir çimenliğin önünde buldu. Dip tarafta, kesme taştan yapılma bir bina bulunuyordu. Bulunduğu yerden binaya uzanan bir yol vardı. Geride, sol tarafta on, on beş yaşındaki çocuklarla oynayan hastabakıcılar farkediliyordu. Malko yolun ortalarına ulaştığında binanın kapısında bet suratlı bir hastabakıcı belirdi ve heykelden farksız bir biçimde hareketsiz beklemeye başladı.

Günlük sakal tıraşını olmaması bile Malko'nun huzursuz olmasına yeterliydi. Üstelik, her zaman jilet gibi ütülü olan elbisesi bu kez buruş buruştu. Yorgunluktan kanlanan gözlerini saklamak için taktığı gözlüğünü çıkararak oldukça kuru bir sesle:

— Doktor Soussan'ı görmek istiyordum, dedi.

— Doktor değil, Profesör diye düzeltti kadın. Randevunuz var mıydı?

— Hayır, dedi Malko. Fakat profesörü mutlak görmem gerek. Son derece önemli bu.

— Öyleyse yazıyla başvurun. Profesör ancak randevuyla görüşür.

Hastabakıcı içeri girmek için geri dönmüştü bile. Malko ayağını kapının aralığına dayayarak kartlarından birini verdi.

— Bunu profesöre iletin. Ve bir hayat memet meselesi olduğunu söyleyin. Ayrıca, kendisini görmeden buradan bir adım bile atmayacağımı bil-

menizi isterim...

Hastabakıcı bir an tereddüt etti. Altın rengi gözlerini kadının gözlerine dikmiş olan Malko kıpırdamadan bekliyordu. Kadın kartı kapar gibi alarak içeri girdi ve kapıyı kapadı.

Malko düşünceliydi. Bir gün önce Bern Elçiliği'ndeki CIA görevlisiyle telefonda görüşmüş ve kısa bir soruşturma yapan görevliden Profesör Soussan'ın otuz yıldır namuslu biri olarak tanındığını öğrenmişti, tik bakışta böyle bir hikâyeye karışması olanaksız görünüyordu... Tabii ki Malko haberalma servislerinde çalışanların en kuşku uyandırmaz kişiler olduğunu pek iyi bilirdi... Kitty Hillman'ın şu anda profesörün kliniğinde bulunmadığından son derece emindi. Ama, hareket noktası bu klinikti. Suç ortakları olmaksızın hiç kimse bir akıl hastasını ortadan yok edemezdi.

Bunu anlamak kolay olacaktı. Eğer profesör işin içindeyse çok güç anlar yaşayacaktı...

Nihayet kapı açıldı. Hastabakıcı sonuçtan hiç hoşlanmamış bir tavırla:

— Profesör sizi kabul edecek, dedi.

Sesinden profesörün bu kararını hiç onaylamadığı beniydi. Malko kadının peşine takılıp duvarları göz kamaştırıcı bir beyaza boyanmış koridordan ilerledi.

Profesör Soussan kendisini dip taraftaki bürosunda bekliyordu. Uzun boylu, zayıf biriydi. Üzerindeki beyaz gömleği ve çerçevesiz gözlükleriyle çok ciddi bir havası vardı. Elinde Malko'nun kartını tutuyordu.

— Prens Linge siz misiniz? diye sordu.

— Ta kendisi, dedi Malko. Sizinle birkaç dakika özel konuşmak isterdim.

Hastabakıcı kenara çekildi ve doktorla birlikte duvarları kitap dolu bir odaya girdiler. Malko

bir koltuğu oturdu.

— Sizin için ne yapabilirim? diye sordu Profesör Soussan.

Gergin hatları tıraşsız yüzüyle pek güvenilir görünmeyen ziyaretçisini dikkatle izliyordu.

Malko hemen konuya girdi.

,— Foster Hillman'ın kuruluşunuzda tedavi gören kızı Kitty için Birleşik Devletler'den geldim...

Profesör Soussan'da hiçbir değişiklik olmadı. Yalnız, masasının üzerindeki bir zile bastı.

— Kurallarımız, yetkili olmayan kişilere hastalarımız hakkında bilgi vermemizi yasaklar, bayım. Bu kızın bir akrabası ya da babası tarafından yetkilendirilmiş birisi misiniz? Bu nitelikte değilseniz sizinle görüşmeyeceğimi...

Bu cevap temkinli bir doktorun normal tepkisi de olabilirdi, gözünü kan bürümüş bir eşkiyann da. Fakat korkunç açıklamaların sırası henüz gelmemişti. Şu an, bu gereksizdi.

Malko, dış ülkelerde kullandığı asıl hüviyetini çıkardı.

— Bir Amerikan Federal Servisi adına çalışıyorum. Bunu Bern'deki Elçiliğimizden soruşturabilirsiniz. Kitty Hillman'ın kaçırıldığına inanmamızı gerektiren bazı nedenlerimiz var, Buraya babasının isteğiyle geldim.

Soussan hüviyete gelişigüzel bir göz attı:

— Bu hüviyet beni bağlamaz. Kim olursanız olun, hastalarım hakkında bilgi veremem. İleri sürdüğünüz varsayımın hiçbir dayanağı yok. Eğer buna gerçekten inanıyorsanız niçin polise başvuruyorsunuz?

Çerçevesiz gözlüklerinin ardındaki gözlerinde sakin bir ifade vardı.

Malko sabırlı olmaya çalıştı.

— Profesör, biz bu işi şimdilik gizli tutmak istiyoruz. Bay Hillman'ın ABD'nin yüksek görevli memurlarından biri olduğunu bilmemenize imkân yok. Fakat, sorularıma cevap vermemekte direnmekle son derece ciddi bir olaya suç ortağı olduğunuzu bilmenizi isterim. Ayrıca, gerektiği takdirde Bern Elçiliğimiz aracılığıyla kurumunuzu araştırmak için İsviçre polisinden arama izni çıkartabilirim. Böyle bir davranışın müşterilerinizin hoşuna gitmeyeceği ortada...

Soussan afalladı. Malko'nun kartını tekrar inceledi ve parmaklarının arasında tutmaya devam ederek canı sıkılmış bir tavırla:

— Bu hikâyeden hiçbir şey anlamıyorum, dedi. Bay Hillman'a bunu yazacağım. Benden kuşulanılması, kabul edilecek bir şey değil.

— Kitty Hillman nerede? diye sözünü kesti Malko. Bilmek istediğim tek şey bu.

Profesör Soussan kartı masanın üzerine bıraktı.

— Burada değil. Fakat önümüzdeki hafta gelerseniz kendisini görürsünüz...

— Önümüzdeki hafta mı?

Malko şaşkınlık içinde profesöre bakıyordu. Adam kendinden son derece emin görünüyordu.

— Niçin önümüzdeki hafta?

— Şu an bir meslektaşımın yanında bir dizi tedavi görüyor. Tabii, babasının isteği üzerine. Kızı haftaya bana geri getirecekler.

Malko öfkelenmeye başlamıştı. Soussan'ın sakin hali dayanılır gibi değildi.

— Profesör Soussan, dedi, burada Kitty Hillman'ı bulmak için resmen görevliyim. Siz kalkmış bana masal anlatıyorsunuz. Elimizde kızın kaçırıldığına dair somut kanıtlar var. Benimle işbirliği yapmaya niyetiniz yoksa İsviçre polisine başvuru-

racığım. Size yeterince soru sormalarına yol açacak birçok nedenim var...

İsviçreli birden ciddileşti.

— Fakat, nedir bu hikâye böyle? Durum böylesine ciddiye niçin babası gelmedi? Bana kalırsa...

— Bay Hillman şu an seyahate çıkacak durumda değil. Bana yardımcı olacak mısınız, olmayacak mısınız?

Soussan hiç cevap vermeden kalktı, raflardan birinden bir klasör çıkardı. İçindekileri bir süre karıştırdıktan sonra bir kâğıt ayırıp masanın üzerine koydu.

— İşte, Bayan Hillman'ın Zürih'te bulunduğu adres. Fakat bu adresi size veremem. Bunu ancak İsviçre polisine teslim edebilirim.

Malko gözlerini kısıtı. Artık İsviçrelinin samimi olduğundan emindi. Fakat sorunu çözmüyordu bu. İsviçreli bir B 52 bombardıman uçağı kadar ağzı sıkı kişilerdi. Sabırlı davranmaya çalışarak:

— Profesör, dedi, sözünü ettiğiniz şu kliniğe bir telefon eder misiniz? Konuşmamızı ondan sonra sürdürürüz.

— Peki ama niçin?..

— Siz dediğimi yapın lütfen. Bayan Hillman'ın orada bulunduğunu kulağınızla işitin yeter. Ben bu konuda pek iyimser değilim.

Bir an bakışları karşılaştı, profesör başım çevirdi.

Malko oturduğu yerden birtakım cızırtılar duydu, ardından otomatik bir bantın mekanik sesi farkedildi:

"Aradığınız numara abonelerimizde kayıtlı değil... Numaranızı tekrar çevirin."

Profesör üst üste üç kez çevirdi, üçünde de aynı sonucu aldı. Dördüncü kez bir daha denedi. Şaş-

km bakışları Malko ile önündeki kâğıt arasında gidip geliyordu. Malko artık söze nereden başlayacağını çok iyi biliyordu.

— Zürih'te bu isimde bir klinik bulunup bulunmadığını anlamak çok kolay, dedi.

On dakika kadar sonra, şaşkına dönen İsviçreli ahizeyi yerine bırakıyordu. Kitty Hillman'ın bulunması gereken klinik gerçekten de yoktu. Profesör gözlüklerini çıkararak kekeleydi:

— Aklım ermiyor, korkunç bir şey bu. İki hastabakıcı ve bir ambulansla gelip kızı buradan aldılar. Doktorun elinde Bay Foster'ın yazdığı bir yetki belgesi vardı.

— Bu belge sizde mi?

— Elbette.

Profesör Soussan önündeki dosyaya eğilip arasından çıkardığı mektubu Malko'ya uzattı. Mektubun elle yazılı tek yeri imzaydı ve onun da sahte olduğu apaçık görülüyordu. İçeriği, Kitty Hillman'ın bu belgeyi getiren kişiye tedavi amacıyla teslim edilmesinden ibaretti. Malko kâğıdı profesöre uzattı.

— Bana her şeyi olduğu gibi, en ince ayrıntısına kadar anlatın. İyi niyetinizi kötüye kullanmışlar. Foster Hillman hiçbir zaman böyle bir mektup yazmadı.

Profesör Soussan ellerim ovuşturuyordu. Kekeleyerek anlatmaya başladı:

— Sekiz gün önce kendisinin doktor olduğunu söyleyen birisi beni telefonla aradı. Bay Hillman'ın isteği üzerine kızına yeni bir tedavi uygulayacağını söyledi. Ardından da kızı ne zaman alabileceğini sordu.

— Bu istek sizi şaşırtmadı mı?

Soussan hayır anlamına başım salladı:

— Hiç şaşırtmadı. Bir keresinde onu kısa bir

süre için Londra'ya gelen bir Japon uzmana göndermiştim. Bay Hillman nerede bir umut ışığı görse hemen denerdi. Bunun da yine böyle bir deneme olduğunu sandım. Hepsi bu.

Kendine göre haklıydı doktor. Adam kaçır-mak İsviçrelilerin tarzı değildi. Bu iş profesyonel işiydi.

— Anlıyorum, dedi Malko. Kendini doktor olarak tanıtip kızı almaya gelen nasıl biriydi?

— Durun bakayım... Elli yaşlarında, koyu sarı saçlı, ince yapılı ve mutsuz ifadeli biriydi. Doktor olduğu kesindi, çünkü kendisiyle biraz gevezelik ettik. Geniş bir tıp bilgisi vardı. Kibar ve kendisine güven duyulacak biriydi...

— Hangi millettendi?

— Samrım, Alman. Adının Kari Babor olduğunu söyledi. Fransızca'yı hafif bir aksanla konuşuyordu. Fakat ambulans şoförüne Almanca hitap ettiğini duydum. Şoför daha çok Akdenizli tipindeydi.

Adamın Alman olması bir şey ifade etmiyordu. 1945'ten sonra Abwehr ve Gestapo'dan arta kalanlar Doğu'ya ve Batı'ya yayılmışlardı. Hepsi de işkence uzmanıydı.

— Peki, Kitty bu yer değiştirmeye karşı çıkmadı mı?

— Kitty!

Profesör Soussan'ın yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

— Zavallı küçük! Söylenen her şeyi uysalca yapar. Küçük bir çocuk gibidir. Kendisi korkutulmadıkça, çok sevimlidir.

— Kendisini götürönlere tanıyabilir mi?

— Hayır. Babasını bile tanıımıyordu.

Bir an süren sessizliği yine profesör bozdu:

— Olayı polise ve Bay Hillman'a duyurmak

zorundayım. Korkunç bir şey bu. Niye böyle bir kötölük yaptılar?

— Polis konusunda acele etmeyin, dedi Malko. Hiçbir yararı olmaz. Çünkü bu sanıldığı kadar basit bir olay değil. Polis bir şey bulamaz. Ne o kliniği, ne de doktoru. Ambulansa gelince, o da ya çalınmıştır ya da boyanmıştır; bunu adım gibi biliyorum, tşi profesyoneller düzenlemiş.

— Ama, diye karşı çıktı doktor, polisin elindeki imkânlar...

— O imkânlar bu olayda bir yarar sağlamaz. Bana Bayan Hillman'm kaçırılışı hakkında biraz ayrıntı yerin.

İsviçreli bozuk bir tavırla cevap verdi:

— Sabah dokuza doğru geldiler. Doktor Kari Bay HiUman'm mektubunu verdi, biraz gevezelik ettik, sonra ben Kitty'i hazırlamaya gittim. İki hastabakıcı kızı' ambulansa götürürken Doktor Kari da benimle muhasebeye geldi...

Malko sıçradı.

— Muhasebeye mi?

Profesör Soussan kızın kaçırılışını öğrendikten bu yana ilk kez kendinden emin bir biçimde konuştu:

— Elbette ya. Kliniğimizin değişmez kuralıdır bu. Hiçbir hasta hesabı kapatılmadan buradan dışarıya çıkamaz. Zaten Doktor Babor da herhangi bir zorluk çıkarmadı. Hemen çeki yazdı...

Malko atıldı:

— Çek ha! Öyleyse onu bulabiliriz. Çek nerede?

— Bize verilen çeklerin fotokopisini çekeriz, dedi profesör. Muhasebeden isteyeyim.

Profesör hemen muhasebeyi aradı. Üç dakika sonra memurlardan biri çekin fotokopisini getirdi. Malko dikkatle inceleyerek dudak büktü. İmzanın

altında isim yoktu. Sadece bir numara okunuyordu: 97865. Çek, Zürih, Bahnhofstrasse, 49 adresinde bulunan "Societe Zurichoise de Depôts"dan alınmıştı. Malko düşünceli bir tavırla söylendi:

— Numaralı bir hesap tabii!

— Benim de böyle bir hesabım var, dedi Soussan. Maliyeyle ilgili sorunlar nedeniyle. Bankalar numaralı hesap sahiplerinin adım kimseye vermezler, polise bile. Kanun böyledir.

Malko biliyordu bunu. İsviçre Emniyeti'nin harekete geçmesi için kaçırma olayının halka duyurulması gerekirdi. Hesap sahibinin adını verme konusuna gelince, hiçbir İsviçreli bankacı bu meslek sırrına ihanet etmezdi.

Şu an için profesör bundan daha büyük bir yardımda bulunamazdı. Malko ayağa kalkarak sordu:

— Bu genç kızın sizde fotoğrafı var mı?

Soussan heyecanla onayladı:

— Bay Hillman için düzenli bir biçimde fotoğraflarını çektirirdim. Kızının nasıl geliştiğini görmekten mutluluk duyardı.

Yeniden dosyayı karıştırarak 24X30 boyutlarında bir fotoğraf çıkarıp Malko'ya uzattı. Resmi gören Avusturyalı'nın ağzı bir karış açık kaldı.

Önünde, elmacık kemikleri çıkık, uzun san saçlı, çekik gözlü, nefis bir kız duruyordu. Doğulu-ları andıran bir havası vardı. Burnu hafifçe kalkıktı. Dudaklarının iki yanında gamzeler vardı...

— Çok güzel bir kızmış! demekten kendini alamadı Malko. ,

Profesör Soussan derin bir iç çekti.

— öyle. Bir de aklı başında olsaydı böyle bir kızım olsun isterdim. Boyu 1.65 metre, vücut ölçüleri orantılı. Fakat... ne yazık ki aklı dört yaşındaki çocuğun aklı...

— Bu fotoğrafı alabilir miyim? diye sordu Malko.

— Elbette, dedi Soussan. Peki, şimdi benim durumum ne olacak? Korkunç bir çıkmaza düştüm. Sorumluluğumu düşünsenize...

Malko kapıyı açmak üzereydi.

— Eğer Tanrı'ya inancınız varsa, oturup dua edin, dedi Malko. Yapabileceğiniz tek şey bu. Ve sakın polise bir şey anlatayım demeyin. Bu hareketiniz zavallı kızı ölüme mahkûm eder.

Profesör Malko'nun koridorda uzaklaşmasını seyretti. Gerçeği bir türlü kabullenemiyordu. Malko'nun dış görünümü ve eğitimi çevresinde saygı uyandırmada kuşku bırakmayacak kadar etkindi.

Soussan titreyen ellerle Kitty Hillman'ın dosyasını kaparken birden akhna bir şey geldi. Hızla koltuğunu itip koridora fırladı. Malko'yu çimenliğin ortasında yakaladığında soluk soluğaydı.

— Bay Linge... Bayan Hillman'ı bulduğunuzda., hatırlınızda bulunması gereken tatsız bir sorun var...

Malko meraklandı:

— Ne demek istiyorsunuz?

Profesör gözlüklerini çıkarıp gözlerini kısarak Malko'ya baktı.

— Anlatayım... Bayan Hillman bedensel gelişimine göre olması gerekenin çok üstünde bir cinsel gereksinim içinde. Kazada birçok duygularıyla birlikte... şey... ahlak duygusunu da yitirdiği için bu gibi şeyleri önemsiz bir oyun gibi kabul ediyor. Bu da ortaya bazı sorunlar çıkarıyor. Burada, bu zayıflığından faydalanmaya kalkan erkek hastabakıcılar oldu ve sert davranmak zorunda kaldım. Kendimi hâlâ hastamdan sorumlu hissettiğini için... sanırım bu uyarıda bulunmamı hoş karşılar-

siniz.

Malko içi burkularak gülümsedi:

— Henüz o noktaya gelmedik, profesör. Şu anda Kitty Hillman'ı tehdit eden tehlike çok daha büyük ölçülerde.

— Yine de böyle bir durumda neler olacağını...

— Bunu genç kızı bulduğumuzda düşünürüz. Durumdan sizi haberdar ederim. Görüşmek üzere, profesör!

iyi yağlanmış olan bahçe kapısı ses çıkarmadan kapandı.

Dodge yerinden hiç kıpırdamamıştı. İki ajan Malko'yu heyecanla karşıladılar.

— On dakika daha gecikseydiniz sizi aramaya geliyorduk, dedi Chris. Hani, kız nerede?

Malko kısaca kızın kaçırıldığını anlattı ve yanındaki fotoğrafı gösterdi.

İki goril ağızları bir karış açık, şaşkın kalakaldı. Neden sonra, ilk konuşan Chris oldu:

— Fakat ben bu kızı eciş bücüş, çirkin bir şey sanıyordum.

— Kazada yaralanan tek yeri beyni olmuş, dedi Malko. Onun dışında her şey normal gitmiş, hatta çok iyi gitmiş.

Chris arabayı harekete geçirirken sordu:

— Ne yapıyoruz şimdi?

— Zürih'e gidiyoruz. "Societe Zurichoise de Depôts"yu bir ziyaret edelim.

Araba Bern oto yoluna bağlanan dar yolu tırmanırken Malko içinde belli belirsiz bir tatmin duydu. Çek sayesinde Kitty Hillman'ı kaçıranları kolaylıkla bulabilecekti. Uzun zamandan beri, görevlerinde böylesine bir başarıya ulaşma isteği duymamıştı. Kitty'nin resmini gördüğü andan itibaren içinde insanlık dışı bir his, bir öldürme arzusu belirmişti.

VI. BOLUM

Bahnhofstrasse'de altın akıyordu. Credit Suisse'in, Union de Banques Suisses'in ve Banque Populaire'in ya da Leu and Cie'nin vitrinlerine sanki gelip geçenleri tahrik etmek istercesine franklar, dolarlar, marklar serpiştirilmişti.

Chris Jones'un kullandığı Dodge, Zürih'in iki yanı altın duvarlarla çevrili ana damarlarından biri olan bankalar caddesinden yukarı çıkıyordu. Caddenin bu kısmında bankalardan çok mücevherat sergileyen mağazalar bulunuyordu.

— Olacak şey değil bu, diye mırıldandı M il ton. Malko başını salladı.

— Zürih dünyanın en büyük altın pazarıdır. Burada altın satışı serbesttir. Eğer isterseniz herhangi bir bankaya girer ve bir bavul dolusu altınla çıkarsınız. Tabii, parasını ödeyerek. Bahnhofstrasse'nin bir metre karesinde Wall Street'dekinden çok daha fazla servet bulunduğu söylenir...

Gardan aşağıya inen tramvayların genel lükse katılmadıkları ortadaydı. Fakat İsviçrelilerin de zenginliklerini belli etmedikleri bilinen bir gerçektir.

Malko tek sayılı numaraların yer aldığı taraftaki, cepheleri kararmış binaları izliyordu. Birden:

— İşte orada! diye bağırды.

49 numaralı bina, giriş katında bir mücevherci ve bir pastane bulunan altı katlı, sevimsiz bir yapıydı. Fakat kapının yanında parıldayan bakır levha arabadan bile rahatlıkla okunuyordu:

" Societe Zurichoise de Depôts"

— Geri dönüp tam karşısında durun, diye emretti Malko.

Bahnhofstrasse'nin sonuna kadar gitmeleri ve ışıktaki beklemleri gerekti. Tam tamına on dakika... Uykusuzluktan gözlerini açamayan Chris burnunu direksiyona dayadı. Dünyada trafik ışıklarının en uzun sürede değiştiği tek ülke İsviçre'dir. Aksi halde, yayalar karşıdan karşıya kesinlikle geçmezler.

Malko sabırsızlıktan çıldırıyordu. Olaydan New York'taki son geceye kadar elleri kolları bağlı oturmuşlardı. Şimdiyse esrarı aydınatabilecek ilk anahtar ellerine geçmişti.

Nihayet yeşil ışık yandı. Chris yavaşça arabayı döndürerek geldi, Zürih'in bir numaralı mankenlerinin randevulaştıkları ve dünyanın en çirkin ama en zengin kadınlarının devam ettiği kahve, Rita Kaegi'nin önünde park etti. Chris Malko ile giderken Mil ton arabada kaldı.

Banka, girişin üzerinde birinci kattaydı. Hidrolikle çalışan asansör onları, İsviçreli mahsus bir hızla, ağır aksak bankaya çıkardı. Zürih'te insan bir bankaya girdi mi, kendini bir kilisede ayine gitmiş gibi hissedirdi.

"Societe Zurichoise de Depôts'nun giriş kapısı, tungstenli çelikle belirsiz bir biçimde güçlendirilmiş masif ağaçtandı. Kapının orta yerine yerleştirilmiş küçük göz deliği içerdekilere, gelen konukları kontrol etme olanağını sağlıyordu.

Malko'nun görünümü tatminkâr olmalı ki - yolda gelirken tıraş olmuştu- kapı hemen açıldı.

Malko sinirliydi. Cebindeki çek Kitty'i kaçıranların izini en kısa zamanda bulmasına yardım edecek tek ipucuydu. Kısacası, kızın kurtulması bu kâğıt parçasına bağlıydı. Fakat İsviçreli bir bankacıyı müşterilerinden biri hakkında bilgi vermeye ikna etmek, bir rahibe karıştırdığı haltları itiraf ettirmekten güçtü.

Oysa, kapıda beliren afet akla hayale gelmeyecek türdendi. Gerçi gözündeki dikkörtgen çerçeveli gözlükler, rakamlar ve kelimelerle ilgili olduğunu gösteriyordu, ama gerisi Saint-Tropez'de bile güç bulunurdu: Siyah ince çorapların sımsıkı sarıdığı uzun bacaklar ve beyaz bluzundan farkedilen içi tamamen dolu bir sutyen.

Koyu siyah saçlarını bilgece arkada toplamıştı ama çevresine yaydığı koku keskin ve ucuz türdendi. Ciddi bir sesle:

— Buyrun beyler! dedi.

Chris kibarca şapkasını, Malko da gözlüklerini çıkardı. Altın sarısı gözler karşısında İsviçreli dilber öylesine seksi bir hoş geldiniz hareketi yaptı ki, Malko bir an yanlış kata çıktıklarını sandı. Bahnhofstrasse'de daha bilinmedik kimbilir neler vardı!

— Müdürle görüşmek istiyordum, dedi Malko.

— Bay Oeri'yle mi? diye kırıttı dilber.

— Ta kendisi, Bay Oeri'yle.

— Buyrun, salonda bekleyin.

Bu sözü "bu gece sizi evime bekliyorum" der gibi söylemişti. Malko milletin niçin İsviçre'ye gelip paralarını bu bankalara yatırdığını şimdi anlıyordu. Chris ise, şaşkınlıktan dut yemiş bülbüle dönmüştü. Girişin loşluğunda kaybolan kalçalara ağzı bir karış açık bakakaldı.

Sekreter konusunda hiç de cimrice davranmayan "Societe Zurichoise de Depôts"nun elektrik

konusunda sıkı bir tasarruf yaptığı ortadaydı: Bekleme salonunu aydınlatan lambayı görenler ya enerji kısıntısı var sanırdı ya da karartma. Salona 1914'den bu yana el sürülmediği belliydi. Neyse ki fazla beklemediler. Açılan bir kapının ardında banka müdürü Bay Oeri ile karşılaştılar.

Akıl alır şey değildi: Adam sapsarıydı. Dişleri, teni, gözlerinin akı, kısacası her yanı sarıydı. Ufak tefek, sıska, saçları dökük bir tipti. "Zürih Cücele-ri" dedikleri tipe tıpatıp uyuyordu. Tam bir hazine bekçiliği yapan masal cücesiydi.

Malko'nun kartvizitini büyük bir iştahla tutuyordu. Karton yerine altından olsa ancak bu kadar özenle tutardı. Bir prens kimbilir onda ne umutlar uyandırmıştı...

— Size ne gibi bir hizmette bulunabilirim, Bay Linge.. eh, şey... Sayın Altesleri? diye korkunç bir İsviçre Almancasıyla sordu.

Üzerine ince bir altın tabaka geçirilmiş meyve şekerlemelerini andırıyordu.

Malko elinden geldiğince soylu bir tavır takınarak Chris Jones'u tanıştırdı:

— Sekreterim, Bay Jones.

Meyve şekerlemesi iki kat eğildi:

— Sizi tanıdığımıza memnun oldum, Bay tlonés. Buyrun, şöyle oturalım. Daha rahat ederiz.

Adamın, Malko'nun ceplerinden avuç avuç pırlantalar çıkarmasını bekler gibi bir hali vardı. Ellerini dizlerine bağlamış, fare yutmaya hazırlanan bir kedi gibi Malko'yu gözlüyordu. Chris başını eğip siyah çoraplı bacakları görmeyi denedi. Bir sonuç alamadı. Bir an kendini gösterip ortadan kaybolması müşterilerin iştahını kabartmak için seçilmiş bir taktik olmalıydı.

— Müşterilerinizden birinin tavsiyesiyle geliyorum, diye saldırıya geçti Malko. Sözüünü ettiğim

kişi, sizde 97865 numaralı hesabın sahibi.

Bay Oeri durumu anlamış gibi başını eğdi. Müşterilerinin dostu onun da dostu sayılırdı.

— Sır olarak saklanması gereken bir iş söz konusu, diye devam etti Malko.

Bay Oeri sarı elini havaya kaldırdı.

— Beyefendi... eh... Sayın Altesleri, bizim işimiz zaten sır saklamaktır. "Societe Zurichoise de Depôts" ciddiliği ve işini kesin bir gizlilik içinde yürütmekle tanınmıştır. Bunu burada kimden araştırırsanız hemen öğrenirsiniz.

Adam "kesin gizlilik" sözcüklerini üzerine basa basa söylemişti. İyiye işaret değildi bu.

— Dostumun sizde bir hesabı var, dedi Malko...

Oeri, bizden başka kime güvenilebilir ki, der gibi başını eğdi ve sözün devamını bekledi.

— Tabii dostumun hesabı numaralı bir hesap diye devam etti Malko.

Adamın suratı kırmızıya çalar bir sarıya dönüştü.

— Anlıyorum. Sayın Altesleri menkul değerlerinin büyük bir gizlilik içinde emniyete alınmasını istiyor. Çok doğal bu!

Sonra birdenbire canlanıverdi:

— Sayın Altesleri, İkinci Dünya Savaşı sırasında buraya gelen Gestapolar bankamızda Alman yahudilerine ait hesap bulunup bulunmadığını öğrenmek istediler. Bunu duymuş muydunuz hiç?..

Sonra, sanki kapının arkasında bir dinleyen varmış gibi, sesini alçaltıp biraz daha öne doğru eğildi:

— Tabii ağzımızdan tek laf alamadılar. Onlara en ufak bir sır bile vermedik. Bunun yanı sıra, General Stulpnagel'in de müşterilerimiz arasında bu-

lunduğunu onur duyarak açıklayabilirim. Kendisi çok saygın bir insandı.

Hem de ne saygın! General Stulpnagel dediği, savaş suçlusu olarak Nuremberg'de asılmış, bankadaki hesapları hakkında sır vermediğini söylediği yahudi müşterileriye Auschwitz kamplarında yakılıp sabun olmuşlardı.

Bay Oeri onlardan arta kalan paraların tek kurşunu bile kalkıp bir hayır cemiyetine vermeyi aklından geçirmemişti. Bir gün bir mirasçı ortaya çıkar diye kasaların kapılarını sımsıkı tutmuştu.

Malko'nun suskunluğundan cesaret alan müdür hemen saldırıya geçti:

— Sayın Altesleri bankamıza ne tür bir menkul yatırmayı düşünüyorlar?

Chris Jones sinirli bir biçimde altındaki koltuğu gıcırdattı. Ne adamın konuştuğu Almancayı anlıyordu, ne de suratından hoşlanıyordu. Elini ceketinin altına sokmuş, yumuşak hareketlerle tabancasının kabzasını okşuyordu. Malko harekete geçme zamanının geldiğine karar verdi:

— Bay Oeri, benim bir bilgiye ihtiyacım var. Bankamzdaki 97865 numaralı hesap sahibi bana zararı dokunan bir hata yaptı. Kendisiyle temas kurmak istiyordum.

Bay Oeri'nin yüzü aydınlandı.

— Bu çok kolay. Bana bir not bırakın, kendisine hemen iletirim. Cevabım da yine aynı yoldan alırsınız. Böylece sizin de, onun da gizliliği zedelenmemiş olur...

Sözünü bitirdikten sonra ince bir kahkaha attı.

Bu iş böyle yürümüyordu. Malko, Chris ve Milton'la kaba kuvvet gösterisi yapsaydık daha iyi mi sonuç alırdık, diye düşündü... Fakat burası İsviçre'ydi.

Müdürün gözle görülür meslek aşkını fark.e den Malko başka bir yol denemeye karar verdi:

— Bay Oeri, bankanıza çok yüklü bir para yatırmak istiyorum. Dolar olarak tabii. Fakat daha önce sizden bir hizmet rica edeceğim.

Oeri'nin gözleri bir anda parladı. Hani, bir kızı olsa o an Malko'nun ayakları dibine atardı onu.

— Emredin, Sayın Altesleri. Emrinizdeyim. Hatta tüm bankam emrinizde.

Kitty Hillman'ın hayatı söz konusu olmasa, bundan daha komik bir durum kolay kolay bulunmazdı. Fakat Alman İsviçre'si komiklik nedir hiç bilmez.

— Bay Oeri, dedi Malko, 97865 numaralı hesap sahibinin adını öğrenmek istiyorum.

Derin bir sessizlik oldu. Müdürün gözleri iri iri açılmıştı. Malko adamın gözlerinden yaşlar boşanacağını sandı. Oeri cansız bir sesle:

— Yani Sayın Altesleri benden, müşterilerimden birinin adını mı öğrenmek istiyor? diye sordu.

— Evet!

Adamın yüzü, sanki kız kardeşinin genelevde kaçta çalıştığı sorulmuş gibi ciddileşiverdi.

— Sayın Altesleri... eh... şey... Bay Linge -"bay" sözcüğünü basa basa söylemişti- benden istediğiniz imkânsız bir şey... Unmöglich!

Derdini daha iyi anlatabilmek için kelimeyi ikinci kez Almanca olarak tekrarladı. Koltuğunda dikleşmiş, Malko'yu kuşkuyla bakışlarla süzmeye başlamıştı. Böyle bir şey isteyen biri gerçek bir beyefendi olamazdı. Buna rağmen para hırsı ağır bastı. Beyefendi olmasa da parası olduğu belliydi.

Çenesini ovuşturup devam etti:

— Bankamıza yatırmak istediğiniz menkul konusunda...

Malko bir hareketle sözünü kesti. Adamın hali

midesini bulandırıyordu. Şu an başka bir yerde olmak için neler vermezdi ki...

— Bay Oeri, vereceğiniz ad sayesinde birinin hayatını kurtaracağımızı söylesem, istediğimizi yapar mıydınız?

— Hayır.

Bay Oeri kollarını göğsünde kavuşturmuş haliyle Ren nöbetçileriyle Jeanne d'Arc karışımı bir tipe benziyordu.

— Bir hayat kurtarmaktan söz ediyorum, diye ısrar etti Malko. Masum bir insanın hayatı buna bağlı. Ayrıca, müşterinizin bundan haberi bile olmayacak.

— Bir değil, on bin kişinin hayatı da söz konusu olsa müşterimin adım veremem. İsviçre'de bizim değişik ilkelerimiz vardır. Birincisi de müşterilerimizin güvenine ihanet etmeyiz.

Malko son bir girişimde daha bulunmak istedi:

— Peki, ya bankanıza yirmi bin dolar yatırırsam?

Oeri bir an bile tereddüt etmeden cevabı yaptırdı:

— Hayır, Bay Linge.

"Societe Zurichoise de Depôts"un müdürü sinirden titriyordu. Gözü önünde birini kesseler bunca duyarlı olmazdı.

Malko hüzünlü bir ifadeyle Oeri'ye baktı.

— Bay Oeri, pazarları kiliseye gider misiniz?

İsviçreli şaşkın şaşkın baktı.

— Hayır bayım, ben protestanım. Niçin sordunuz?

— Vicdanınız var mı, yok mu, onu öğrenmek istedim. İnançlarınıza göre birini ölüme mahkûm etmek sizce normal midir?

Oeri başım salladı:

—*Ben polis değilim, bankacıyım bayım. Derdinizi gidin polise anlatın. Ama şunu bilirsiniz ki onlar da aynı soruyu soracak olsalar size verdiğimden değişik bir cevap alamazlar. Tann'ya şükür, Anayasamız sayesinde beni hiçbir şekilde bu bilgiyi vermeye de zorlayamazlar.

Malko düşünüyordu. Bir çıkmazdaydı. Bay Oeri müşterisinin adım vermektense, parça parça kesilmeye razı olurdu.

Fakat her şeye rağmen bu adın öğrenilmesi gerekiyordu. Kitty'yi kurtarmak için bir haftalık bir zamanları vardı.

Sakin bir sesle tekrar şansını denemeye kalktı:

— Bay Oeri, ben maceracı ya da şakacı biri değilim. Resmi bir kuruluş adına çalışıyorum. Susmakla çok büyük bir suça katılmış oluyorsunuz: Cinayet ve adam kaçırmak.

Adam hiç oralı olmadı. Malko'dan daha rahat bir tavırla:

— Bay Linge, dedi, bu gibi tehlikeli tipler bizde bulunmaz. Müşterilerimin hepsi saygıdeğer kişilerdir.

Herif neredeyse sözüne "siz hariç" cümlesini de ekleyecekti. Dik kafalılığı Malko'nun canını sıkmaya başlamıştı.

— Bay Linge, dedi müdür, buraya sadece ben-den bilgi almaya geldiğinize...eh...inanmak istemiyorum. Bu konuyla yeterince zaman kaybettik. Menkul değerlerinizle ilgili sorununuzu çözümlemeye hazırım.

Bardağı taşıran son damla oldu bu.

— Buraya yatıracak param maram yok, dedi Malko. 97865 numaralı hesabın kime ait olduğunu öğrenmek istiyorum o kadar. Ve bunu da öğreneneğim...

Oeri kıpkırmızı kesildi ve birden iskemlesini , devirerek ayağa fırladı. Sarı işaret parmağım Malko'ya doğru uzattı: Onu manevi bir biçimde aforoz ediyor, mabetten dışarı kovuyordu. Malko işlene- 1 bilecek suçların en büyüğünü işlemişti. Parayla alay etmiş, onu hafife almıştı.

— Burayı terkedin, bayım. Yoksa polis çağıracağım. Bir rezalet bu! Şantaj! Kırk yıllık meslek hayatımda böyle bir şeye rastlamadım. Gestapolar bile bunca ısrar etmemişti. Dürüst kişilerdi onlar, sizden daha dürüst!

— Bu ad bana gerekli, diye tekrarladı Malko. Her ne pahasına olursa olsun gerekli.

O da ayağa kalkmış müdürü ölçmeye başlamıştı. Adam durduğu yerde tepiniyordu.

— Asla öğrenemeyeceksiniz bayım, asla! Bu adı hiçbir zaman elinize geçiremeyeceksiniz. Zaten gizli hesaplardan sorumlu tek kişi benim ve isim listesini içeren defterim masamın sol üst gözünde durur. Oranın tek anahtarı da şu elimde gördüğünüz anahtardır ve de hiç yanımdan ayırmam.

Anahtar destesini Malko'nun burnunun dibine uzatmıştı. Ne aptalca bir hareket!

Bir saniye sonra Oeri şaşkın şaşkın boş eline bakıyordu. Anahtarlar Malko'nun cebine girmişti bile. Avusturyalı İngilizce bir iki kelime söyledi ve aynı anda Chris Jones müdürle kapının arasında durdu. Adamın kendine gelebilmesi için aradan en az on saniye geçti.

— Anahtarlarım, anahtarlarım, diye inledi. Linda! Polis! Bunlar gangster!

İsteksizce Malko'nun üstüne atılmak istedi. Chris Jones'un demir gibi kolu buna engel oldu. Sonra boynunda soğuk bir şey hissederek soluk almak için ağzını açtı. Aynı anda Chris ağzına bir mendil tıkayarak tabancasının namlusunu biraz

daha bastırdı.

Müdür biraz korkudan, biraz mendilden güçlkle soluk alır olmuştı. Gözlerinde yaşlar belirmiş, aralıksız bir Malko'ya, bir Chris'e bakıyordu.

— Bay Oeri, dedi Malko, sakın kımıldayım demeyin. Size bir kötülük yapmayacağız. Biz gangster değiliz ve sizin paranızı da istemiyoruz. Bütün derdimiz, küçücük bir bilgi.

Malko müdürün homurdanmasına aldırmaksızın kapıya doğru ilerledi, dışarı çıkıp kapıyı ardından kapadı. Olup bitenlerin duyulmasını istemiyordu!

Az önce geçtikleri koridora çıktı. İki yanda camaklı odalar vardı. Sol taraftakinden bir daktilo sesi geliyordu. Malko kapıyı vurup içeri girdi. Girmesiyle de dudaklarında bir gülümseme belirdi. Az önce kendilerini karşılayan kapak kızı daktiloda bir şeyler yazıyordu. Dip tarafta, müdüre ait olduğu kuşku götürmez büyük boş bir masa vardı. Mini eteği kalçalarına dek sıyrılmış olan dilber Malko'ya şaşırılmış gibi bakarak bir çığlık atıp eteğini çekti.

— Fraulein Linda?

Malko yumuşak ve etkileyici bir ses tonuyla konuşmaya gayret gösteriyordu. Altın rengi gözlerinden birer damla bal akar gibiydi.

Genç kız şaşkın bir ifadeyle gözlüklerinin üstünden baktı,

— Evet, benim. Ama...

Malko kıza vurulmuş müşteri rolü oynayarak:

— Ah Linda, dedi. Müthiş ilgimi çektiniz. Bay Oeri'den ilk fırsatta adınızı öğrendim...

Linda kıpkırmızı oldu. Taburesinde biraz doğrularak cömertçe bacak bacak üstüne attı.

Meyve olgunlaşmıştı.

— Sayın Altesleri şaka ediyorlar, diye mırıl-

dandı.

Malko odanın ortasına kadar ilerleyerek ce-, binden anahtar destesini çıkardı.

— Linda, Bay Oeri'nin küçük bir ricası var. Masasının sol üst çekmecesindeki siyah kaplı defterini istiyor. Anahtarı burada.

Kısa bir sessizlik oldu. Sekreter bir Malko'ya, bir anahtarlara, bir kapıya baktı, sonra yerinden kalkıp göğüslerini gererek yaklaştı. Anahtarları aldı, giderken birden durdu.

— Niçin müdür bey kendisi gelmedi? Çekmelerini açmamdan hiç hoşlanmaz da...

Sorusunun nedeni kuşku değil, o korkunç İsviçre mantığıydı. Malko bakışlarına daha da etkili bir ifade kattı.

— Gelmeyişinin nedeni benim. Sizinle yalnız konuşmak istedim ve bu numarayı uydurdum. Zaten Bay Oeri şu an sekreterimle iş konuşuyor. Ben paradan söz etmekten iğrenirim. Ya siz?

— Peki ama niçin benimle konuşmak istediniz? diye yalandan bir merakla sordu. Sizi tanımıyorum ki...

Malko yaklaştı ve sekreterin anahtar tutan elini hafifçe öptü.

— Sizinle tanışmayı çılgınca arzuluyorum, Linda. Zürih'te hiç arkadaşım yok. Siz pekâlâ beni gezdirebilirsiniz. Örneğin, akşam yemeğini Baur du Lac'ta birlikte yiyebiliriz. Söylediklerine göre İsrail'den taze ıstakoz getiriyorlarmış. Bu gece için bana iki adet ayırmissılar.

Linda'nın göğsü biraz daha dikleşti. Baur du Lac, Zürih'in en şık ve en pahalı lokantasıydı. Ve İsrail'den özel getirtilen ıstakoz yiyen bir adam da ancak gerçek bir soylu olurdu.

— Gelmeye çalışırım, dedi. Ama bilmem ki...

Malko eğilip dudaklarını hafifçe boynuna değ-

dirdi: Genç kız hiç gerilemeksizin titredi. Aksine, kalçalarını dayadığı masadan biraz daha öne çıktı. Gözlüklerinin ardındaki bakışlarında belirgin bir yumuşaklık vardı. Siyah çoraplarıyla son derece çekici görünüyordu. Fakat şu an, bu işin sırası değildi. Malko sezdirmeden geri çekilerek:

— Elinizi biraz çabuk tutun, dedi. Bay Oeri ne yaptığımızı merak edebilir...

Genç kızın bakışlarında düş kırıklığına uğramış bir ifade vardı. Patronunun odasında beş dakika önce tanıdığı bir milyarderle ayakta sevişmenin hiç de fena olmayacağı düşünmüş olmalıydı. Şu genç kızlar da neler hayal ediyordu...

Linda tekrar örnek sekreter havasına bürünerek Malko'nun yanından ayrıldı, destenin içinden bir anahtar seçip çekmeceyi açtı ve siyah kaplı bir defter çıkardı.

— İşte. Şimdi bunu Bay Oeri'ye götürüp veririm.

Malko'nun yüreği ağzına geldi.

Kızla karşı karşıyaydılar. Bir eliyle defteri alırken diğer kolunu kızın beline doladı. Solukları hızlanan Linda Malko'nun kendisini öpmesine hiç ses çıkarmadığı gibi vücudunu daha da yaslayarak öpüşe ateşli bir biçimde karşılık verdi. Alpaka kumaşı tırmalayarak inliyor, titriyordu.

Ateşli tam bir kısrak.

Malko bu tehlikeli oyunu yarıda kesmekte büyük güçlük çekti. Birbirlerinden ayrılırlarken kolu genç kızın saçlarını "beceriksizce" bozdu. Yarı aralık dudakları, kızarmış yanaklarıyla gerçekten çok çekiciydi.

— Bay Oeri sizi böyle görmese daha iyi olur, diye fısıldadı Malko. Defteri ben götürürüm.

Masaya dayanmış olan dilberin karşı koyacak gücü kalmamıştı. Malko odadan ayrılmadan önce

kızın elini tutup yumuşak bir biçimde öptü. Bu davranışıyla kendini suçlu gibi hissediyordu. Zavallı Linda, akşama kadar istakozların ve lokantanın hayaliyle yaşayacaktı.

Koridora çıktığında durdu ve defteri karıştırdı. Aradığı buydu. Elliye yakın sayfanın her birinde bir ad, bir adres ve bir telefon numarası vardı. Bazılarının üstü kırmızı kalemle çizilmişti. Bazılarının ise altı çiziliydi. Bunlar iyi müşteriler olmalıydı. Hesap sahiplerinin çoğu doğuluydu. Malko içlerinden birini tamdı: Ülke parasının yurt dışına kaçırılmasına karşı olduğunu bağıra çağıra her yerde söyleyen bir Ortadoğu hükümdarıydı bu...

Neyse ki numaralar sıra izliyordu. Aradığım yedinci sayfada buldu. Sayfayı olağanüstü belleğine kaydetmesi bir saniye sürdü ve hemen sayfayı çevirdi. Chris sabırsızlanmaya başlamış olmalıydı. Bay Oeri'nin ağzındaki mendili yutmamış olmasını dileyerek adımlarını hızlandırdı.

İsviçre'yi düşünürken birden aklına bir fikir geldi. Odaya girmeden önce defterden iki sayfa yırtıp cebine attı.

Bay Oeri'nin yüzü patlıcan rengindeydi. Kara kaplı defterini Malko'nun elinde görünce anlaşıl-maz bir homurtu çıkarıp debelendi. Malko Chris'e mendili çıkarmasını işaret etti. Colt Magnum gereksiz hareketler yapmasını engelleyecek nitelik-teydi.

Chris'ih kendisini bırakmasıyla birlikte müdür Malko'nun elindeki deftere saldırdı. Malko çocuğuna istediğini veren bir anne şefkatiyle defteri uzattı. Oeri yargılayan bir tavırla parmağını Malko'ya uzattı.

— • İçine baktınız mı?

Malko gülümseyerek "evet" anlamında başını eğdi.

Oeri ağzının kenarından akan salyalarını toplayarak bağırdı:

— Polise gidiyorum. Hem de derhal. Sizi hapse attıracağım. Kendi bankamda saldırıya uğradım... Tartaklandım... Tehdit edildim...

— Hiçbir yere gidemezsiniz, dedi Malko sakın bir sesle. Ne şimdi, ne de başka bir zaman.

Oeri bir adım gerileyerek Colt'u işaret etti.

— Ne yani?... Beni öldürecek misiniz?

— Hayır.

— Öyleyse, bırakın çıkayım. Bunu size ödeteceğim.

Malko gidip kapıyı açtı ve banka müdürünün önünde eğilerek:

— Haydi gidin, dedi. Güle güle, Bay Oeri!

Bu soğukkanlı nezaket karşısında İsviçreli kuşkuyla bir tavırla geriledi. Defterini sımsıkı tutmaya devam ederek:

— Ne yapmak istiyorsunuz? diye sordu.

— Hiç, dedi Malko. Sadece uslu uslu büronuza dönmenizi ve bu olayı unutmanızı bekliyorum. Aksi halde, bir rezalet çıkaracak olursanız müşterilerinizden en az otuz tanesi yarın bankadaki gizli hesaplarının müdür tarafından sağa sola açıklandığına dair birer mektup alacaklar. Böylece bankanızın sır saklamada ne derece ciddi olduğu her tarafta duyulacak. Mesleğinizi böylesine bir tehlikeye atmak istemezsiniz, öyle değil mi Bay Oeri?

Müdürün yüzündeki ifade bir SS generalini bile rahatlıkla ağılatırdı. Ağzı bir karış açık, Malko'nun insan kılığına girmiş bir şeytan olup olmadığını düşünüyordu.

Elindeki defteri açtı, koparılan sayfaları farke-dince hıçkırmaya başladı:

— Bana bu kötülüğü yapamazsınız!

— Yaparım. Ama bu ziyaretimi unutacak olur-

sanız olup bitenler sadece ikimizin arasında kalır. Bunu şerefimle temin ederim. Artık gitmem gerek, Bay Oeri. Hoşça kalın!

Malko önde, Chris arkada odadan çıktılar. Asansörün gelmesini bekledikleri sırada Bay Oeri soluk soluğa yakaladı onları. Malko kibarca itip Chris ile birlikte asansöre bindi. İsviçreli hemen merdivenlere atıldı. Kıpırmızı kesilmiş bir halde onlardan önce aşağı inmişti. Malko'yu asansörden çıktığında kolundan yakaladı ve kekeleyerek:

— Sayın Altesleri, dedi, bu olayı kimseye duyurmayacağınıza söz verdim. Aksi halde mahvolurum... Söz veriyorsunuz, değil mi?

Yalvarma giriş katı boyunca sürdü. Malko caddeye çıkmadan önce döndü ve İsviçrelinin burnunu yakaladı:

— Size şeref sözü verdim, Bay Oeri. Sözüm en az İsviçreli bir bankacımın kadar değerlidir.

Diğeri cevap vermek için ağzını açmak üzereyken adamın burnunu hafifçe sıktı. Hafif bir çılgın atan "Societe Zurichoise de Depôts"nın müdürü gözlerinde yaşlar, iki adamın Bahnhofstrasse'ye çıktıklarını gördü. Uzun süre unutamayacağı bir gün geçirmişti. Asansöre binmeden önce acıyan burnunu ovuşturdu.

Milton Brabeck, güneşe karşı, gelip geçenlerin bakışları altında kalçalarına kadar sıyrılmış mini etekleriyle sağa sola dağılmış bir dizi Alman ve İsveçli mankenin ortasında dinleniyordu.

Chris ile Malko güzellere bakmadılar bile. Bay Oeri ile geçirdikleri dakikalar sınırlarını yeterince germişti. Birer kahve ısmarladıktan sonra Malko sordu:

— Katar Emiri Abdullah El Salih diye birini duydunuz mu hiç?

İki goril birbirlerine baktılar. Milton:

— Böyle biri mi varmış? dedi.

— Vary ya, dedi Malko. Üstelik, "Societe Zurichoise de Depôts"da da bol parası var. 97865 numaralı hesapta.

— Ne halt yemeye oraya para yatırmış? dedi Chris. Galiba tanıyorum o adamı. VWashington'a resmi bir ziyaret için gelmişti. O tarihte Gizli Servis'teki işimi bırakıp onun korunmasıyla görevlendirilmiştim. Şişkonun tekiydi.

Malko yoğun bir düşünce içindeydi.

»r Doğulu bir milyarder, dedi Malko. Gazetelerde fotoğrafım görmüştüm. Çok da zamparadır. Zararsız birine benziyordu. Ama Kitty Hillman'ı kaçıran adam parayı onun hesabından ödedi... Foster Hillman'ın buluşacağı kız, Prenses Riyahi de doğuluydu. Kitty'nin parmağım ise İsviçre'den gönderdiler. Bu kadar rastlantı da tuhaf doğrusu...

— Fakat bu adam ne Ruslar hesabına çalışır, ne de Çinliler, dedi Chris.

— Ruslarla Çinlilerden başka kimse yok mu bu dünyada? diye karşılık verdi Malko. Bu hikâye zaten tam bir profesyonel işine benzemiyor. Neyin ne olduğunu yakında öğreneceğiz; Cenevre'ye gittiğimizde... Sevgili prensimiz orada oturuyor. Göl kenarında bir malikânede.

— Olamaz! diye inledi Chris. Oraya mı gidiyoruz?

— Evet. Bir hafta sonra bol bol dinlenirsiniz.

— Şu an uyumak için ölmeye bile razıyım, dedi Milton.

— Böyle şeyler söylemek doğru değil, diye uyardı Chris. Bakarsın, Tanrı duyar. Zaten gebermeni isteyen bir yığın adam var.

Beş dakika kadar sonra, gri renkli kuğuların yüzdüğü göl kenarında yol alıyorlardı. Bu sakın ve

huzur verici İsviçre'nin bir yerlerinde başından büyük dolaplar çeviren biri vardı.

*

**

Bürosuna dönen Bay Oeri, içine düştüğü şaşkınlıktan kurtulmaya çalışıyordu. Bir yığın yazım hatası yaparak önündeki mektubu daktilo etmeye çalışan Linda'nın umursamaz havasını bile farketmemişti. Genç kız daha şimdiden Baur du Lac'taki istakozunun önündeydi.

Kapıldığı bu erotik düşünceler nedeniyle patronunun o karmakarışık halini bile farketmemişti.

Malko'nun gidişinden sonra müdür işkence dolu anlar geçirmişti. Polise haber vermek söz konusu olamazdı. İki yabancının tehditlerine bakılırsa, çok kısa bir süre sonra en iyi müşterilerinden birinin cam yanacağı gün gibi ortadaydı. Adamın bu işte bankamın oynadığı rolü anlaması da pek gecikmezdi.

Bu gibi şeyler çabuk duyulur.

Bay Oeri uzun süre tereddüt etti. Hatta Linda'nın saat altıdan beş dakika önce çıkmasına bile ses çıkarmadı. Genç kız berbere uğrayacaktı.

Sonunda cesaretini topladı. Bir hata yapmıştı ve bunu ödeyecekti. Ahizeyi kaldırıp bir numara çevirdi.

Zil bir süre çaldı. Oeri neredeyse ahizeyi yerine koyacaktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Nihayet telin İsviçre'deki diğer ucundan biri cevap verdi. "Societe Zurichoise de Depôts"nın müdürü tüm cesaretini topladı ve hikâyesini anlatmaya başladı.

VII. BÖLÜM

Siyah uzun Cadillac lastiklerini öttürerek döndü ve Cenevre Havaalam binasının büyük kapısı önünde durdu. Tavanında kocaman bir sandık vardı. Hemen iki hamal yaklaştı, fakat arabaya el sürececek zamanları olmadı.

Cadillac'tan henüz kimse çıkmamıştı. Arabanın mavi camları içinin görülmesini engelliyordu. Birden binanın holünden küçük bir araba sürükleyen iki adam belirdi. Hiç de güven verici tipler değildi. Daha çok ikiz kardeşi andırıyorlardı. Aşırı sıksalıkları, kötü ifadeleri, yüzlerindeki bıçak izleri ve koyu renkli tenleriyle Araba benziyorlardı.

Hamalların alaycı bakışları altında anlaşılabilir küfürler savurarak güçlkle sandığı indirmeye giriştiler.

Soluyarak, terleyerek, küfrederek, yüklerini boyasını çizmemeye gayret göstererek aşağı kaydıldılar. Sıksalıklarına rağmen son derece güçlüydüler. Sandık arabanın üzerine yerleştirildikten sonra, içlerinden biri yükü iterek holde kayboldu. Diğer alındaki terleri silerek son bir kez daha küfredip iki kat olarak arka kapıyı açtı. Arabanın içindeki adam ayağını yere bastığı anda sıksa Arap saygılı bir sesle:

— Tanrı sizi korusun! diye mırıldandı.

Tam bir ikiyüzlülük örneği: Mısır Gizli Servislerinde çalışan Abdülaziz'in aslında tek dileği vardı. Abdullah El Salih'in geberip gitmesi. Hem de mümkün olduğunca çabuk. Oysa siyaset kalbin sesini de susturuyordu.

Emir Abdullah'ın yumuşak hatlı yüzü göz kamaştırıcı beyazlıkta ince bir tülle çepeçevre sarılmıştı. Kalın kaşlarının altında ısı ısı ısıyan kara gözlerinden kötülük fışkırıyordu. Etlî yüzüyle tezat oluşturan çizgi halindeki ince dudakları, Bedevi kurnazlığının simgesi gibiydi.

Genç yaşma rağmen -kulları otuzuncu yaş gününü için ağırlığınca altın vermişlerdi- yorgun ve yaşlı görünüyordu. Başındaki turbam ise geleneklere bağlılığından değil de, kullandığı pahalı losyonlara rağmen dökülmesini önleyemediğini seyrek saçlarının kelliğini örtmek için kullanıyordu. Şişkoluğuna rağmen, genç İngiliz iyi aile kızlarının arasında büyük sükse yapmıştı.

Emir görkemli bir şekilde hamalların arasından geçip hole girdi. Siyah gözlerinde hüznü ve soğuk bir ifade vardı. Kendini tek başına kalmış bir folklor elemanı gibi hissettiği şu Avrupa'dan nefret ediyordu.

Kendi ülkesinde yaşamaya kalksa, en azından serin bir yerde yatmak istediğinde çarşafı buz dolabına yerleştirmesi gerekecekti. Huzuru sağlama konusunda ise, polis geleneksel her türlü işkenceyi uygulayıp suçluları sopalarla dövüyor, içki içenleri halka taşlatıp düzeni koruyordu.

Neyse ki ülkede nereyi biraz eşeleseniz petrol fışkırıyordu. Fakat bunun da kıskançlık yarattığı bir gerçektir.

Emir Ortadoğu politikasının inceliklerini kısa zamanda kavramıştı. Düşmanları kendisinin son derece kurnaz, zalim, yalancı, hırsız, kıskanç, sinsi

ve içinden pazarlıklı olduğunu söylerdi. Yakın dostu olmadığı için de bu dedikoduları yalanlayacak biri çıkmıyordu. Ahlak ölçüleri çok esnek olduğundan bu değerlendirmeler E mir'i hiç etkilemiyordu.

Şu an ise, korku içindeydi. Maddi tehlikelerden oldum olası korkardı. Kendini hep tehdit altında hissediyordu. Cenevre Havaalanı'nın şu sakin holünde bile.

Peşinde Abdülaziz olduğu halde gümrük gişelerine ulaştı. Sandık, İsviçre gümrük memurunun önünde duruyordu.

Memur saygın bir biçimde kendisini selamlayarak:

— Ekselanslarının gümrüğe bildirecek eşyaları var mı? diye sordu.

Ses tonundan bu soruyu formalite gereği sorduğu belli oluyordu. İnsamın gezmek için dört milyon dolarlık bir "Mystère 20" uçağı olur da bir de diplomatik pasaport taşırsa, şeytan olsa her gümrükten kolaylıkla geçerdi. Özellikle vergilerini İsviçre'de ödüyorsa!

Emir soğuk bakışlarını memura çevirdi.

— Hayır yok. Sadece Sardinya'ya götürdüğüm eşyalarım var. i

— Peki, peki, dedi İsviçreli.

Altını imzaladığı kâğıdı Abdülaziz'e uzattı:

— İyi yolculuklar, Ekselans.

— Teşekkür ederim.

Svissair memurlarım iten Abdülaziz sandığın bulunduğu arabayı yakalayarak alana götürmek üzere ilerlemeye başladı. Gümrük memurunun şaşırıldığını farkedenden Emir bir açıklamada bulunmak ihtiyacını duydu:

— Adamlarım canla başla çalışmaya pek düşkündür.

Canla başla çalıştıkları bir gerçektir: Abdülaziz

ve Fuad Abdülbaki değerli sandığı alanın ortasında deli gibi itiyorlardı. Bir memur gümrük işlemleri ve pasaport için Emir'i bir süre oyaladıktan sonra piste kadar kendisine eşlik etti.

Cadillac dönüp gelerek Emir Abdullah'ın önünde durdu. Şoför hemen yerinden fırladı, arka kapıyı açtı. Emir kendini yastıklı koltuğa bıraktı-verdi.

Mavimsi camların ardından, sandığı taşıyan arabanın Mystère 20'ye ulaştığını gördü. Elinde olmadan derin bir iç çekti.

Cadillac uçağın önünde durdu. Emir aşağı indi. Sandığı mürettebatın eline teslim eden Abdülaziz ve Abdülbaki hemen merdivenin yanına koşarak iki kat eğilip Emir'i beklemeye başladılar.

Emir'den nefret ederdi ikisi de, iğrenirlerdi. Aldıkları gizli emirlere göre son çare olarak kendisini öldüreceklerini Emir de biliyordu. Emir'in bunu bildiğinden ikizler de haberdardı. Aslında bir an önce onu gebertmek için can atıyorlardı ama aldıkları buyruklara uymak zorundaydılar. Abdülaziz saygılı bir biçimde Emir'i merdivenden çıkarırken kutsadı:

— Allah uzun ömürler versin!

Emir'in dudakları nefretle gerildi. Arabın yüzüne tükürdü:

— Köpoğlu köpekler, hemen defolun buradan! Burada görünmenizi istemiyorum.

Öfkeden yüzündeki yara izleri büzülen Abdülaziz bir kez daha eğilerek cevap verdi:

— Efendimiz, her şeyin sonuna kadar yolunda gittiğini görmek istedik.

Bu arada belli etmeden sandığa bir göz attı. Sandık, onların fikirlerinden biriydi.

Emir birden merdivenin ortasında durdu.

— Doktor nerede?

Abdülaziz ile Abdülbaki birbirlerine baktılar. Dudaklarının kenarında alaycı bir çizgi belirmişti.

— Fakat Efendimiz, diye geveledi Aziz, biz doktorun sizinle beraber olduğunu sanıyorduk.

— it herifler!

Emir öfkeden kuduruyordu.

— Size onu getirmenizi söylemiştim. Hâlâ leş gibi sarhoştun.

— Gelmek istemedi, Efendimiz, diye cevap verdi Baki. Bize sizinle gideceğini söyleyip küftetti.

— Peki, kendisi hâlâ orada mı? diye sordu Emir.

Aziz bir parmağın boynunda gezdirerek:

— Gidip onu buluruz, Efendimiz, dedi. Hem de derhal.

— Olmaz!

Emir öfkeyle madeni merdivene ayağını vurdu.

—Amerikalılar peşimizde zaten. Hemen hareket edeceğiz. Doktor kendini tek başına korumasını bilir.

— Motorları çalıştırın! emrini verdi Emir.

Uçağın arka tarafındaki divamna uzanıp bir viski söyledi. Dinin koyduğu içki yasağı, sadece halk içindi.

Alkol keyfini biraz yerine getirdi. Sardinya'ya gitmekten memnundu. Oysa Katar'daki sarayında her şey vardı: yüzme havuzu, sinema, bir harem, iki yüz arabalık bir garaj, çiçekli bahçeler, silah depoları ve bin kişilik bir yemek salonu. Ve bütün bunları korumak için de birkaç tane tank.

Sardinya'daki malikânesi daha sadeydi. Fakat o yaz, iyi aile kızlarından birkaç güzel sarışım oraya toplamakla çok yerinde hareket etmişti. Kızlar sahip olduğu bu lüksü değerlendirmesini iyi

bildiklerinden, son derece güzel aşklar yaşanıyor-
du orada.

Uçağın reaktörleri uğuldayarak hızlandı. Bir-
kaç saniye sonra hafif bir sarsıntı oldu ve uçak
pistte ilerlemeye başladı.

Katar E miri divanına uzanmış, Doktor
Babor'u ve yanında taşıdığı uğursuz sandığın var-
lığını unutmaya çalışıyordu.

*

**

LemanGölü'nde ufak bir su çırpıntısı yoktu.
Son derece bakımlı geniş çimenliğin ortasında yer
alan yeşil panjurlu büyük, beyaz malikâne çizgi
filmlerde rastlanan bir görünüm yaratıyordu. Her
an içinden Pamuk Prenses ile Yedi Cücelerin çıka-
cağı izlenimini yaratıyordu.

Malko'nun ittiği çit kapısı sessizce açıldı.
Chris ile Milton Avusturyalıının iki yanında yer al-
mışlardı. Eğlence bitmişti artık. Her ikisi de gö-
revlerinin havasına girmişlerdi: İyi yetiştirilmiş,
dikkatli ve soğukkanlı katiller gibi davranıyorlar-
dı. Arazinin geniş bir yola açılan giriş kapısı kilit-
liydi. Bu nedenle Dodge'u orada bırakmışlar, gölü
çevreleyen patikayı yürüyerek geçip bu noktaya
gelmişlerdi.

— Etrafta kimse yok, dedi Chris alçak sesle.

— Öyleyse girelim, dedi Malko.

Birbirlerinden ayrılarak binaya doğru ilerle-
meye başladılar. Malko yanına silah almamıştı
ama iki goril bir tabur askeri durduracak kadar te-
peden tırnağa silahlıydılar.

Fakat hiçbir şey olmadı. Bir çeşit verandaya
açılan camlı bir kapıya geldiler. Burada da hiçbir
hayat belirtisi yoktu. Ne yapacaklarına karar ver-
meye çalışırlarken evin bir köşesinden gelen sesle
irkildiler.

— Beyler bir şey mi arıyor?

Aynı anda döndüler: Karşılarında, miyop göz-
lüklerinin ardından merakla bakan, beyaz önlüklü,
ufak tefek bir hizmetkâr kadın vardı.

— Evet, dedi Malko. Emir'le görüşmek isti-
yordum.

— Geç kaldınız, dedi kadın. Ekselansları az
önce Sardinya adasına hareket ettiler.

Malko kadına yaklaştı.

— Peki burada kimse yok mu?

— Sadece doktor var. Sanırım kendisi hâlâ bu-
rada. Hayvanlarla oynuyor...

— Doktor mu? Doktor Babor mu?.,

— Evet, ta kendisi, dedi kadın.

Üç adam bakiştılar. Üçü de aynı şeyi düşünü-
yordu.

— Ekselansları olmadığına göre doktorla da
görüşebilirim, dedi Malko kibarca. Nerede şimdi?

Kadın tuhaf bir bakışla onu süzdü:

— Şurada, ön tarafta. Kendisini kolaylıkla bu-
labilirsiniz. Zaten, ondan başka kimse yok.

Badi badi yürüyerek ayrıldı ve gözden kaybol-
du. Malko, peşinde Chris ve Milton olduğu halde,
duvar dibinden yürüyerek daha genişçe bir yeşilli-
ğe ulaştı. Burası yoldan görünmüyordu. Alanı çe-
viren yüksek duvar bu noktanın görülmesini en-
gelliyordu.

Gerçekten de, tam karşılarına düşen büyük
havuzun kenarında bir adam vardı; suda bir şeyi
izliyordu.

Malko yaklaştı. Uzun boylu zayıf, yorgun
yüzlü biriydi bu. Sarı saçları alına düşmüştü.
Ayak seslerini duyarak döndü ve kanlı gözlerini
Malko'ya çevirdi, sonra anlaşılmas bir şeyler geve-
leyerek yine havuza döndü. Malko biraz daha yak-
laştı ve hayretten bağırmamak için kendini zor

tuttu. Havuzun çamurlu ve pis suyu içinde bir köşede hareketsiz duran bir timsahın uzun burnu farkediliyordu.

Leman Gölü'nün kıyısında beklenmedik bir manzaraydı bu. Havuzun suyu ısıtılmış olmalı ki hayvan pek keyifliydi. Birden, ikincisi de çıktı ortaya. Suyu köpükendirerek iğrenç burnunu Malko'ya doğru uzattı. Oysa Malko'nun gözü doktordaydı. Adamın tuhaf, ürkütücü bir yanı vardı. Kitty Hillman'ı kaçıran adamın tarifine tıpatıp uyuyordu.

Fakat nasıl oluyor da burada böylesine sakin bir tavır içinde çömelmiş timsahları seyrediyordu?

Alkolün yıprattığı kalın bir ses Malko'yu düşüncelerinden uzaklaştırdı:

— Ne sevimli şeyler değil mi? Benim en iyi dostlarımdır bunlar.

Doktor, ince dudaklarında bir gülümsemeyle, timsahları işaret ediyordu. Malko Almanca olarak sordu:

— Doktor Babor'la mı tanışıyorum?

Diğeri başını ondan tarafa çevirerek sinirli bir kahkaha attı. Bu arada Chris ile Milton da yaklaşmış, şaşkın bakışlarla sahneyi izliyorlardı.

— Ne halt yemeye geldiniz buraya? Emir gide-li bir saat oldu. Beni burada unuttu... Evet, sözüm ona unuttu...

— Biz sizi görmeye geldik, dedi Malko. Sizi Doktor Babor.

Birdenbire adam ayaklan üzerine dikildi. Gözlerinde öfke ve korkunun yanı sıra, çılgınlık ve umutsuzluk dolu bir ifade vardı.

— Defolun buradan, diye bağırdı. Derhal defolun!

Malko ile iki goril ağır hareketlerle adamın çevresini almak için harekete geçtiler.

— Olduğunuz yerde kalın, diye bağırdı doktor. Yaklaşmayın, yoksa kendimi havuza atarım.

İleri doğru bir adım attı ve timsahların bir metre kadar yakınına geldi. Malko durdu. Adamın dediğini yapacağım hissediyordu. Ve doktorun ölüsü de hiçbir işine yaramazdı.

Doktor Babor daha sakin bir sesle devam etti:

— Hayvanlar iki gündür aç. Aslında beni çok severler ama yine de yemek zorunda kalacaklarından eminim...

— Niçin sizi yemelerini istiyorsunuz? diye sordu Malko.

Sesini olabildiğince sakinleştirmişti.

— Yıllardan beri intihar etmeye çalışıyorum, diye açıkladı doktor. Yerinizden kımıldamayın, yoksa atlarım!.. Beni kimse canlı ele geçiremez.

— Kimse sizi ele geçirmeye çalışmıyor, dedi Malko. Sadece Kitty Hillman'm nerede olduğunu öğrenmek istiyorum.

Diğeri hiç orali olmadı. Malko tekrarladı:

— Doktor Babor, Kitty Hillman'ı ne yaptınız?

Havuzun kenarında dengesini bulmaya çalışan doktor kendi kendine konuşur gibi mırıldandı:

— Kitty Hillman mı? Bilmiyorum. Öylesine kalabalıklardı ki...

Birden yüzü kinle gerilerek bağırdı:

— Topunu gebertmeli onların... Hepsini!.. Nefret ediyorum onlardan!

Bir anda yine sakinleşti. Malko ile goriller yerlerinden kıpırdamamışlardı. Bir kâbusu yaşar gibiydiler. Malko kendini zorlayarak soruyu tekrarladı:

— Bir hafta önce Profesör Soussan'ın kliniğinden kaçtığınız kız, Kitty Hillman nerede?

Kari Babor alaylı bir ifade takındı:

— Ah, anlıyorum... Sizler Amerikalısınız! Çok

eğlenceli, öyle değil mi? Küçük sarışını mı arıyorsunuz? O uçtu gitti, puff!

Bir deliyi andıran bakışlarıyla üç adamı süzüyordu.

Sözlerini değiştirerek Lili Marlen şarkısını söylemeye başladı: Wohin ist Kitty, Vor die grossen Tür...

Bu kadarı Chris için fazlaydı. Colt'unu çıkarıp kurdu. Doktor Babor gorilin hareketini farketmişti. Tiyatroda oynar gibi kollarını iki yana açıp bağırırdı:

— Ateş edin! Ateş etsenize!

Sesinde öylesine umutsuz bir ifade vardı ki Malko titredi. Var gücüyle ölümü davet eden bu adamın sırrı neydi?

Malko tereddüt içindeydi. Doktor Babor bir an titredi, geriledi. Yere yığılacakmış gibiydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar goriller üzerine çullandılar. Karşı koymadı bile. Gözlerini Malko'ya dikerek mırıldandı:

— Beni burada bıraktılar. Alçak köpeğin teki bu Araplar... Köpekten de aşağı yaratıklar... Adi, korkak çakallar. Tam on altı yıldır onlarla birlikteyim, bayım.

Yüzünün ifadesi değişmişti; kendine acır gibiydi. Bakışlarım Malko'ya çevirerek sordu:

— Alman mısınız?

— Avusturyalıyım.

— Viyana güzel bir kenttir, dedi doktor.

Malko Almanca konuşmaya devam ederek:

— Doktor Babor, Kitty Hillman nerede? diye sordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Bu kez doktor öfkelenmemişti. Gri gözlerinde kurnazca bir ısıltı belirdi. Malko'yu ceketinin eteğinden tutarak, viski kokan nefesiyle fısıldadı:

— Eğer istediğinizi söylersem bana küçük bir iyilikte bulunur musunuz, dostum?

Malko buz gibi bir ifadeyle baktı. Kitty Hillman'a işkence eden bir adama iyilik yapmak gücünü aşan bir şeydi.

— Ne istiyorsunuz?

Babor biraz daha yaklaştı:

— Arkadaşınızın kafama bir kurşun sıkmasını... Size hayvanlarımı sevdiğimi söyledim ama yine de beni korkutuyorlar... Üstelik pek de temiz bir ölüm olmaz bu...

— Ama...

Babor parmağını kaldırdı.

— Dikkat edin... İyilik etmek yoksa, Kitty de yok...

Adamın gözlerindeki bu umutsuzluk belirtisi olmasa, tanık oldukları sahne tam bir komedydi. Malko adamın blöf yapmadığını sezdi. Gerçekten ölmek istiyordu. Ve ölmek isteyen birine de hiçbir şekilde karşı koyulamazdı.

— Kitty Hillman'ın parmağını siz mi kestiniz? diye sordu Malko.

Babor önemsemez bir hareket yaptı.

— Küçük bir ameliyattı o! On dakikalık! Bu konuda uzmanımdır. Bir zamanlar...

Malko iğrenerek baktı, sonra:

— Pekâlâ doktor, dedi. İsteddiğiniz iyiliği yapacağız. Kitty nerede?

Babor ciddi bir tavırla Malko'ya baktı.

— Teşekkür ederim. Kız şu anda Sardinya adasında, Emir'in malikânesinde bulunuyor...

— Peki, kızı oraya nasıl götürdüler?

Doktor ince bir kahkaha attı.

— Bir sandığın içinde. Abdülaziz'in fikriydi bu.

Doktor artık gevşemiş, normal bir sesle ko-

nuşmaya başlamıştı. İnsanı tedirgin eden tek yanı gözleriydi.

— Kim bu Abdülaziz?

— Operasyonu yakından izleyen bir Mısırlı. Bu köpeklerin birbirlerine bile itimadı yoktur.

Doktor Babor'un gözleri Araplardan her söz edişinde nefretle parılıyordu.

— Hangi operasyondan söz ediyorsunuz, Doktor Babor?

Alman gülümsedi.

— Operasyon, Mısır Gizli Servisi'nin fikriydi, israil'le savaşları henüz sona ermedi, dostum. Fakat bu konuda daha fazla konuşamayacağım. Bunlar anlaşmamızda yoktu.

Mısır ha! Malko bir anda durumu kavradı. Doktorun yüz hatlarını dikkatlice inceledi. Olağan-üstü belleğinden dizi dizi yüzler geçmeye başladı. Bütün CIA ajanları gibi ona da, aranan savaş suçlularının fotoğrafları gösterilmişti. Ama gösterilen fotoğrafları unutmayan bir tek o vardı. Bir yüzü on saniye görmesi, on yıl sonra hatırlaması için yeterliydi.

Gözünün önünden geçen yüzler arasında karışındakine benzer olanını arıyordu. Sonunda buldu da:

— Sizin asıl adınız, Heinrich VVeisthor. Birkenau'da SS doktoruydunuz, öyle değil mi?

Alman gözlerini iri iri açarak Malko'ya çevirdi ve robottan farksız biçimde cevap verdi.

— Evet.

Uzun bir işkence son bulmuş gibiydi.

Kimse konuşmuyordu. Gölden gelen rutubet Malko'yu titretti. Bu güzelim çimenliğin ortasında duran bu adam, yıllardır aranan bir savaş suçlusuydu. Aklın hayal edemeyeceği işkenceler yapmıştı. Malko adamın fişini gözlerinin önüne getir-

di: Özellikle ikizler üzerinde bilimsel deneyler konusunda uzmanlaşmıştı.

— Sözüünüzü tutmayacak mısınız? diye sordu Alman.

Malko usulca yanından uzaklaştı adamın.

— Ben Doktor Kari Babor'u öldürmeye söz vermiştim, Heinrich VVeisthor'u değil. Bana ait değilsiniz siz.

Sözünü bitirir bitirmez geri dönüp yürüdü. Olup bitenlerden hiçbir şey anlamayan Chris ile Milton da peşine takıldılar. Alman bir saniye hareketsiz kaldı, sonra ileri doğru bir adım atıp bulanık suyu seyretti ve havuza girerek timsahlarına yürüdü. Su göğsüne ulaştığında durdu ve bekledi.

Malko evin köşesini dönerken durup arkasına baktı. Heinrich VVeisthor sudaydı. Aym anda üçünü de irkilten hayvani bir çığlık işitildi. Doktorun başı bir an suyun üstünde kaldı, sonra çalkalanan sular arasında kayboldu.

Kader işte! Eğer Kitty kurtulursa, bunda, yıllar önce Auschwitz-Birkenau kampında Heinrich Weisthor'un işkenceleriyle ölen binlerce kişinin ruhunun da payı olacaktı.

VIII. BÖLÜM

Fokker "Friendship" tipi küçük uçak piste yayılmış bir düzineye yakın koyunu ürkütüp tozu dumana katarak yere indi. Chris ile Milton gözlerini iri iri açarak Malko'ya döndüler:

— Afrika'ya mı geldik ne?

— Burası Sardinya, dedi Malko. Ama Afrika'dan pek farkı yoktur.

Gerçekten de Olbia Havaalanı her işe yarayan ahşap barakalardan ve uçakların önünden kaçabildiklerine göre, iyi terbiye edildikleri kuşku götürmez koyun sürülerinden oluşan bir verdi.

Giriş formaliteleri çok kısa sürdü. Uçaktan indirilen bir yığın bagaja umutsuzca bir göz atan gümrük memuru kalabalığa toptan sordu:

— Gümrüğe tabi eşyanız var mı?

Çoğu tek kelime İtalyanca bilmeyen kalabalığın suskunluğunu görünce de barakasına girdi ve bir daha da kendisini gören olmadı.

Böyle davranmasının nedenleri vardı: Sıcaklık Sahra'dan farksızdı. Yaprak kımıldamıyordu. Havada tek bir bulut yoktu ve güneş vahşi, çölümsü araziye acımasızca kavuruyordu.

Malko Cenevre'den tel çekerek bir araba kiralamıştı. Doktor VVeisthor'un öldüğü günün gecesi hareket etmişlerdi. Onun sayesinde esrarın bir zin-

ciri daha tamamlanmıştı. Fakat aydınlığa kavuşturulması gereken daha birçok sır vardı. En başta Kitty'yi kurtarmaları gerekiyordu. Kısa boylu bir Sardinyalı kendilerine hayli iyi durumda olan bir Fiat 2300 verdi ve bahşişini aldıktan sonra:

— Bayım, dedi, yolda jandarmaların işaret ettiğini görürseniz hemen durun. Aksi halde başınız derde girer...

— Niye? diye sordu Malko.

Diğeri umursamaz bir el hareketi yaptı.

— Şu sıralar çok sinirliler. Devamlı adam kaçırılıyor. Fidyeye koparmak için tabii... Onlar da en ufak bir kuşkuda tetiğe basıveriyorlar. Kimi zaman sahte jandarmalara da rastlayabilirsiniz. Onlar hayduttur. O zaman durmayacaksınız tabii...

— Peki, hakikisiyle sahtesini nasıl ayıracamız?

Sardinyalı sustu kaldı. Bu sorunu çözmek ona düşmezdi. Aslında, Sardinyalı haydutlar turizmi baltalamamak için yabancılara pek ender saldırırlardı. Zaten Malko'nun arabasını durdurmaları hiç de iyi olmazdı. Chris ile Milton, bir bölük jandarmaya bedeldi.

Fiat 2300 havaalanından ayrılıp güneşin göz kamaştırdığı dar bir yola girdi. Çevrelerinde geniş ve kurak bir arazi uzanıyordu. Burada keçiler bile açlıktan ölebilirdi. Buralarda arazi almak ancak Emir gibi delilerin yapacağı bir işti. Fakat izini bulmak Malko için hiç güç olmamıştı. Katar E miri kendi ırkından birkaç dostuyla birlikte adanın bir kısmını otel ve dinlenme tesisleri kurmak için satın almıştı. Milyarderlerin "dinlenmesine" yönelik bu alan, adanın en ıssız kısmıydı. Emir diğerlerine örnek olmak için yılın birkaç haftasını ülkesinin ikliminden farksız olan o yerde geçirirdi.

Yerden mantar biter gibi binalar inşa ettirmiş olması Emir'i Sardinya yetkililerinin gözünde

Tanrı gibi yapmıştı. Adamı bu durumda cinayet ve adam kaçırmakla itham etmek çok güçlü. Özellikle de resmi bir biçimde. Çünkü Foster Hillman daha beş gün hayatta gözükecekti.

Malko arabayı kullanmaya devam ederek bil-mecenin parçalarını bir araya getirmeye çalıştı. Hillman'ın Prenses Riyahi, Katar Emiri ve Mısırlı ajanlarla ne ilgisi vardı? Hem sonra böylesine zengin bir adamın bu uğursuz serüvende ne işi vardı? Weisthor bütün bu sorulara cevap verebilirdi ama ölmüştü.

Tek bir arabaya bile rastlamadan bir saate yakın bir süre bozuk yolda ilerlediler ve kendilerini bir anda kocaman yeşil bir panonun önünde buluverdiler: "Costa Luminosa sınırı. Özel arazi."

Çevre hâlâ ıssızlığın koruyordu, ama o öğreti yolun yerini nefis bir asfalt almıştı. Emir işini iyi biliyordu. Görünen manzara gerçekten harikaydı: Denize dimdik inen keskin kayaların arasında küçük kumluk alanlar yer alıyor, ufukta sert tepeler masmavi gökle keşişiyordu.

Ve etrafta in cin top oynuyordu!

Ama hayır!

Virajdan çıkan Malko, uyuklamakta olan Chris ile Milton'un yüreğini ağızlarına getirecek biçimde frene bastı. Yolun ortasında, tepesinde bir far bulunan bir Alfa-Romeo duruyordu. Çevresinde gri üniformalı birçok adam vardı. Fiat 2300 tepeden tırnağa silahlı bir grup jandarmanın ortasında durdu. Arabadakilerin yabancı olduğunu anlayan şefleri kibarca selam verdi ve Malko'ya doğru eğildi:

— Affedersiniz! Haydutların peşindeyiz.

— Rica ederim, dedi Malko. Bari yakaladığınız oluyor mu?

Sardinyalı bembeyaz dişlerini göstererek gül-

dü:

— Hayır. Asla, ama...

— Emir'in malikânesine gidiyorduk. Çok var mı daha?

— Emir mi?

Jandarmamın bakışlarında bir saygınlık ifadesi belirdi. İşte, dış görünüş tutsaklarından biri daha. Jandarma selam vererek geri çekildi:

— On dakika uzaklıkta.

Adam geri çekilmese, Chris'in ne olur ne olmaz diye çıkardığı Colt Magnum'u görecekti.

Ovayı terkedip dimdik yolların kenarlarını izleyen virajlı bir yola saptılar. Aşağıda deniz züm-rüt yeşili bir renge bürünmüştü.

Malko az ilerde tatlı bir eğime kurulmuş bir dizi beyaz bina farkettiler. Birkaç viraj aldıktan sonra, üzerinde "Hotel Çala di Volpe" yazan bir panoya ulaştı.

Nefis bir yerdi. Otel modern olmaktan çok, güzeldi. Bina eski Sardinya evleri tarzında yapılmıştı: Ardına hayaletlerin gizlenebileceği sert köşeler kaldırılmış, duvarların birleştiği yerler yuvarlaklaştırılmıştı...

Denizin hemen kenarında Leman Gölü büyüklüğünde bir yüzme havuzu vardı. Koyda demirli birkaç tekne farkediliyordu.

Malko Cenevre'den oda ayırtmıştı. Otelin işviçreli uzun boylu, sarışın müdürü kendilerini bir dizi koridordan geçirdi. Soğuk hava tertibatlı odalar çok iyi döşenmişti.

Ter ve toz içinde olan Malko kendini hemen duşa attı. Gözleri yorgunluktan kıpkırmızı olmuştu. New York'u terketmelerinden bu yana gecede beş saatten fazla uyumamıştı. Kitty'yi daha fazla işkenceye maruz bırakmamak için sürdürdükleri zamana karşı bir yarıştı bu. Ayrıca bu işi Hill-

man'm ölümünün açıklanmasından önce oturma-
leri gerekiyordu.

Malko temizlenip üzerine gece mavisi alpaka
bir takım geçirdikten sonra şatosunun panoramik
fotoğrafını masanın üzerine bıraktı ve gorilleri
adanın bir haritası önünde topladı.

Otelin on kilometre ötesinde, turist merkezi
olan Porto-Giro adlı bir köy vardı. Katar
Emiri'nin özel arazisi daha ötelere, kuzeye doğru
uzanıyordu.

— Hava kararmadan çevrede bir tur atacağız,
dedi Malko. Kaybedecek zamanımız yok.

On beş dakika kadar sonra, altın değerinde
eşyalar satan küçük dükkânların sıralandığı bir
meydana girdiler. Dükkânlarda pek müşteri yok-
tu. Etrafta, İngiliz, İtalyan ve Fransız turist grup-
ları dolaşıyordu. Biraz aşağıda, yat dolu yepyeni
bir rıhtım vardı. Gerçekten de güven verici ve eğ-
lenceli bir manzaraydı. Oysa, eğer Doktor Weist-
hor yalan söylemediyse, acı çeken Kitty Hillman
bu civarlarda bir yerdeydi.

Turistlerin arasına karışan Chris ile Malko bir
patikadan geçtiler, sonra dar bir kanalın üstünde-
ki köprüden rıhtıma indiler. Milton her ihtimale
karşı yukarda, bir kahvenin terasında kaldı.

Rıhtıma bağlı iki düzineye yakın yatın arasın-
da biri dikkati çekiyordu: Üç direkli muhteşem
teknenin adı "Güney Haçı" idi. Malko benzin is-
tasyonunun yanında duran bir denizciye yaklaştı.

— Emir'in teknesi hangisi?

Denizci başıyla antenlerle donanmış, "Basra"
adındaki tekneyi işaret etti. Rıhtıma bağlı tekne-
nin güvertesinde hiçbir hayat belirtisi yoktu ve is-
kelesi de kaldırılmıştı.

Malko ile Chris uzaktan tekneyi seyrettiler.
Yuvarlak kalçalarını saran son derece kısa şortlu,

sarı saçları omuzlarına dökülmüş ve göğüsleri sut-
yensiz İskandinav tipli iki genç kız rıhtım boyun-
ca ağır ağır ilerliyordu. Teknelerden birinin kış ta-
rafında Hawaii tipi gömlek giymiş bir adam kızla-
ra el salladı. Beş dakikalık bir tartışmadan sonra
tekneye çıktılar ve üstü kadeh dolu bir masamın
çevresine yerleştiler.

Chris bütün bunları şaşkınlıkla izliyordu.
Bunca özel yatı bir arada hiç görmemişti.

— Eh işte, dedi Malko, "Dölce Vita" dedikleri
bu! Burada hiçbir şey bulamayacağız. Emir'in
oturduğu yeri görmek gerek. Kitty'nin teknede ol-
madığı kesin.

Mini eteklerle mikroskobik bikinilere dalmış
olan Milton'un yanına geldiler. Burada bütün ya-
rış en büyük gözlükle en küçük mayoyu kullanma
konusunda idi. Bronzlaşmış göğüslerle kalçaların
arasında sıkışıp kalmış olan Milton, Batı Medeni-
yeti'nin nereye gittiğini merak eder olmuştu.

— Kendimi Saint-Tropez'de gibi hissediyor-
um, diyerek derin bir iç çekti Milton.

Yeniden ıssız tepelere tırmanmaya başladılar.
Köyden biraz sonra asfaltı terkedip, iri kayalarla
kaplı bir tepeye çıkan toprak bir yola saptılar. Fiat
2300 yol üstündeki iri taşlara çarpıp çukurlara dü-
şerek toz toprak içinde hoplaya zıplaya ilerliyor-
du.

Ter içinde kalan Malko arabayı tüm manzara-
ya hakim bir burnun önünde durdurdu. Sol taraf-
taki görünüm nefisti. Dik kayalıkların dar kumsa-
la indiği girintili çıkıntılı bir koy görünüyordu. Gi-
rintilerden en büyüğünün çevresinde bir grup göz
kamaştırıcı beyazlıkta bina vardı. Sahilde teknele-
rin yanaşması için yapılmış tahta bir iskele bulu-
nuyordu. Arka tarafta tatlı bir eğimle yükselen
kayalık arazi farkediliyordu.

— İşte, Emir orada oturuyor, dedi Malko.

İki goril kan ter içinde Fiat'tan indiler. Malko arabadan bir dürbün alıp evlere çevirdi. Durum hiç de cesaret verici değildi. Deniz tarafında tek çıkış, tahta iskeleydi. Diğer taraflarda ise kayalar doğrudan denize iniyordu. Malko bulunduğu yerden kara girişini tutan üniformalı iki nöbetçi farketti. Bunlar, Emir'in Sardinyah ve Araplardan oluşma kişisel birliğindendi. Jandarmalarla varılan bir anlaşmaya göre, üniforma giyip silah taşıyorlardı.

Emir'e ait binalar, Costa Luminosa üyelerine ayrılmış bungalovların arka tarafında yer alan bir düzineye yakın basık binadan oluşuyordu. Otuz metre genişliğinde bulunan bir yüzme havuzunun yer aldığı geniş alan, Katar Emiri'nin binalarını sınırlıyordu. Nöbetçiler herhangi birinin bu alana girmesini engellemekle görevliydi.

Emir, zaman zaman Jet Sosyete milyarderlerine büyük şölenler verdiği bu araziye şatafatlı bir biçimde yerleşmişti. Bir seferinde helikopterle doğrudan doğruya yüzme havuzuna inen Frank Sinatra büyük ilgi toplamıştı. Emir Abdullah El Salih'in şahsı gibi, arazisinin de diplomatik dokunulmazlığı vardı.

Sıcak hava, dürbünün görüş alanında tuhaf biçimler oluşturuyordu. Cırcır böceklerinin gürültüsünden başka ses duyulmuyordu. Emir'in arazisinde her şey sakın ve yolunda görünüyordu. Sıcaklığın altında kavrulan nöbetçilerin dışında, ortalıkta kimse yoktu. Siesta saatiydi şu an.

Dürbünü netleştiren Malko, açık alanda bir bankta oturan bir Arap nöbetçi farketti. Elinde silah, ayaklarını uzatmış havuzun kıpırtısız suyunu seyrediyordu. Kitty Hillman nöbetçinin civarında bir yerlerde bulunuyor olmalıydı.

Cesaretini kaybetmiş bir biçimde dürbünü indirip alnında biriken terleri sildi ve Chris'le göz göze geldi. Bulundukları tepede cehennemi bir sıcak vardı. Kayaların arasından tuhaf sesler çıkarak bir yılan geçti.

— Ne yapıyoruz? diye sordu Milton. Burada kalırsak buharlaşıp yok olacağız.

Chris Jones gözlerini kısarak fikrini açıkladı:

— Oraya gündüz gözüyle girmek zor. Gece harekete geçip nöbetçileri saf dışı edeceğiz ve kızı alacağız.

Malko tekrar dürbünü gözlerine götürerek:

— Bu dediğiniz imkânsız, karşılığım verdi. Elde silah özel araziye girmek uygar ülkelerde hoş karşılanan bir davranış değildir. Üstelik bir adayız. Meselemizin ve CIA'da görevli olmamızın İtalyanları bağlamayacağım unutmayın. Jandarmalar ille de bir tarafı tutacaklarsa, bu Emir'in tarafı olur.

— Ama, diye karşı çıktı Chris, adam kaçırma dünyamn her yanında suçtur. Ve kaçırılan kişi de orada, öyle değil mi?

— Evet ama resmi yetkilileri biz uyarana kadar Emir onu on kez ortadan yok eder. Bu arada İtalyanların bize inanacağı da garanti değil. Yani, kesin hiçbir şey yok. Bu olay hükümeti karıştırmayacağımız kadar gizli. Her yere burnumuzu soktuğumuz ortaya çıkarsa, yarın öbür gün İngilizlerin M.1.5 şeflerinden birinin çift taraflı casus olduğu görüldüğünde suçu hemen CIA'mn üzerine atarlar.

— Bu durumda uçağa atlayıp buradan gitmekten başka çare yok, dedi Milton.

Malko dürbünü arabaya atıp üstünü düzeltti. Sıcığa rağmen üzerinde ipek bir gömlek ve takım elbise vardı.

— Uçağa atlayıp gitmek yok. Kitty'yi burada bırakmayacağım. Emir'i ziyarete karar verdim.

Chris, ayağını akrep sokmuş gibi havaya fırladı:

— Olamaz! Çıldırdınız mı siz?

Malko başını salladı.

— Hayır. Deneyebileceğimiz bir tek bu var. Fazla zamanımız yok. Foster Hillman'ın ölümünden haberi olmadığı için Emir'in kızı işkence etme ihtimali var. Böylece HiUman'ın isteklerine boyun eğceğini düşünüyor. Kitty'nin artık işine yaramayacağını anlatıp fikrini değiştirmemiz gerekiyor. Kendisine karşı tüm kinimizi unutup kızı kurtarmalıyız.

Chris bu konuda pek iyimser değildi.

— Herif bizi atlatmaya kalkacaktır.

Malko omuz silkti.

— Bu riski göze alacağız. Olmazsa, kaba kuvvete başvururuz. Ama şu an için adamla yüz yüze gelip konuşmamız yerinde olur. Burada elimiz kolumuz bağlı oturacak değiliz.

— İzin verin biz de gelelim, dedi Chris.

— Olmaz. Başıma bir şey gelecek olursa sizin dışarda bulunmanız daha faydalı olur.

Suskunluk içinde arabaya bindiler. Emir'e gitmeden önce Malko onları otele bırakmak istiyordu. Düşüncesinin tümünü onlara açmamıştı: Her şeyi açık açık anlatarak Emir'in Kitty'ye kötülük etmesini engellemeyi tasarlıyordu. Böylece kızı kurtarmak için zaman kazanmış olacaktı.

Son hızla yola koyuldular. Porto-Giro yolu kavşağında bir grup jandarma vardı. Yolu biraz ötesinde kayalık bir düzlükte ise jandarmalara ait kırmızı bir helikopter duruyordu. Yine haydutların peşindeydiler.

Malko gorilleri Çala di Volpe'nin yüzme havu-

zunun kenarında bıraktı.

— Eğer bu akşam dönmezsem İtalyan yetkilileri uyarın ve büyük rezalet çıkarın. O koca silahlarınıza sarılmakta da acele etmeyin.

— Meraklanmayın, dedi Chris. Sizin burada çürümenize göz yummayız.

Bu güvence üzerine Malko Fiat 2300'e bindi.

*

**

Malko Emir'e ait arazinin girişinde durduğunda, bulunduğu gölgelikten çıkan üniformalı bir nöbetçi arabaya yaklaştı. Patlak gözlü, yüzünde derin hatlar bulunan elli yaşlarında bir Sardinya-lydı bu. Malko'yu saygıyla selamladı.

— Burası özel arazidir, bayım. İçeri giremezsiniz.

— Ekselansları Emirle randevum vardı, dedi Malko.

— Randevunuz mu vardı? Ama bana hiçbir şey söylemedi...

Nöbetçi tereddüt ediyordu. Fakat Malko'nun giyimine aldandı.

— Arabanızı şurada bırakın, bayım. Şu yolu izleyeceksiniz ve Ekselanslar.'mn evinden önce başka bir nöbetçiyle karşılaşacaksınız.

Malko dar yoldan tırmanmaya başladı. Sağda solda boş oldukları anlaşılan beyaz bungalovlar vardı. Dürbünle izlemiş olduğu açıklığa geldi. Nöbetçi kulübesinde, başını duvara yaslamış, kucağında bir Thomson makineli tüfek bulunan esmer tenli, iriyarı bir adam uyukluyordu. Malko'nun mermer yolda çıkardığı ayak sesleriyle hemen yerinden fırladı ve silahı Malko'ya çevirdi. Avusturyalı durup gülümsedi.

~ Katar Emiri'yle görüşmeye geldim, dedi.

Herifin sadece "emir" sözünü anladığı anlaşı-
lıyordu. Makineli tüfeğinin namlusuyla eve uza-
nan yolu gösterdi.

Biraz ilerleyen Malko, yol kenarında önü cam-
lı ve içinde bir telefon santrali bulunan küçük bir
nokta farketti. Sivil giyimli, kravatsız bir Arap
gazete okuyordu. Malko'yu farkedince kötü bir in-
gilizceyle sordu:

— Siz kimsiniz, bayım? Ekselansları randevu-
suz kimseyle görüşmezler.

Malko cebinden bir kartvizit çıkarıp masanın
üstüne attı.

— Bunu götürün, beni kabul edecektir.

Arap kartı alıp üzerindeki okudu: "Soylu
Serenissime Altesleri Prens Malko Linge. Liezen
Şatosu, Avusturya."

Ağzındaki şekeri geveleyen adam beş dakika
kadar düşündü. Almanca bilmiyordu ama sıfatın
uzunluğundan bayağı etkilenmişti. Sonunda aya-
ğa kalktı:

— Gidip Ekselanslarının sizi kabul edip etme-
yeceğini öğreneyim, dedi.

Malko ayakta bekledi. Sivil üç dakika sonra
geri döndü. Dudaklarında beyaz dişlerini ortaya
koyan bir gülümseme vardı.

— Ekselansları Emir'in sekreteri sizi kabul
edecek. Ekselansları sizinle daha sonra görüşecek.
Beni izler misiniz?

Biraz ilerleyip sağa, verandaya döndüler. Mal-
ko, bankların üzerinde oturan silahlı iki nöbetçi
daha farketti. Emir temkinli biriydi.

Yol gösteren Arap, üzerinde üç altın yılan
oluşma bir tokmağın bulunduğu beyaz bir kapının
önünde durdu ve tokmağa hafifçe dokundu. Kapı-
yı kafası usturaya vurulmuş, belden yukarısı çıp-
lak bir adam açtı. Ayağındaki bol şalvarı, ter-

likleri ve küpeleriyle "Alâeddin'in Sihirli
Lambası"ndaki Cin'i hatırlatıyordu. Aralarındaki
tek fark, bunun ipek kemerindeki P.08 tabancay-
dı. Malko yüzünde serin bir hava hissetti.

Bungalovun içi bütünüyle serindi. Her yanı
etkileyen bir soğuk hava tertibatı bulunduğu bel-
liydi. Kapının ardında açılmasını engelleyen mavi
kadife kaplı bir zincir vardı. Adam zinciri kaldırdı
ve Malko'nun içeri girmesinden sonra kapıyı hızla
kapatıp iki kez kilitleti ve misafiri, akılları durdu-
ran bir salona aldı. Malko tek başına kaldığında
çevresini gözden geçirdi.

insan kendim burada Suudi Arabistan'da bir
malikânede ya da peri padişahının sarayında sa-
nabilirdi. Denize bakan son derece geniş bir pence-
re vardı. Fıstık yeşiline boyanmış duvarlarda De-
gas'nın, Sisley'in, Utrillo'nun, Renoir'ın ve Van
Gogh'un tabloları asılıydı. Kısacası, birkaç mil-
yarcık tutan bir servet. Tabii, altınları hesaba kat-
maksızın! Her yan altın doluydu: Kupalar, vazolar,
şamdanlar, küllükler ve hatta saksılar. Sanki
Emir'in hayatı kervanlara saldırmakla geçmişti.
Altından olmayan eşyalarsa, fildişi ve sedeftendi.

Yere serili halıların arasından siyah mermer
zemin farkediliyordu.

Hollywood'lu bir rejisör bu dekoru görse şaş-
kınlıktan düşüp bayılırdı.

Malko hafif bir öksürme duyarak geri döndü.
Karşısında, ancak Cidde Pazarı'nda tespih satıcısı
olabilecek biri duruyordu. Adamın birdenbire or-
taya nasıl çıktığına bir türlü akıl erdiremedi Mal-
ko. Burnu kemerli, hafif göbekli biriydi. Belinde
bir hançer göze çarpıyordu.

Malko'nun önünde iki kat eğilerek İngilizce
olarak:

— Bendeniz, efendimiz Katar E miri Abdullah

El Salih'in sekreteri Hüseyin'im, dedi. Hoş geldiniz!

Kelimeler dilinin üstünde kayan buz tanecikleri gibiydi. Malko'ya oturması için bir XV. Louis koltuğu göstererek konuşmaya başladı:

— Efendimiz sizi hemen kabul edemeyecek. Kendileri öğleden sonra üçte kalkarlar. Efendimizin konukları çoktur. Yarattığı şaheserleri görmek için Sardinya'dan çok insan gelir. Efendimiz haftada iki kez on dört kişilik şölen verir. On dört rakamı onun uğur sayısıdır. Ama efendimizin boş inançları yoktur.

Hüseyin kısa bir soluk aldıktan sonra, konuşmasına devam etti:

— Ekselansları çok iyi kalplidir. Dünyanın hemen her tarafında sadık kulları vardır ve kendisine sürekli duacıdırlar. Efendimiz iyilik etmenin gerekliliğine ve sonsuzluğuna inanır... Efendimiz seyahate bayılır. Fakat uçak beklemekten hoşlanmadığı için kendine Fransız malı küçük bir jet uçağı aldı. Harika bir şey bu. Böylece efendimiz hafta sonlarında Karaman Prensi'nin kokteyllerine katılmak için Barcelona'ya gitmek olanağını buluyor. Bu gibi kısa yolculuklarda efendimiz bendeniz kulumu da yanına alır. Babam efendimizin babasının sekreteriydi. Bendeniz kulu da onun sekreteriyim. Bizler efendilerimizin sadık bendeleriyiz. Bize güvenirler. Efendimiz yanında para taşımayı sevmez. Sadece yoksullara dağıtmak için birkaç altın taşır. Efendimizin çok eliaçık olduğunu söylemek zorundayım. Sonra efendimiz yarış atlarını da sever. Atlarından "My Baby" adlı olanı geçenlerde 800.000 dolara satıldı. İnanılacak gibi değil, öyle değil mi?

Malko, anlattıklarının havasına giren adamın bir an kişneyeceğini ya da koltukların üstünden

aklayacağını sandı. Fakat Hüseyin hiç bozmadan konuşmasına devam etti:

— Efendimiz Arapçanın dışında birçok dil konuşur. Fransızcası daha iyidir ama İngilizceyi daha rahat konuşur. Kendileri Almancayı da anlarlar.

Malko adamın soluk almak için bir an duraklamasını fırsat bilip Ekselansları'nın bir an önce kendilerini göstermek lütfunda bulunduğu takdirde Fransızca konuşmaktan büyük zevk alacağını söyledi.

Hüseyin efendisinin neredeyse geleceğini bildirerek Malko'yu bir konuda daha uyardı. Eğer efendilerine çiçek göndermeyi düşünüyorsa bunun üç düzine gülden başka bir şey olmamasına dikkat etmeliydi. Emirlikte alışılmış gelenek buydu.

Efendisini övmekten başka bir şey düşünmeyen Hüseyin'in ucuzlukta araba pazarlayan satıcıdan farkı yoktu...

Konuşmaktan yorgun düşmüş bir halde, büyük bir olasılıkla personele yasaklanmış koltuklardan birinin ucuna ilişiverdi.

Birden bir kumaş hışırtısı duyuldu ve Hüseyin hemen yerinden fırladı:

— Ekselansları Katar Emiri Abdullah El Salih Hazretleri!

Saydığı sözcüklerden birini unutsa kellesi gitmişti Hüseyin'in!

Malko ayağa kalkarak altın rengi gözlerini Kitty'yi kaçıran adama çevirdi.

Görünüşüne bakıldığında, adamın böyle bir olayda rol alması imkânsız gibiydi.

Tahmininden daha şişman ve daha uzun boy-luydu. Adamı eski fotoğraflarından bilen Malko tanımakta çok güçlük çekti. Üzerine geçirmiş olduğu sarı polos ve şalvarı, çorapsız giydiği terlik

leri ile tam bir dev anasıydı. Anlattığı hayat hikâyesinde Hüseyin, efendisinin domuz gibi obur olduğunu söylemeyi unutmamıştı.

Emir elini Malko'ya uzattı. Tatlı bir sesle:

— Sizinle tanıştığıma memnun oldum, dedi. Almanya ve Avusturya'da çok dostum vardır. Size oralarda rastlayabilirdim... Sahi, nasıl oldu da şimdiye dek hiç karşılaşmadık?

Malko uzanan tombul eli sıkıldı.

— Ben Birleşik Devletler'de oturuyorum. Şatom halen tamir safhasında.

Emir anladığını belirtir bir hareketle başını salladı. Sonra, Hüseyin'in bulunduğu tarafa dönerek el çırpıp, Hüseyin ince bir çığlıkla kelimeyi uzatarak bağırırdı:

— Kahveee!

Hemen hemen aynı anda içeri kafası usturalı hizmetkâr girdi. Bir elinde cezve, diğerinde iki fincan vardı. Fincanlardan birine kahve koyup Emir'e uzattı. Emir dudaklarıyla kahvenin tadına baktıktan sonra, diğer fincanı da doldurdu.

Hüseyin odadan çıkmadan önce Malko'nun kulağına efendisinin Müslüman olduğu için içki içmediğini fısıldadı. Efendisi gerçek bir dindardı.

Emir'in, Malko'nun gerçek kişiliğinden haberi olmadığı açıkça belliydi. Aksi halde bu kadar misafirperver olmazdı. Kahvelerini konuşmadan içtiler. Emir fincanını masaya bıraktıktan sonra kibar bir tavırla sordu:

— Sardinya'yı nasıl buldunuz?

— Çok sevimli, dedi Malko. Güzel bir yer. Vahşi bir çekiciliği var.

— Burayla çok uğraştım, dedi Emir. Anladığım kadarıyla buraya yerleşmek istiyorsunuz. Burayı sizler gibi kişiler için yarattım. Böylece bizler de sizlerin arasında olacağız.

"Bizler" sözcüğünün üstüne basmıştı, istediği gibi olsun!

Malko çenesini ovuşturdu. Odada sinek uça duyulacaktı.

— Aslına bakarsanız buraya yerleşmek niyetinde değilim, dedi Malko. Sadece sizi ziyarete geldim.

Emir'in miyop gözlerinde bir sevinç parıltısı belirdi. Avrupa'da bu tür bir ilgiye alışmamıştı. Kendisini daha çok milyarder bir soytarı olarak görürlerdi hep...

— Buna çok sevindim, Prens Malko. Umarım, benim davetlim olmayı kabul edersiniz.

Malko'nun yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. Oturduğu yerde eğilerek biraz daha Emir'e yaklaştı.

— Altes, dedi, buraya sizi bir iş için görmeye geldim. Tatsız bir iş için.

Emir koltuğunda doğrularak gülümsemeye çalıştı.

— Tatsız bir iş mi? Anlayamadım.

Malko Arabın ayağını halının belli bir noktasına koyduğunu farkettiler... Hafif bir kabarıklık bulunan o kısmın altında gizli bir zil olduğu belliydi. Avusturyalının sert bakışları altında iyice koltuğuna gömüldü.

— Ekselansları, diye devam etti Malko, büyük bir hata yaptınız. Bu hatanın, düzeltilmesine yardımcı olmaya geldim. Tabii, isterseniz.

— Bir hata mı dediniz?

Emir, ya Actor's Studio'nun artistlik kurslarını izlemişti ya da Malko'nun niçin gelmiş olabileceğini anlamak istemiyordu. Belki de onu para kormaya çalışan bir maceraperest olarak görüyordu.

— Ekselansları, diye devam etti Malko, buraya

ya Kitty Hillman adındaki bir kızı aramaya geldim. Kendisinin isteği dışında burada bulunduğunu biliyorum.

Bu kez Emir neredeyse koltuğuna yığılacaktı. Zayıf bir sesle:

— Burada bir genç kız mı varmış? Nasıl olur?

Ses tonu hiç de söylediklerini onaylayıcı nite-likte değildi.

Malko gözlerini Emir'e dikmiş, bekliyordu. Arap yüzünde beliren panik havasını gizlemeye çalışıyordu. Malko'yu daha iyi inceleyebilmek için şalvarının cebinden gözlüklerini çıkarıp taktı.

— Önce, siz kimsiniz beyefendi? dedi. Kartı-nızdan sanmıştım ki...

— Ben bir CIA ajanıyım, dedi Malko. Bu ör-gütün adından söz edildiğini kuşkusuz duymuşsu-nuzdur. Kartvizitimdeki sıfatıma gelince, onlar da gerçektir! Çok yönlü biri olduğumu görüyorsunuz.

Emir çıkmazdaydı. Malko'yu bir Yahudi gör-müş gibi seyrediyordu. Kekeleyerek:

— Ne demek istediğinizi bir türlü anlayama-dım, dedi. Sizi hiç kabul etmemeliydim. Kararım-da yanılmışım. Siz... siz bir maceracısınız.

Malko öfkeli bir sesle baklayı ağzından çıkar-dı:

— Kitty Hillman'a ne yaptınız? Daha doğru-su, parmağım kestikten bu yana?

— Aman Tanrım, ne korkunç şey! diye mırıl-dandı Emir.

— Ben de sizinle aynı kanıdayım.

O sırada, Hüseyin'in ardında kaybolduğu per-denin bulunduğu taraftan bir kumaş hışırtısı gel-di. Gözleniyorlardı. Malko yanına silah almadığı-na pişman oldu.

Tüm kasları gerilmiş halde kötü kötü Emir'e baktı.

Emir ayağa kalktı, fakat Malko kıpırdamadı.

— Sizi buradan kovduracağım, dedi misafiri-ne.

-- Bunu hiç tavsiye etmem, diye karşılık verdi Malko. Size söyleyeceğim bir şey daha var. Foster Hillman öldü. İntihar etti. Kendisine yaptığınız şantaj yüzünden. Artık kızını alıkoymanızın hiç-bir anlamı kalmadı. Bedenini küçük parçalara ayı-rıp CIA'ya gönderseniz de bir yararı olmaz bunun. Karşılığında New York-Washington tren seferinin kalkış saatini bile öğrenemezsiniz.

— Çıkmı buradan, dedi Emir.

Malko tehdit eder gibi parmağını Emir'e uzat-tı:

— Ekselans! Kızını kurtarmak için her şeyi göze almış biri yok artık. Şimdi karşınızda CIA var. Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz? Beni burada öldürseniz bile, arkamdan başkaları gelecektir. Bizim zamanımız ve paramız çok. Eğer bu kızı öldürecek olursamz, fare deliğine de girse-niz sizi buluruz, Ekselans!

— Siz delisiniz! dedi Emir.

Fakat sesi eski gücünü kaybetmişti.

— Mantıklı olun. Kitty Hillman'ı bırakırsanız bu meselenin üzerine bir sünger çekeceğiz. Aksi halde, siz de Doktor Weisthor'un akıbetine uğraya-caksınız.

Emir mosmordu. Yine de Arapça bir cümle söylemeyi başarabildi. Aynı anda kafası usturalı çam yarması elinde bir P.08 ile yerden biter gibi Malko'nun karşısına dikildi, Malko partiyi kay-bettiğini hissetti. Emir'i CİÂ'dan daha fazla kor-kutan başka bir şey vardı. Aksi halde Kitty'yi ve-rirdi. Adamın profesyonel bir casus olmadığı bel-liydi. Yüz ifadesinden bir çıkmazda olduğu anlaşı-lıyordu.

Avusturyalı ağır adımlarla çıkış kapısına doğru ilerledi ve çıkmadan önce tekrar Emir'e döndü:

— Ekselans, eğer fikir değiştirecek olursanız Çala di Volpe'de kalıyorum. Şunu unutmayın: Foster Hillman öldü. Haber önümüzdeki hafta gazetelerde yayınlanacak. Kitty artık işinize yaramaz.

Kafası usturah yarma kapının kadife kaplı zincirini kaldırmış bekliyordu.

Malko bir anda kendini yakıcı güneşin altında buldu. Nöbetçileri geçti ve fırından farksız arabasına bindi. İçinde bir sıkıntı, virajlı yoldan ilerliyordu. Şu an için genç kıızı nasıl kurtaracağını bilemiyordu. Ayrıca kızın hayatta olup olmadığından da emin değildi.

*

**

Abdülaziz gülümseyerek perdenin arkasından çıktı. Malko'yu hedeflediği tabancası hâlâ elindeydi. Malko'yu ve Emir'i. Yanlış bir düşünceye kapılıp gevezelik ettiği takdirde Emir'i de vuracaktı.

Aziz Emir'in karşısında saygıyla eğildi:

— Ekselansları çok güzel idare ettiler. Bu Amerikalı blöf yapıyor.

Emir öfkeden kudurmuş bir halde ayağım yere vurdu:

— Köpek, hiç de blöf yapmıyordu! Doktoru öldürdüler, şimdi beni de öldürecekler.

Mısırlı tebessüm ederek tekrar eğildi.

— Ekselans, Allah ne derse o olur! Bu kıızı geri vermek büyük bir hatadır. Verseniz de sizi öldüreceklerdir. Diğer taraftan neye karar vereceğiniz size bağlı bir şey değil.

— Elbette, çünkü kararları siz veriyorsunuz

— Birlikte veriyoruz, diye düzeltti Aziz.

Emir iğrenç bir ifadeyle Mısırlıya baktı.

— Defol, gözüm görmesin seni köpek! Git, o Amerikalı casusla ilgilen. Yoksa...

Bu hareket biraz olsun Emir'i rahatlatmıştı. Aziz'in iskeleti andırır bedeninin perdelerin arasında kayboluşunu nefretle izledi. Bu herifi güneş altında bir hafta kamçılattı ve yaralarına sirkeyle tuz dökmeyi nasıl isterdi...

Cesaretini kaybetmiş bir halde koltuğuna çöktü. Korkudan ölüyordu. Bu kez milyarları hiçbir işe yaramayacaktı. Amerikan Hükümeti'nden Ortadoğu ülkelerindeki ajanlarının listesini istemekle hiç iyi etmemişti...

Kâbus, İsrail savaşından sonra yapılan Hartum Konferansı'nda başlamıştı. Birçok Arap yöneticisi gibi Emir de bu toplantıya katılmıştı. Böylece bir kez daha birkaç yüz bin dolar vermeye ve tanklara karşı savaşmaktan çok, kelle kesmeye alışmış birkaç yüz askerlik ordusuyla saldırgan İsrail'e sözlü de olsa cephe aldığını belirtmeye razı olmuştu.

Bir akşam, Mısır Haberalma ajanlarından Yusuf Saadi kendisini ziyarete gelmişti. Yardım bekliyorlardı. Ama bu kez istedikleri dolar değildi. Arap savaşına katkısı, soğuk savaş için gerekli bazı bilgileri elde etmesiyle gerçekleşecekti. Mısır Gizli Servisi, Mısır'da, Suriye'de ve Lübnan'da bulunan birçok CIA ajanının, yapılan gizli bir anlaşma gereğince İsrail adına çalıştıklarını saptamıştı.

— İyi ama, niye bu iş için beni seçtiniz? diye itiraz etmişti Emir. Haberalma konusunda hiçbir şey bilmem ki ben.

— Bilmeyebilirsiniz, demişti Yusuf Saadi. Ama, CIA'yi yöneten Foster Hillman'ı tanıyorsunuz. Onun için bu iş size düştü.

Hillman'la olan ilişkisini Mısırlıların nasıl olup da öğrendiklerini bir türlü anlayamamıştı Emir. Mısır Gizli Servislerinde çalışan Almanlarla sıkı fıkı ilişki içinde olan ve kendisinden nefret eden Doktor Weisthor'dan kuşkulamıştı önce. Ama, Dresde Gestaposu'nun eski şefi Wilfried Gottinger ya da bugünkü takma adıyla Selig Hat-toum da olabilirdi bu.

Foster Hillman'a birçok kez İsviçre'de yapılan toplantılarda rastlamıştı. Bu toplantılarda CIA ve Intelligence Service bazı zor sorunlara çare arardı. Katar Emiri Londra'dan aldığı bilgilerin yararını hiçbir zaman yadsımamıştı. Bu sayede kendini birçok ihtilalden kurtarmıştı...

Hartum'u terketmeden önce önemli bir uyarı almıştı. Suudi Arabistanlı bir dostuydu bu. Mese-lenin aslı başkaydı: Mısırlı yöneticiler bir bahane uydurup Emir'i Arap dünyasının düşmanı olarak göstererek temizlemek istiyorlardı. Çünkü istedik-leri bilgileri sağlayamayacağından emindiler...

İsviçre'ye dönüşünden iki gün sonra Abdüla-ziz ve Abdülbaki Cenevre'ye gelmişlerdi. Görü-nüşte gerçekleştirilecek tasarıya yardımcı olacak-lardı. Oysa asıl amaç, harekete geçmediği takdirde Emir'i öldürmekti.

Böylece, ölüm tehdidi altında kalan Emir, Fos-ter Hillman'ın kızım hatırlamıştı... Birlikte olduk-ları günlerden birinde Foster Hillman başındaki dramı kendi ağzıyla anlatmıştı.

Sonunda aracı olarak, birkaç yıl önce kendisi-ne aşık olan eski dostu Prenses Riyahi'yi Ameri-ka'ya göndermişlerdi. Genç prensesin Emir'e kar-şı hâlâ bazı duygular taşıdığı biliniyordu. Prense-sin ölümüne çok üzülmüştü Emir. Çünkü biraz da bu kendi ölümünün yaklaştığını belirtiyordu... CIA ajanlarının insana iyilikte bulunmadığını çok

iyi bilirdi. Mezarlıklar Amerikalı ajanlara kafa tu-V tanlarla doluydu.

Katar Emiri zile bastı. Düşüncelerini değiştir-mesi gerekiyordu.

Şu iki Mısırlıyı pekâlâ öldürtebilirdi. Ama ya sonra? Cadillac'ını makineli tüfekle tarayacakları kesindi. Araplar pek cesur değildir ama yeterince kincidirler.

IX. BOLUM

Malko anahtarını almak için içeri girdiğinde, otelin küçük resepsiyonu son derece uzun boylu, sarı saçlı ve üzerinde bedenine yapışmış pembe bir takım bulunan genç bir dev tarafından işgal edilmişti. Boyu yirmi santim daha kısa olsa, gerçek bir güzel sayılabilirdi. Şu anda ise, mavi gözlerinden kıvılcımlar saçıyor ve devamlı olarak ayağıyla mermer zemini dövüyordu.

— Buradan bir adım bile atmam, diye bağırdı, isterseniz zor kullanın.

Resepsiyon müdürü I tabyanın gözü korkmuştu ve zor kullanmaya da hiç niyeti yoktu. İsviçreli otel müdürüne gelince, dondurucu serinliğe rağmen alnından akan terleri silmekle yetiniyordu.

— Bayan Ashley, dedi, yemin ederim boş odam yok. Kendi odamı bile müşteriye verdim. Son derece üzgünüm ama telgrafınız geciktiyse bunun sorumlusu ben olamam.

Dev dilber tepinerek tekrar bağırdı:

— Sizi E mir'e şikâyet edeceğim. Beni o davet etti. Yarından sonraki daveti için gelmiştim.

Konuşulanlara kulak kabartan Malko alçak sesle müdüre sordu:

— Ne oluyor böyle?

Müdür derdini dökecek adam arıyormuş me-

ğer, hemen atıldı:

— Ah beyefendi, korkunç bir olay. Bu genç hanım bir oda tutmuştu, fakat şu an için hiç boş yerimiz yok. Kendisini nerede barındıracağımı bilemiyorum. Üstelik laf da anlamıyor...

— Belli oluyor, dedi Malko. Ben halletmeye çalışırım.

Gözlüklerini çıkararak öfkeli sarışına yanaştı:

— Hanımefendi, dedi İngilizce olarak, izninizle kendimi tamtayım: Prens Malko Linge. Size yardımcı olabilir miyim?

Genç kız Öfkeyle ona döndü:

— Bu otelde mi çahşıyorsunuz?

Ses tonunda hakaret seziliyordu. Malko gerekli cevabı daha sonraya bıraktı.

— Hayır. Sardinya hakkında kötü anılar edinmemeniz için odasım size vermeye hazır basit bir müşteriyim.

Ölüm sessizliği. Otel müdürü neredeyse Malko'nun ayaklarına kapanacaktı. Resepsiyon müdürü ise bir köşeye çekilmiş, "mucize, mucize" diye mırıldanıyordu. Dev dilber alay edip etmediğini anlamak için Malko'yu süzdü ve altın rengi gözlerle karşılaşınca derin bir iç çekti.

— Fakat beyefendi, bu imkânsız. Siz nerede yatacaksınız?

"Koynunuzda" demek pek kibarca olmazdı. Malko hafifçe eğildi.

— Bu otelde kalan bir arkadaşımın odasını paylaşabilirim.

Dev dilberin iri göğüsleri iyice dikildi, tçinde sutyen yoktu ve Malko ipek gömleğinin altından göğüslerinin koyu uçlarını rahatlıkla farkedebiliyordu. Üzerindeki ince giysi eldiven gibi vücudu- na oturmıştu. Elini Malko'ya uzattı.

- Ben, Kontes Carol Ashley'im. Londra'dan

sırf öbür günkü davet için geldim.

Müdür vakit kaybetmeden hizmetkârlardan birine Kontes Ashley'in bagajlarını almaşım işareti etti. Genç kadın ve Malko hizmetkârın peşine takıldılar.

— Sözü ettiğiniz şu davet neyin nesi? diye sordu Malko yolda giderlerken.

Genç kadın şaşkın baktı.

— Nasıl, haberiniz yok mu? Emir her yıl Avrupa'daki dostlarını bir araya toplayıp belli bir konu üzerine gece düzenler. Bu yılki konu, ruhsal boşalım. Çok eğlenceli olacak. Londra'dan birçok dost geldi. Çoğu da kraliyet ailesinden. İnsanın biraz kurtlarını dökmesi iyi oluyor.

Genizden, dikkati çeken isterik bir kahkaha attı. Boyu kadının ancak kulaklarına ulaşan Malko, kendi cüssesinde birini bulduğu takdirde kontesin bayağı iyi sevişebileceğini düşündü. Odaya gelmişlerdi. Malko kapıyı açıp kenara çekildi. Hizmetkâr gittikten sonra kontes odanın ortasına dikildi. Gözleri parıldıyordu.

— Size yürekten teşekkür ederim, dedi.

— Daha önce teşekkür ettiniz ya, dedi Malko. Hem, güzel bir kadına hizmet etmek büyük bir zevktir.

Kontes gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Avusturyalı bir an kadının kendisine tecavüze yeltenip yeltenmeyeceğini düşündü. Bu iriyarı, sportif İngiliz kadınlarından her şey beklenirdi. Aslında, fena sayılmazdı. Birden, Carol'ın yüzü aydınlandı:

— Buldum!

— Neyi buldunuz? diye sordu Malko.

Bir yandan da bavulunu topluyordu.

— Emir'den sizi ziyafete davet etmesini isteyeceğim, dedi. Beni kıramaz. İngiltere'ye ilk geldi-

ğinde onu Guinness'lere, Bedford'lara, MiUer'lara ve önemli herkese ben tanıştırmıştım.

Malko Emir'in suratının alacağı hali düşündü. Karşısındaki kadın gerçek bir soyluydu ama hafiften kaçıktı.

— Biliyor musunuz, dedi Malko, Emir'le tanışmak fırsatım henüz elde edemedim ve kendimi zorla kabul ettirmek istemem. Zaten, geceleri pek çıkmam.

— Ama mutlaka gelmeniz gerek. Herkes orada olacak: Sellers'lar... Burton'lar...

Gün görmüş bir kadındı. Malko kibarca sözünü kesti:

— Nerede veriliyor bu ziyafet? Burada mı?

— Burada olur mu? Emir'in malikânesinde tabii. Evine girmek için tek olanak bu. Gerçi ziyafet dışarda, havuz başında veriliyor ama kimileri... daha doğrusu aşıklar içeri de girebilir.

Kadının son söylediği cümleye saygı duymadığı belliydi. Malko buna bir işaret koydu. Sonra konuyu deşmek için devam etti:

— Sanırım bu tür gecelerde yeterince "aşık" vardır.

Carol zevkten ürperir gibi oldu.

— Hem de fazlasıyla. Fakat bu yıl bambaşka olacak. Emir bu davette hizmetkârlarının tek başına yakaladıkları davetli hanımlara tecavüz edeceklerini söyledi. Çok tahrik edici, değil mi? Tam bir ruhsal boşalım...

Kafası usturaya vurulmuş dev hizmetkârı hatırlayan Malko farkında olmadan:

— Pöh! dedi.

Aslında herif tam bu kadına uygun biriydi.

— Ee, ne dersiniz? Geliyor musunuz? Durun, size o gece giyeceğim elbiseyi göstereyim.

Valizlerinden birini açıp karıştırmaya başladı.

Eline geçenleri yatağın üstüne atıyordu. Sonunda ince deriden yapılma uzun bir çift çizme, kaim bir kemer, küçücük ince bir külot ve sutyen çıkardı. Külotla sutyen siyah danteldendi.

— Giysinizin altına bunları mı giyeceksiniz? diye sordu Malko.

Carol külotu iki eliyle önüne tutup:

— Yok camm, dedi. Ziyafette giyeceğim kıyafet bu işte. Emir kadınların çok tahrik edici olmasını istedi.

Kraliçe Victoria'nın ruhu mezarından çıkabilirdi. Anlaşılan İngiltere çok değişmişti! Malko dev sarışının önünde eğilerek sağ elini öptü.

— Size verebileceğim tek öğüt, bu giysiyle Arap hizmetkârların yanına pek uğramamanızı söylemek olacak.

Carol güldü.

— Umarım beni koruyacak bir erkek bulurum.

— Bundan hiç kuşum yok, dedi Malko.

Avusturyalının o geceye gitmesi kaçınılmaz bir zorunluluktur. Malikâneye girmek ve Kitty'yi kurtarmak için bulunmaz bir fırsattı. Şimdilik bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Zaman kazanmak için yatağın üzerine, kontesin "giysisinin" yanına oturdu.

— Sanırım davetlileri Emir karşılar, dedi Malko. O da kılık değiştirecek mi?

Carol başım sallayarak açıkladı:

— Bu bildiğiniz gecelerden değil. Millet bura-ya kurtlarını dökmeye geliyor. Konukları kapıda ben karşılayacağım. Emir bize daha sonra katılacak.

— Konukları niçin siz karşılıyorsunuz?

— Çünkü herkesi tanıyan tek kişi benim burada. Emir'in İngiliz dostlarını ben davet ettim zaten. Emir Avrupalı adlarını aklında pek tutamı-

yor. Adınızı listeye eklemek benim için çok kolay. Emir kim olduğunuzu öğrendiğinde pek memnun olacak. Bütün Araplar gibi kendini beğenmişin tekidir.

Malko köşeye sıkışmıştı. Direndi:

— Ben bu tür eğlencelere pek alışık değilim. Zaten ne Emir'i tanımak istiyorum, ne de kendisine teşekkür etmek. Ben biraz ırkçıyım, anlıyorsunuz ya...

— Demek öyle!

Carol hiç de şaşırmışa benzemiyordu. İngiltere özgürlükler ülkesidir. Daha iyi düşünmek için yatağa, Malko'nun yanına oturdu.

— Buldum! dedi yeniden. Görünmez olarak geleceksiniz.

— Görünmez olarak mı?

— Evet. Davetlileri ben kontrol ettiğime göre çok kolay olacak bu. Geldiğinizde sizin içeri kaymanıza göz yumacağım, ondan sonrası da kolay. Böylece Emir'le görüşmenize bile gerek kalmayacak. Zaten iki yüze yakın davetli var. Emir'i tanımlıyorsunuz... O da sizi tanımadığına göre...

Malko laf olsun diye karşı çıktı:

— Ama ben hiç kimseyi taramıyorum.

Carol mavi gözlerini alınmış gibi Malko'ya dikti:

— Aşkolsun! Beni tanıyorsunuz ya! Bütün geceyi kapıda geçirecek değilim. Herhalde beni dansa kaldırırsınız. O gece çılgınca eğlenmek istiyorum. Sırf bu eğlence için nişanlımdan ayrıldım.

— Bakın buna üzüldüm, dedi Malko kibarca. Peki ama neden?

— Adam beni ömrünün sonuna kadar Sussex'teki çiftliğine kapamak istiyordu. Ayrıca homoseksüel olduğundan da kuşulanıyordum.

— Her iki konuda da haklısınız, dedi Malko.

— Kırsal hayat dayanılacak şey değildir. Her neyse, anlaştık değil mi? Sizi E mir'in gecesine bekliyorum. Beni tanırırsınız herhalde?

— Sanırım, dedi Malko.

Her şey yoluna girmişti. Devlet kuşu insanın başına iki kez konmaz. Yalnız, gorillerin geceye katılmaması yazık olacaktı.

Carol'ın kalktığını görünce o da ayağa kalktı. Tepesi kadının gözlerinin hizasına geliyordu. Fakat gerçekten güzel bir kadındı. Gösterişli bir tavırla elini öptü.

— Eğlencede görüşmek üzere.

— O kadar geç değil, diye karşı çıktı Carol. Bu akşam gece yarısına doğru Petro'ya bir içki içmeye gelin. Adanın en eğlenceli yeridir. Kime sorsanız gösterir. Sizi orada bekliyorum. Şimdi gidin, üstümü değiştireceğim.

Malko kapıyı kaparken Carol gömleğini çıkar-mıştı bile. Bir an için göğsünün yuvarlaklığını gör-me fırsatım buldu. İşin asıl matrak tarafı bundan sonra başlıyordu: Odayı gorillerle paylaşacaktı ya...

*

**

Otelin havuzu kenarında yatan Malko oldukça iyimserdi. Her şey yolunda gidiyordu. Yirmi dört saat sonra Kitty'yi kurtarmış olacaktı. Şimdi Emir'i ziyarete gittiğine pişmandı. Ama işin böyle olacağım önceden bilemezdi ki... Carol'ın ortaya çıkması bir piyangoydu.

Yandaki şezlonglarda Chris ile Milton'un su-ratı bir karıştı. Emir'in arazisine saldırıp Abdul-lah El Salih'in gövdesinde birkaç delik açmak için sabırsızlanıyorlardı. Malko'nun, tasarladığı planın yerinde olduğunu ve her ne kadar New York'a tele-fon etmek üç gün alıyorsa da Sardinya'mn yine de

Avrupa sayıldığını anlatmak için canı çıkmıştı.

En iyisi ertesi güne kadar hareketsiz bekle-mekti. Fakat ne yazık ki şu an yüzme havuzu kala-balık bir İtalyan aile tarafından işgal edilmişti. Baba Napolililere özgü gürültülü konuşmasıyla ço-cukları sürekli azdırıyordu. Malko Chris'ten ada-mı boğmasını isteyeceği sırada otel personelinin beyaz ceketli bir İtalyan yanında saygıyla eğildi.

— Beyefendi, otel müdüriyeti buradaki ilk gü-nünüz nedeniyle size su kayağı yapma olanağı ha-zırladı. Tabii ilgilenirseniz...

Malko ilgilenerek hemen başını kaldırdı. Çala di Volpe Koyu çarşaf gibiydi ve güneş insanı ka-vuruyordu. Biraz daha doğrularak gorillere dön-dü:

— Su kayağına ne dersiniz?

İki homurdanma oldu ve Malko ısrar etmedi. Chris ile Milton'un Amerika dışındaki sulara pek itimatları yoktu.

— Pekâlâ, dedi Malko. Tekne nerede?

— Aşağıda, iskelenin ucunda, dedi garson.

Sonra saygılı bir biçimde üç metre önden yü-rüyerek Avusturyalıyı pırıl pırıl parlayan yepyeni bir sürat teknesine götürdü.

Teknede, sırtları iskeleye dönük zayıf iki adam vardı. Yol gösteren garson tekli bir ski uza-tarak sordu:

— Sinyor skiye burada takmak ister mi? Deniz bugün çok sakin.

Skiyi hemen ayaklarına geçirip hareket etme-lerini işaret etti. Tekne güçlüydü, Malko'yu bir an-da sudan çıkardı. Son hızla su üstünde kaymak doyulmaz bir zevkti. Otel gitgide uzaklaşıyordu. Çala di Volpe'nin ortasında demirli duran Lady Doker'in yatının yanından geçtiler, ardından üze-rinde göğüsleri çıplak üç kızın bulunduğu büyük

bir tekneyi sürtünürcesine sıyırdılar. Kızlardan biri diz çöküp .uzaklaşmalarına kadar eşarp salladı. Ne sevimli memleket be!

Birkaç dakika için Malko CIA'yıda.Kitty'yi de unuttu. Rüzgâr yüzünü, ılık su damlacıkları bedenini kamçılıyor, teknenin köpüklü izini sağa sola kayarak zevkle izliyordu.

Tekne koydan dışarı çıktı, hafifçe sağa döndü ve açık denize yöneldi. Körfezin dışında belli belirsiz bir çarpıntı vardı.

Malko nefis kayıyordu. Bir çeyrek saat süresince hiçbir yorgunluk hissetmedi. Sonra birdenbire sağ ayağında hafif bir kramp belirdi. İdmansızlıktan. Krampı geçirmek için bir süre dizlerini kırarak kaydı. Faydası olmadı. Denizin çarpıntısı giderek artıyordu. İki kilometreden fazla kaymıştı. Kıyı çok uzaklarda ince bir çizgi gibi görünüyordu.

Malko sol elini tekneye doğru sallayarak durmak istediğini belirten bir hareket yaptı. Fakat normal olarak onu kontrol etmesi gereken ikinci denizcinin kafasını çevirip baktığı bile yoktu. Bu durumda birkaç dakika daha ipi tuttu. Sonra el sallamaktan yorularak, ipi bırakıp suya gömüldü. Nasıl olsa kendisini görmediklerinde duracaklardı. Şu İtalyanlar çok ağır kanlı adamlardı!

Gerçekten de su yüzüne çıktığında teknenin geri dönerek yaklaştığını farketti. Suyu uzanmış, skisini iterek ağır ağır ayaklarını vuruyordu. Kafasında hiçbir sorun yoktu. Güneş birkaç saniye içinde omuzlarını kurutmuştu.

Tekne suları yararak son hızla üzerine doğru geliyordu.

Birden, beklenmedik bir korku Malko'nun yüreğini ağzına getirdi. Olağanüstü belleği deli gibi çalışıyordu. Bu gezide anormal bir yan vardı. Var-

di ama ne?

Birden hatırladı: Otele geldiği gün müdürün söylediği bir cümleydi bu. İsviçreli müdür Sardinya'dan yakınıyordu. "Su kayağı için bir tekne bile yok" demişti Malko'ya.

Ani bir kararla skiye bırakıp tekne yaklaştığı anda suya daldı. Soluğu yettiğince dipte kaldı, sonra su yüzüne çıktı.

Tekne elli metre kadar ötede geri dönüyordu. Tekrar üzerine gelmeye başladı. Malko hâlâ kuşkuluydu. Hareketlerinde rahat olmak için bir ayak darbesiyle skiye uzaklaştırdı. Sonra dümendeki adamın farketmesi için elini kaldırıp salladı. Teknenin yönü hafif değişti, ama yavaşlamadı.

Kırk kulaç mesafede yeniden üzerine doğruldu. Malko son saniyede ciğerlerindeki havayı boşaltarak kendini dibe bıraktı. Gereğince hızlı hareket etmemiş olmalı ki, uskurun titreşimlerini hissetti. Bir saniye daha geç kalsa, dilim dilim olacaktı. Suyun altında mümkün olduğunca uzun kaldı, sonra pervane uğultusunu duymaya başladığında yüzeye fırladı. Artık kuşku yoktu: Onu öldürmeye çalışıyorlardı.

Harika bir cinayet: Ya yorgunluktan boğulup ölecekti ya da pervaneye çarpıp bir kazaya kurban gidecekti!

Tekne tam yolla üzerine geliyordu. Bu kez Malko son dakikayı beklemedi. Önceden, rahat rahat daldı. Bir süre dipte kalarak tekrar su yüzüne çıktı ve tekneyle burun buruna geldi. Yavaşlamışlar, onu bekliyorlardı.

Adamlar motora aniden tam gaz vererek üzerine atıldılar. Malko var gücüyle kendini yana attıysa da gövdenin vücudunu sıyrmasını engellemeyemedi. Tekne yanından sürtünürcesine geçti... Malko bu kez dalmadı. Şimdilik gereksizdi. Tekne-

nin geri dönüp gelmesi birkaç saniyeyi alırdı.

Sırtüstü yatıp bu kısa süreden yararlandı. Bu boğa güreşi fazla sürmeyecekti. Birkaç denemeden sonra kendini pervaneden sakınacak gücü kalmayacaktı. Sonunda da beynini parçalayacaklardı.

Bitkin ve öfkeli bir biçimde kıyıyı görmeye çalıştı. Kızarmış olan gözleri yanıyordu. Yüzerek kıyıya ulaşmasına imkân yoktu. Tedbirsizliğine lanet etti. Ölmekle Kitty'yi de öldürmüş olacaktı. Tek başlarına kalan Chris ile Milton bu işin altından kalkamazlardı.

Motor gürültüsü ve dalgalar: Tekne yeniden saldırıyordu. Bu kez Malko son anda daldı ve soluğu bitene dek dipte kaldı.

Kurtuluş yolu göremiyordu, ölecekti. Vücudunun her yanı ağrıyordu. Gözüne giren güneşe rağmen teknenin yaklaştığını farkettiler. Bu beladan kurtulmak için yunus balığı olup durmadan yana sıçramak gerekiyordu. Katar Emiri'nin düşündüğünden daha tehlikeli biri olduğu ortadaydı.

*

**

Teknenin içinde Abdülaziz ter içinde kalmıştı! Bu işin bu kadar zor olacağını hiç düşünmemişti. Tekne kullanmaya alışık değildi. Daha ilk dönüşte neredeyse denize yuvarlanıyordu. Kendini kasmaktan boyun adaleleri ağrıyordu. İlerde, Malko'nun siyah bir nokta gibi duran başı kendileriyle dalga geçer gibiydi.

Abdülbaki'nin ağzını bıçak açmıyordu: Onu da deniz tutmuştu. Yüzü gerilmiş, denize iğrenircesine bakar olmuştu. Ani bir hareketle, uzun namlulu Herstall tabancasını çekti ve oturduğu yerde doğruldu.

— Ne yapıyorsun?

— Onu temizleyeceğim, diye homurdandı Mı-

sırlı.

— Köpoğlu, otur oturduğün yerde, dedi Aziz.

— Bu tekneyle onun hakkından gelemeyeceğiz. Herif çok iyi yüzüyor.

Dönmek için tekne 45 derece yana yattı. Dişlerini sıkıan Aziz bağırdı:

— Dangkalak! Jandarmalar gövdesinde delikler açılmış bir ceset bulduğunda soruşturma açmazlar mı sanıyorsun? Emir "bir kaza" yaratın dedi.

Öfkelenen Baki silahını yerine koyup oturdu. Bir yandan da Aziz'in yedi ceddine küfrediyordu.

— Haydi bakalım, öldür onu tekneyle de görelim! dedi.

Aziz'in yapmak istediği de buydu zaten. Tekneyi iki yüz metre ötedeki siyah noktaya çevirerek tam gaz verdi.

*

**

Gözleri yanan, ciğerleri patlayacak gibi olan Malko su yüzüne çıktığında eli sert bir cisme çarptı ve içgüdüsel olarak onu yakaladı. Az önce bıraktığı skiydi bu. Teknenin dönüşünü izleyerek üzerine uzanıp biraz dinlendi. Soluk alması güçleşmişti. Bu sonu demekti.

Birden, aklına bir fikir geldi 3kiyi ucundan tutup sudan çıkarmayı denedi: Çok kolay olmuştu bu.

Tekne tam yolla üzerine geliyordu. Bu kez Malko, boğayı kollayan torero gibi bekledi. Skiye dayanmış, sadece ayaklarıyla yüzüyordu. Kasları gerilmiş bir durumda bir an olsun tekneyi gözden kaçırmıyordu. Eğer ıskalayacak olursa pervane tarafından parçalanması işten bile değildi.

Tekne on, on beş metre ötesindeydi. Dümende bulunanın yüzünü çok iyi görüyordu. Ani bir hareketle kendini arkaya doğru atarak skiye zıpkın gibi

tutup sudan çıkardı.

Sürtünürcesine yanından geçtiği anda ski-yi teknenin altına diklemesine fırlattı.

Korkunç bir çatırtı koptu. Köpüklerle karışık tahta parçaları havaya yükseldi. Tekne bir motor uğultusuyla yavaşladı. Malko var gücüyle yüze-rek uzaklaşmaya çalışıyordu. Eğer umduğu gibi nişan alabildiyse pervaneye büyük zarar vermiş olmalıydı. Belki de kopup gitmişti.

Merakla düşmanlarını gözledi. Üzerine doğru gelen teknedeki adamların ellerinde güneşte parı-layan silah namlularını farkettiğinde işinin bitti-ğini anladı. Düşmanları manevra yapamadıkları için onu silahla temizlemeye karar vermişti.

Birkaç saniye daha kazanmak için tüm gücü-nü toplayarak aksi yöne yüzmeye başladı. Fakat umut yoktu: Tekne hasarlı da olsa ondan daha hız-lı ilerliyordu.

Yüzü suyun içinde, kulağı teknede, yüzerken birden beklemediği bir sesle başını sudan çıkardı.

Bir siren sesi.

Malko ayaklarıyla makas yapıp yan beline ka-dar su yüzeyine fırladı. Sevinçten neredeyse bağı-racaktı. Açık denizden inanılmaz süratte bir tekne yaklaşıyordu. Kendini tekrar suya bırakmadan önce kollarını salladı. Katillerin teknesiyse yüz metre mesafedeydi.

Yabancı tekne suları yararak onu geçti. Gitgi-de büyüyen mavi gövdesi birden olduğu yerde suya gömüldü. İçindeki gaz kesip durmuştu. Açık mavi renkli dev gövde Malko'nun on beş metre ka-dar önündeydi. Avusturyalı birden heyecanlandı. Teknenin arkasında Amerikan Bayrağı dalgalanı-yordu. Koyu mavi gözlü, iri burunlu, kırmızı su-ratlı biri küpeşeden eğilerek Malko'ya bağırdı:

— Ne oldu size böyle? Dostlarınız şaka mı ya-pıyor?

Malko ağzına giren bir avuç suyu atarak kar-şılık verdi:

— Onlar dostum değil, şaka da yapmıyorlar. Amaçları beni öldürmek.

Mavi tekneyi gören Mısırlılar geri dönüp beş yüz metre kadar uzakta durmuşlardı.

— Haydi, hemen tırmanın, dedi yabancı. Arka tarafta bir merdiven var. Suyu salıyorum.

Küçük merdivenin çelik tutamakları Malko'ya dünyanın en güzel kadınının kollarından daha sevimli geldi.

Suluk soluğa kendini arka güvertinin üzerine bıraktı. Kalbi göğsünü delecekmiş gibi çarpıyor-du, iyi kurtulmuştu. Bir süre ağzından ve burnun-dan su çıkardı. Elli yaşın üzerinde görünen kurtar-cısı ayakta durmuş, merakla onu izliyordu.

— Hareket etsek daha iyi olur dedi Malko.

Yabancı hafifçe gülümseyerek kromajlı iki ko-lu çekti ve güverte Malko'nun altında titremeye başladı. Tekne korkunç bir hızla gidiyordu.

Dizlerinin üstünde duran Malko dengesini bulmaya çalıştı. Katillerin teknesi ufacık bir nokta olmuştu. Sağa sola tutunarak kaptan köşküne ulaşmayı başardı ve yabancının yanında durdu. Teknenin gösterge tablosu, iki sıra halinde uzanan kadranlı ve çeşitli yön cihazlarıyla Boeing'lerin-kindenden farksızdı.

Kendisini kurtaran yabancı dümenin başında ayakta durmuş, bir gözü göstergelerde, bir gözü denizde, mutlu bir tavır içindeydi. Malko'ya gülümseyerek rüzgârı bastırmak istercesine bağırdı:

— On dakika sonra Porto-Giro'dayız. Şu anda, saatte elli mil yapıyoruz...

Malko'nun bundan hiç kuşku-su yoktu. Motor-ların korkunç bir gücü vardı.

— Ne marka bu motorlar? diye bağırdı Malko.

Yabancı gaz keserek sakın bir sesle yanıtladı:

— Bir Süper-Donzi. Benim için özel yapıldı. Üzerinde 450 beygirlik kompresörlü iki motor var. Bir canavar bu. Su üstünde bundan hızlısı yoktur.

Gözleri denizde, komuta kollarım aşkla okşar gibi kullanıyordu. Tuhaf bir adamdı. Denizin ortasında öldürülmeye çalışılan bir adamla karşılaşmak sanki çok normalmiş gibi Malko'ya en ufak bir soru bile sormamıştı. Malko da onun oralarda ne aradığını henüz bilmiyordu.

Avusturyalı bir süre kendisini teknenin salantısına bıraktı. Ön kabinden bazı eşyaların yere düştükleri duyuluyordu ama yabancıya bunla aldırdığı yoktu. Önündeki küçük kolları sevgiyle kullanmaya devam etti. Tekne üstünde kayar gibi gidiyordu.

Liman girişine ulaşmışlardı bile. Yabancı tekneyi yavaşlattı, bir balıkçı sandalının yanından geçerek yoluna devam etti. Malko yabancıya döndü:

— Beni nasıl farkettiniz?

Yabancı gülümsedi:

— Açıklardaydım. Bir hız denemesine çıkmıştım. Transmisyonlardan biri kızdı. Soğutmak için durdum. Vakit geçirmek için de dürbünümü alıp çevreyi seyretmeye başladım. Buralarda domuz balığı çoktur. Suda atlayarak oyun oynarlar. O sırada sizi gördüm. Fakat öldürülmek istendiğiniz hiç aklıma gelmedi. Öyle olsaydı, daha önce gelirdim.

— Yine de tam zamanında geldiniz, dedi Malko. Teşekkür ederim!

Limana girmişlerdi. Bakışlarında neşeli bir ifade bulunan yabancı Malko'ya döndü:

— Niçin sizi öldürmek istediler? Eğer arzu ederseniz sizi jandarmalara götürebilirim, ne dersiniz?

Malko tereddüt ediyordu:

— Hayır. Gereği yok. Uzun bir hikâye bu. Diğerini elini kaldırdı.

— Durun. Daha fazlasını anlatmanıza gerek yok. Beni ilgilendirmesin bu. Adım, Joe... Joe Litton. İhtiyacınız olduğunda beni burada, limanda bulabilirsiniz. Akşamları da Pedro'da bulunurum.

Joe Litton inanılmaz bir beceriyle tekneyi olduğu yerde çevirerek döndürdü. Rıhtıma gelmişlerdi. İskeleye bulunan bir Sardinyalı, Joe'nun attığı halatı kaptı. Motorları durdurduğunda Malko sordu:

— Niye böyle bir canavar satın aldınız?

— Tekneleri severim, diye karşılık verdi Joe basit bir şekilde. Yedi yıl önce kendimi emekliye ayırdım. Yeterince param vardı, ben de bundan yararlandım. Bu akşam Pedro'da bir kadeh içki içmeye gelin, gevezelik ederiz. Sizi bir yere bırakmamı ister misiniz?

Malko teşekkür etti, el sıkıştılar. Olup bitenler Joe'yu şaşırtmamış görünüyordu. Tabii, Malko'yu hayaller gören bir deli sanmadıysa. İngilizcesi çok iyiydi ama kendisi ne Amerikalı, ne de İngilizdi.

Malko kendini Porto-Giro'nun küçük meydanında mayolu buluverdi. Neyse ki, Porto-Giro Otel'i'nin önünde birçok taksi vardı. Malko en önde durana atlayıp Çala di Volpe'ye çekmesini söyledi. Bu arada şoföre bir deniz kazası geçirdiğini de açıklamak zorunda kaldı.

Bu da hemen hemen doğrudu zaten!

***

Sarımsaklı ekmek Malko'nun ağzında çıtır çıtır kırılıyordu. Kırmızı yüzlü, mavi gözlerinden neşe saçan Joe Litton ise tam karşısında oturmuş etini yiyordu.

Pedro'nun yerinde İngilizceden başka dil ko-

nuşulmuyordu. Elllerinde tepsilerle masaların arasında dolaşan genç İngiliz kızları, her eğildiklerinde dantel külotlarını ortaya koyan kısa mı kısa mini etekler giymişlerdi.

Aralıksız çalınan plaklar konuşmaların uğultusunu bastırıyordu. Dokuz yaşlarında sapsarı bir oğlan çocuğu bir köşede çılgınca jerk yapıyordu. Kadınlar güzel, erkekler iyi yanmıştı. İçiliyor, yemiyor, dans ediliyordu.

Malko'nun gözü uzun boyunlu, iri ağızlı, gözbebekleri LSD'den irileşmiş Amerikalı bir garson kıza takıldı. Çıplak ayakla, balerinleri hatırlatır bir tavırla yürüyordu.

Barda oturan bir İtalyan, kıza el salladı. Genç kız elindeki tepsiyi bırakıp onunla dansa kalktı. Gözlerini iri iri açmış, bedenini sımsıkı erkeğe yapıştırmıştı. Tüm kaslarının tam bir erotizm içinde gevşediği belli oluyordu.

Dans bittiğinde erkeği pistte bırakıp tepsisini aldı ve Malko'nun masasına geldi. Joe genç kızın elini tutup kalçasını okşadı.

— İyisin ya, Marlene?

— İyiyim.

Joe'nun eli mini eteğin altında kaybolmuş, ileri geri hareket ediyordu. Marlene bir süre hareket-siz kaldı, sonra belli belirsiz gülümseyerek özür diledi:

— Çalışmam gerekiyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar salonun öbür ucuna gitmişti bile.

— Sevimli bir kızdır bu, dedi Joe. Arada bir tekneyle onu gezdiririm. Bayılır.

Anlaşılan bayıldığı bir tek bu değildi.

Malko karşısındaki adamın kim olduğunu ve bunca alçakgönüllü oluşunun nedenini bulmaya çalışıyordu. Adamın mavi gözlerinde art niyetten uzak bir ifade vardı. Buna rağmen, hiç de saf değil-

di.

Malko öğleden sonraki olaydan hiç söz etmemişti. Bir ara, söz savaştan açıldığında Joe kısa bir açıklama yaptı:

— 1944'de bir yıl İngiliz Gizli Servisi'nde çalıştım. Çok eğlenceli günlerdi. Sanırım siz de buna benzer şeyler yapıyorsunuz burada.

— Aşağı yukarı, demekle yetindi Malko.

Hayatını kurtarması bir yana, Joe'yu sevimli buluyordu.

Malko'nun sustuğunu gören Joe hafifçe gülümseyerek:

— Ne yazık ki buradan ayrılıyorum, dedi. Yarın sabah Milano'da olmam gerekiyor. Eğer tekneye ihtiyacınız olursa, "Abilene"i alın. Anahtarları tayfaya bıraktım. Ayrıca kendisini de uyarırım.

—Bunu niçin yapıyorsunuz? Daha adımı bile bilmiyorsunuz, dedi Malko.

Joe Litton güldü:

— Çünkü iyilerin yanında savaştığınıza emimim. Üstelik, aklım hâlâ o Gizli Servis'te. Bunca parama rağmen o günlerdeki gibi eğlenemiyorum. Teknemi parçalayıp kıymık haline getirseniz bile önemi yok, sigortalıdır. İstedığınız zaman alın.

Malko adamın ciddi olduğunu anladı. Bu arada Joe'nun bakışları kapıdan içeri giren bir çifte takılmıştı. Kadının üzerinde, kalçalarına kadar yırtmaçlı siyah bir gece elbisesi vardı ve saçlarını omuzlarına dökmüştü.

— Bak sen şunlara, Mike ile Bettina gelmiş! dedi Joe.

Unutulmaz bir LSD partisinden sonra Roma'da tutuklanmışlardı.

Harika!

Dokuz yaşındaki küçük oğlan şimdi pistte mini etekli bir kıyla dans ediyordu. Kızın kalça hareketlerini taklit ettikçe diğeri kahkahayı basıyor-

du.

Salona girip çıkan çoktu. Barın üzerinde, içi Sangria dolu büyük bir kap vardı ve barmen kendisine uzanan kadehleri aralıksız dolduruyordu.

Joe Litton'un herkesi tanıdığı belliydi. Roma'da tutsak edilen ince, uzun boylu, saçları omuzlarına dökülen genç kız defalarca Malko'ya gülümsedi. Siyah gece elbisesinin altına hiçbir şey giymemişti.

Kapıdan içeri pantolon ve gömlekli, uzun boylu bir genç kadın girdi ve doğruca Joe'nun yanına geldi. Malko genç kadını tanıdı: Kucaktan kucağa dolaşmış ünlü bir manken ve Jet Sosyete'nin gözdelelerinden.

Joe ile kucaklaştılar, birkaç dakika gevezelik ettiler. Sonra genç kadın gidip merdivenlere oturdu ve dans edenleri seyretmeye başladı.

Joe derin bir iç çekip Malko'ya döndü:

Korkunç bir kadın. Ne zaman karşılaşırsak geceyi kendisiyle geçirmemi ister. Ben de aksi gibi ondan hoşlanmıyorum. Çok yaşlı. Burada yirmi yaşındaki kızlar gözdedir. Zavallı Brigitte, bu dişle çıldıracak...

Kurt gibi gözleri açılmış bir grup İtalyan genç pistte dans eden kızlara yiyecekmiş gibi bakıyorlardı. Küçük sarışın oğlan dansı bırakıp pistten ayrıldığında İtalyan gençlerden biri hemen yerinden fırlayıp mini etekli kızın karşısında dans etmeye başladı.

O sırada Malko Carol'ın kapıdan girdiğini farketti. Malko'yu görünce bir el işareti yaptı ve doğruca masasına geldi. Yanında bir grup anlamsız ama kibar beyler vardı. Malko adamların adlarına bile dikkat etmedi. Carol sokularak:

— Bunaldım bunlardan, dedi. Beni dansa kaldırın.

Malko kalktı. Pistte kadına sarıldığında gül-

memek için kendini zor tuttu. Dudakları kadının ancak boynuna ulaşıyordu. Neyse ki, ayağında düz ayakkabılar vardı!

Parfüm küpüne dalıp çıkmış gibiydi. Üzerinde nar çiçeği rengi ipek bir giysi vardı. Valsi tercih eden Malko'ya sanki inat olsun diye devamlı çalan jerk nihayet yerini slowa bıraktı. Carol'ın vücudu her parçada biraz daha Malko'ya yaslanıyordu. Bir kadına oda vermenin sonu buydu işte...

Dudaklarını ilk uzatan o oldu. Çok doğal bir hareketle Malko'ya eğilerek teknik bir biçimde başlattığı öpüşme, dansın yarısı boyunca uzayıp sürdü. Aslında onlara aldırın bile yoktu. Küçük sarışın çocuk kapının yanında ölü bir hamam böceğiyle oynuyordu. Genç bir çift kahkahalar atarak tuvalete girdi. Ancak yarım saat sonra dışarı çıktılar.

Carol'ın göğüsleri 75'lik top mermileri gibi Malko'ya dayanmıştı. Üzerinde yine sutyen yoktu.

— Sizin gibi zarif birine hiç rastlamadım, dedi Carol. Bu aptallar grubuyla birlikte olmam ne şanssızlık!

Aptal dedikleri hiç de sıkıcı kimseler değildi. Daha şimdiden Sangria'nın dibine darı ekmişler ve gerekli kıvama girmişlerdi.

— Siz de terkedin onları, dedi Malko.

Carol'ın cinsel çekiciliği Malko'da etkisini göstermeye başlamıştı. Hem o güne dek böylesine bir dev dilberle hiç sevişmemişti. Eğer Malko'yu parçalamazsa, bayağı iyi bir deney olurdu bu!

— Oh! İşte bunu yapamam, dedi Carol. İngiltere'den benim için geldiler. Yarın akşam Emir'in partisinde birbirimizi yine göreceğiz.

Hem de ne "görmek"!

— Sahi, aklıma gelmişken sorayım: Hangi kıyafete bürüneceksiniz? diye sordu Carol.

— Anlayamadım, bir kıyafete bürünmem mi gerekiyor?

— Elbette ya! Bu aynı zamanda bir kıyafet balosu!

Malko bu ayrıntıyı tamamen unutmuştu. Bir şeyler bulmaya çalışırken kahkahayı bastı.

— Görünmez adam kıyafetinde geleceğim! Vücudumun her tarafını beyaz bez bantlarla saraçağım.

— Bravo! dedi Carol. Çok ilginç olacak!

Müzik durdu. Carol Malko'ya doladığı kollarını indirip burnunun ucuna bir öpücük kondurdu.

— Yarın görüşmek üzere!

— Yarına!

Carol'dan ayrılıp Joe Litton'un yanına döndü. Joe masanın üzerinde uyukluyordu. Bir gözünü açarak:

— Uzun boyunlu garson kızla randevum var, dedi. Fakat, işi sabahın ikisinde bitiyor. Ben de burada güç topluyorum.

— Ben yatmaya gidiyorum, dedi Malko. Yarın yorucu bir akşam geçireceğim. Sizinle ne zaman görüşebiliriz bilemiyorum.

Joe elini salladı.

— Belki de hiç. Size iyi şanslar. Umarım tek-nem işinize yarar.

Malko gürültü ve sigara dumanından uzakta, kendini dışarda bulduğunda paniğe kapıldı. Ya o iki katil kendisini bekliyorsa?

Kazasız belasız arabasına ulaştı. Emir'in malikânesinde zayıf, sarı bir ışık farkediliyordu.

X. BÖLÜM

Edepsizce kalça darbeleriyle zaman zaman öne doğru fırlayan göz, ağır bir baleyı andırır dairesel hareketlerle dans eder gibiydi.

Hareketlerin türüne göre küçülüyor, büzülüyor ya da genişliyordu.

Bir karış ötede, ince hatlı bir homoseksüelin cinsel organlarını saran ve boks eldivenlerine benzetilmiş kabarık slip aynı ritimde sallanıyordu.

Dans eden erkeğin ayakları hemen hiç kımıldamıyordu. Öylesine uzun boylu ve kıvraktı ki, hareketleri rüzgârda salman salkım söğütü hatırlatıyordu. Başı arkada, karnı ilerde, gözleri yumulu bir biçimde olduğu yerde dans ediyordu. Malko terden ensesine yapışmış siyah saçlarına hayran oldu.

Genç kız beyaza çalan dudakları ve düzgün hatlarıyla Meryem Ana'ya benziyordu.

Ten rengi çoraplarıyla çırılçıplak gibiydi. Geceye katılan diğer kadınların aksine yüzünü boyamamıştı.

Cinsel organını örten küçücük beyaz esnek slipin üzerine çizilmiş olan göz motifi, balo kıyafetinin tek renkli yeri-ydi. Genç kızın hareketleriyle canlamr gibi olan göz zaman zaman karşısındaki erkeğin kabarıklığını yutacakmışcasına esneyip genişliyordu. Dans eden kızın ne hissettiğini kes-

tirmenin olanağı yoktu. Gözleri, beyaz camlı iri gözlüklerin arkasına gizlenmişti. Dudaklarındaysa hiçbir ifade yoktu. Uzun siyah saçları dalgalanarak omuzlarına dökülüyordu.

Malko balonun verildiği bahçeye giden yolu kesmiş olan belden yukarıya çıplak iki Arabın omuzları üstünden büyülenmiş gibi sahneyi izliyordu.

Genç kızla erkek belli belirsiz birbirlerine yaklaşıyorlardı. Bahçenin bir köşesinde bir sete yerleştirilmiş olan orkestranın ritmini umursamazcasına kendilerinden geçmiş gibi salınıyorlardı.

Şimdi göz her kalça hareketinde erkeğin önündeki kabarıklığa sürtünüyordu. Uzun boylu homo seksüelin vücudunu bir titreme aldı. Durdu ve kalçasını öne doğru titreterek kollarını göğse, dolunaya uzattı.

Genç kızın hareketlenen kalçalarıyla birlikte göz de daha hızlı dönmeye başlamıştı. Öne doğru yaklaşmasına devam etti.

Birden, homoseksüel ileri doğru ani bir kalça hareketi yaptı. Genç kız uzaktan komutalıymış gibi kalçasını öne itti ve göz erkeğin organlarına yapıyordu.

Titreyen adam uzun bir çığlık attı. Genç kız kollarını yere sarkıtmış, vücudunu arkaya atarak yay biçiminde gerilmişti. Yüzünde hâlâ hiçbir ifade yoktu.

Aynı anda, her yandan bir alkıştırmıştı. Dans eden çift birbirlerinden ayrıldılar. Genç kız hafifçe gülümsedi. Göz büzülüp bir leke haline gelmişti.

Malko şöyle bir kendini yokladı. İlginç bir geceydi. Ve üstelik, bu sadece başlangıçtı. Üzerindeki kıyafet Avusturyalıyı terletmeye başlamıştı. İki Arap dönüp kuşkuyla ona baktı. İçlerinden biri, daha tahsilli olanı, kendini zorlayarak İngilizce

olarak sordu:

— Your card, Sir? *

Carol bir metre ilerde, üzeri davetiye ve listelerle dolu bir masanın ardındaydı. Bahçede en azından yüze yakın kişi vardı.

— Carol! diye bağırdı Malko.

Genç kadın başını kaldırdı ve karşısındaki tuhaf görünümü hayretle seyretti. Girişte Tutankamon'un mumyası duruyordu. İyi bir makyajcı olduğunu iddia eden Chris Jones Porto-Giro eczanelerinden topladığı yara bandajlarını kullanma konusunda hiç de cimrilik etmemişti. Bu arada ne yapıp yapıp, Malko'ya son derece yassı silahını da aldirtmıştı. Yalnız silahın yerini bulabilmek için en azından yarım saat uğraşmak gerekiyordu ve bulduktan sonra da üç yüz metreye yakın bandajın sökülmesi icap ediyordu. Üzerinde bir slip ve silahı gizleyen genişçe bir bel kuşağından başka bir şey yoktu. Onun dışında, H.G. Wells'in "Görünmeyen Adam"ından farksız bir biçimde tepeden tırnağa bandajlara sarılmıştı. Sadece gözlerinde, burnunda ve ağzında birer delik bulunuyordu.

— Benim, dedi Malko.

Carol masanın üzerinde duran küçük el fenerini alıp mumyaya tuttu. Göz deliklerinin bulunduğu noktalarda, parıldayan bir çift altın damla farkettiler. Ve kahrkahrı bastılar:

— Bırakın girsin! dedi Araplara.

Adamlar kenara çekildi ve Malko Carol'a yanaştı. Genç kadının kıyafeti gerçekten hayranlık uyandırıcıydı. Daha önce de dediği gibi üzerinde sadece siyah dantelden bir sütyen ve bir bikini külot vardı. Bacaklarında baldırlarına kadar çıkan deri çizmeler ve belinde de bir kemer bulunuyordu. Malko, çözmesi gereken sorunlar olduğu halde

(*) Davetiyeniz, Bayım?

içinde garip duyguların uyandığını farketti. Böyle-
sine iç gıcıklayıcı kadın ender görmüştü. Bakışla-
rından bunu hissettirmiş olmalı ki, Carol kızardı:

— Emir bu gece bütün kadınların son derece
seksi olmasını istedi, dedi.

Malko önünde eğildi.

— Elde edilen sonuç bekleneni aşmış...

Bandajların açıkta bıraktığı dudakları öpmek
için eğilen Carol oldu. Başındaki topuzla boyu iki
metreye ulaşmıştı.

Genç kadın koluna girdi.

— Şöyle gelin. Emir tanımadığı birini davet
ettiğimi duysa çok kızar.

Malko istenilene hemen uydu. Kalabalığa bir
karıştı mı, ondan sonra tehlike yoktu. Bunca kala-
balıkta E mir'in onu farketmesi olacak iş değildi.
Üzerindeki mumya kıyafetiye, güvenliğini daha
da artırıyordu. Bahçenin diğer ucunda bulunan
büyük büfeye doğru ilerleyecekken Carol'in arka-
sındaki tek normal giyimli biri yanma yaklaştı:

— Makyaj yapmadınız mı?

— Bu kadarı yeterli değil mi?

Ufak tefek Sardinyalı başını salladı:

— Makyaj yaptırmaksınız. Emir böyle istiyor.
Oturun şu iskemleye.

Malko oturdu. Adamın yanındaki küçük ma-
sanın üzerinde araba boyalarının rötuşlarında kul-
lanılan bir düzine spreyci boya vardı.

İçlerinden birini alıp Malko'nun bandajlarına
sıkmaya başladı.

On saniye kadar sonra Avusturyalı ressam pa-
letlerine dönmüştü. Sardinyalı yarattığı eseri sey-
retti.

— Harika oldu, bayım. Borcunuz on bin lired.

Jandarmaların her gece yollara barikat kurup
Sardinyalı haydutları yakalamak için ne diye bun-
ca uğraştıkları şimdi anlaşılıyordu. Aradıkları

adamlar dağda değil, buradaydı...

Neyse ki Malko tedbirli davramp iki bandajın
aracına bir miktar para sıkıştırmıştı: Parayı ödedi
ve kalabalığın arasına karıştı. Kıyafetine kimse-
nin özel bir ilgi gösterdiği yoktu. Erkeklerin ço-
ğunda üstü boyalı tişört ve pantolon vardı.

Kadınlarsa, tümüyle çıplaktı. Ya da en azın-
dan öyle görünüyordular.

Çoğu ten rengi çorap ve çizme giymişti. Bazı-
larının giysisi Carol'inkinin aynıydı: Siyah sutyen
ve bikini, geniş deri kemer ve çizme... Freud'a
fazla mesai yaptırmaya ne gerek vardı?

Büfeden elinde bir kadeh votkayla uzaklaşan
Malko Katar Emiri'ni farketti.

Yanında dazlak kafalı çam yarması ve canlı
reklamcısı Hüseyin olduğu halde, elinde kristal iç-
ki kadehiyle orkestranın yanında duruyordu. O da
yüzünü ve beyaz dantel gömleğini boyatmıştı. Or-
kestrayı aydınlatan spotların ışığı altında yumu-
şak yüz hatları çok katı görünüyordu. Yanında,
son derece nefis bir kız vardı. Açık renk gözlü,
uzun siyah saçlı, uzun bacaklı bir tipti bu. Ayakla-
rında, tenine yapışan ve diz altında biten çizmeler
vardı.

Sutyen takmamıştı. Boynunda bir bebek önlü-
ğü vardı. Yan durduğunda göğüsleri rahatlıkla gö-
rünüyor. Kızın bu halinden yakınmadığı belliy-
di.

Emir elindeki kadehi bıraktı. sol eliyle kıza sa-
rılarak göğsünü avuçladı ve başını Malko'nun bu-
lunduğu tarafa çevirdi. Bakışları mumyanın beyaz
bandalarına takıldı ve gülümsemek lütfunda bulun-
du.

Malko tatsız bir duyguya kapıldı. Emir me-
raktan mı bakmıştı, yoksa kuşkudan mı? Bundan
emin olabilmek için gözleriyle Carol'ı aradı. İki
Arabın nöbet tuttuğu kapıda yoktu. Biraz ilerde,
boya cümbüşü oluşturmuş bir grubun ortasında-

di.

Orkestra, bahçeyi çevreleyen kemerlere asılmış renkli projektörlerin altında son derece gürültülü müzik yapıyordu. Bir köşede Sangria içen uzun boylu homoseksüel, bacakları kırılmış örümceği andırıyordu. Sağda solda seviştiklerini sanan bir düzine çift vardı. Herkes içiyor, kırıştırıyordu.

Yanıdan başında bir oturak bulunan bir davetli geçti. Manyaklığın dik âlâsı!

Bu kendini bir şey sanan kaçık ordusunun casuslukla en ufak bir ilgisi bile yoktu. Buna rağmen tehlikedeydi Malko. Gerçi şu ana dek karanlıklarda bulunması gereken makineli tüfekli nöbetçilerden hiçbirini farketmemişti.

Chris ile Milton koydaki kayalıklardan birinin ardında demirli bulunan Joe'nun teknesinde, kuş uçuşu beş yüz metre ilerdeydiler. Joe Litton sözünü tutmuş, tayfasını uyarmıştı. İyi ama, bu durumda iki gorilin ne yardımı dokunabilirdi?

Kör kütük sarhoş bir genç kız sendelemesine engel olmaya çalışarak:

— Oh! Bir mumya! dedi.

Sonra, Malko'yu yakaladığı gibi piste sürükledi. Üzerinde, yakası ve etekleri vizon kürklü şeffaf bir giysi vardı. Altında da kibrit kutusu kadar bir külot. Leş gibi viski kokuyordu. Kollarım Malko'ya dolayıp vücudunu iyice yapıştırdıktan sonra kulağına yaklaşıp fısıldadı:

— Ne işiniz var bu sargıların içinde? Böyle bir erkeğin beni tahrik edeceğini hiç tahmin etmezdim. Bu bantları "her tarafınıza" sardınız mı?

Genç kızın dans stili yanında homoseksüelin figürleri solda sıfırdı. Malko, sargılardan mıdır, nedir bilmiyordu ama son derece sıkılmaya başlamıştı. Birden, çılgın gibi biri aralarına girip ayırdı onları.

— İlaç vakti!

Alnında bir doktor aynası, elinde de kocaman bir enjektör vardı.

— Ağzınızı açın! diye emretti.

Malko'nun yanındaki kız hiç itiraz etmedi. Diğeri amber renkli bir sıvı akıttı kızın ağzına. Gülmekten sıvıyı genzine kaçırarak genç kız verem olmuş "Kamelyalı Kadın" gibi öksürmeye başladı.

Sahte doktor enjektörü Malko'ya çevirince o da ister istemez ağzını açtı. Ortama uyması gerekiyordu. Ağzına dolan sıvıyı yutmadı. Adamın dönüp gitmesinden sonra gizlice tükürdü. Viskiymiş bu.

Şölenin adı ruhsal boşalma olduğuna göre her şey serbestti burada.

Malko Carol'ı büyük yüzme havuzunun kenarında buldu. Genç kadının gözleri hâlâ ıslık aşıldı. Rahat bir hareketle Malko'yu kendine doğru çekti. Parfüm banyosundan yeni çıkmış gibiydi. Bu kadar uzun boylu olması gerçekten şanssızlıktı. Tam Süpermen'e göre bir kadın. Oturduğu koltuktan kımıldamaksızın Malko'yu bacaklarının arasına aldı. Avusturyalı baldırlarının sertliğini ve teninin sıcaklığını bacaklarında hissetti. Hayli içtiği belliydi. Saldırının sonucundan çekinen Malko:

— Dans etsek mi? diye sordu.

— Harika fikir!

Ayağa kalkıp gerindi. Göğüsleri iyice ortaya çıktı. Altındaki ince külot örtülmesi gerekenin ancak yarısını gizleyebiliyordu.

Şans eseri orkestra biraz yavaşladı. Havuzun kenarında birbirlerine sarıldılar. Carol kulağına eğilerek kibarca sordu:

— Kemerim sizi rahatsız etmiyor ya?

Malko etmediğini söyledi. Dudakları ancak ayaklarının ucuna kalktığı an dudaklarının hizasına geliyordu. Birkaç ufak öpücük kondu Carol'a. Genç kadın vücudunu daha da yaslayarak

titredi.

— Çok iyiyim... Kendimi son derece özgür hissediyorum... Emir bu tür eğlenceleri daha sık yapmalı.

Malko cevap vermeksizin genç kadını kollarında biraz daha sıktı ve normal bir tavırla bahçeyi çevreleyen kemerli galerinin loşluğuna doğru sürükledi. Malikânenin tüm kapıları bu galeriye açılıyordu. Kitty binaların bu kısmında bir yerlerdeydi. Bu gece tek şanslıydı. Fakat ilk önce bu kalabalıktan kurtulması gerekiyordu.

"A whiter shade of pale" adlı parçanın müziğiyle Carol daha samimi dans ediyordu. Dudaklarım Malko'nun dudaklarına yapıştırarak uzun uzun arzuya öptü.

— İnsanın istediği gibi davranması çok hoş, diye mırıldandı. İngiltere'de insanın devamlı kendini frenlemesi gerekiyor. Şu Emir gerçekten harika biri.

Gerçekten de parti gitgide azıtiyordu.

Malko dans etmekte olan Emir'i farketti. Elleri karşısındaki kızın göğüslerinde, kalabalıkta salınıp duruyordu. Çevresi, maymunları bile utandıracak bir biçimde dans eden çiftlerle doluydu. Gece elbiseli birkaç kadın vardı. Onların dışındakiler, uçları deri ya da parlak metal plakalarla süslü şeffaf eteklikler giymişlerdi. Üst tarafları çoğunlukla çıplaktı. Malko çok kibar görümlü bir genç kadını farketti. Kavalyesinin dans ederken kendisini gönlünce okşayabilmesi için etekliğini beline kadar sıyırmıştı. Pistin çevresinde yer alan belden yukarı çıplak Arap hizmetkârlar boş içki kadehlerini toplayıp karanlığı kontrol ediyorlardı. Sayılan bir düzineye ulaşıyordu. Malko adamların davetlilere hiç bakmadıklarını farketti. Belki de Doğu geneline uygun gerçek hadımağalarıydı bunlar...

Birden bir "plof" sesi ve bağrışmalar duyuldu

havuz yönünden. Carol durdu ve Malko'yu elinden tuttu.

— Gidip biz de bakalım!

Tramplenin ucunda çırılçıplak bir genç kız vardı. Tam altında ise elinde kırbaç bulunan, kovboy kıyafetli biri duruyordu. Adam kırbacı şaklatarak salladı ve genç kızın vücuduna doladı.

Genç kız bir çılgın atarak kolları ve bacakları açık bir durumda kendini suya bıraktı. Kamçı adam bir başka kurbanına, ufak tefek bir esmere döndü. Genç kız şeffaf plastikle örtülü göğüslerine kamçı dolandığında isterik bir çılgın attı.

Seyircilerden yeni bir uğultu yükseldi. Carol yanından geçen tepside bir kadeh Sangria aldı ve bir dikişte içti. Diğer kadehi Malko'ya uzattı.

— İç!

Malko yudumladığı içkinin içini ısıttığını hissetti. Ortamın havasına kapılmanın sırası değildi şu an. Bu geceki fırsat bir daha ele geçmezdi. Bir saat sonra davetliler kör kütük sarhoş olacaktı.

Orkestra gürültülü mü gürültülü bir parçaya başladı. Öyle ki, havuzun suyu bile titredi.

Carol birden döndü ve Malko'ya az ötede çıtı pıtı bir sarışını mınıcıklayan elli yaşlarında, saçları dökülmüş, boksör tipli bir adamı işaret etti.

— Londra'daki bankamın müdürü, dedi. Güvenilir adamdır.

— Bir yerlere çekilip biraz dinlensek mi? diye sordu Malko.

Sonra cevabını beklemeden genç kadını galerinin kuytu bir köşesine sürükledi. Carol hiç karşı koymadı.

Binanın camlı kapıları ardına kadar açıktı. Odalar, mobilyaların üzerine konmuş tek tük şamdanlarla şöyle böyle aydınlatılmıştı. Malko el yordamıyla ilk odaya daldı. Kanepelerden birinde sevişen bir çift vardı. Carol belli belirsiz dudak bük-

tü. Sevişen çift hiç orali olmadı bile. Sadece genç kız ifadesiz donuk bakışlarını bir an Malko'ya dikti, sonra tekrar tavana çevirdi.

Malko heyecanını bastırmaya çalışıyordu. Nedeni Carol değildi tabii. Bahçeye bir göz attı. Ortadan kaybolmalarını farkedenden yoktu.

— Nereye gidiyoruz? diye fısıldadı Carol.

— Bir macera yaşamaya.

Ancak üçüncü odada boş bir divan bulabildiler. Diğer odalarda en azından iki, üç çift sevişiyordu. Fakat bu rezillik Malko'yı hiç rahatsız etmedi. Bu durumda, farkedilme şansları azalıyor. Carol divana uzanırken namuslu aile kızı havasına büründü:

— Beni niçin buraya getirdiniz? diye mırıldandı. Müziği iyi duyamıyoruz ki buradan...

Sanki müzik umurundaydı!

Yine de Malko müziğin her şey demek olmadığını açıklamak zorunda kaldı.

Birkaç saniye sonra, beklenmedik bir gürültü oldu. Carol çizmelerini yere atmıştı. Onları kemeri izledi. Ardından Malko'nun bantlı bedenini okşamaya başladığında artık oraya neden geldiğini merak etmiyordu.

Birden doğruldu ve sutyenini çıkarıp mutlulukla yere fırlattı. Malko daveti reddetmedi.

Carol inleyerek sımsıkı sarıldı ve karnını Malko'ya yasladı. Sonra aceleci tavırlarla bantları çekiştirmeye başladı. İri ellerinde sonsuz bir güç vardı. Sonunda bantları bir noktadan koparmayı başardı ve çözmeye koyuldu. Ayağa kalkan Malko topaç gibi dönüyordu.

Üç dakika sonra Malko'yı ancak beline kadar soyabildiğim farkedenden Carol, bu kez ayaklarından çözmeye başladı.

Kasırğa gibi kadını Carol. Malko kendini bir esir tüccarının eline düşmüş gibi hissediyordu. Sü-

rekli mıncıklanıyor, ovalanıyor, hamur gibi yoğruluyordu. Nihayet genç kadın altına kayd ve:

— Haydi, şimdi! dedi.

Bunlar, kibar bir erkeğin reddedemeyeceği emirlerdi. Malko birkaç dakika sonra Carol'm çelik gibi kollarında soluk soluğa kalmıştı.

— İçmeden yapamıyorum, diye mırıldandı Carol. Aksi halde boyumdan dolayı komplekse kapıyorum.

Çılgık ve kahkahaların karıştığı müzik, bulundukları yere pek az ulaşıyordu. Anlaşılan vur patlasın, çal oynasın parti tam kıvamındaydı. Malko sevişmeye başlarken düşürdüğü silahım el yordamıyla aradı, bulunca da yatağın altına soktu.

— Susadım, dedi aniden Carol.

Beklenen fırsat doğmuştu. Malko divandan fırlayıp külötünü giydi hemen.

— Gidip getireyim.

Carol'ın hâlâ titremekte olan göğüslerine bir öpücük kondurup heyecanla odadan çıktı. Kendini çok kaba biri gibi hissediyordu. Bir beyefendi alışverişte bulunduğu bir hanımı öylesine ani bir şekilde terketmemeliydi. Kendi kendine, aşk çiçeği lalelerden oluşma kocaman bir demet göndermeye söz verdi. Sağa sola dikkat ederek binayı çevreleyen galeride sola döndü. Partiye gelirken geçtiği giriş yoluna simetrik bir başka yol farketmişti. Kuşkusuz malikânenin diğer binalarına ulaşıyordu.

Carol hemen dönmeyişine fazla şaşırmayacaktı. Olsa olsa, gecenin çok sayıdaki dilberlerinden biri tarafından ele geçirildiğini düşünürdü.

Bulunduğu yerde nöbetçi yoktu. Galeriyi hızla geçti ve yüzüne ılık bir rüzgâr çarptı. Binanın arkasında bir iç avluya gelmişti. Loş ve ilkinden daha küçük bir alandı burası.

Ortalıkta kimseler yoktu. Ruhsal boşalma gecesinin gürültüsü güçlkle duyuluyordu. Dip ta-

rafta bir bina karaltısı farketti. Kitty orada olmaydı, çünkü binanın arka tarafı boşalandı.

Tehlike burada başlıyordu işte. Çünkü Malko'nun bir davetli olarak bu bölgede işi olmamalıydı. Gerçi yanında Carol'ı getirebilirdi ama bu kez de ona birtakım açıklamalarda bulunması gerekecekti. Aslında, birkaç sıra bantla ve külotlu haliyle hiç de casusa benzemiyordu.

Sonunda sendeleye sendeleye ilerlemeye başladı. Sarhoş rolü oynamasında fayda vardı. Bu durumda burada dolaşması kimseyi şaşırtmazdı.

Avluyu kazasız belasız geçti. Karşısında bir kapı vardı. Açmayı denedi.

Kapı kilitliydi. Bina kapkaranlıktı. Bir an tuzağa düşürüldüğünü sandı. Binamn kontrol edilmemesi olanaksızdı. Fakat şu an bu gibi sorulara cevap arayacak zamanı yoktu.

Yürümeye devam ederek binanın çevresini dolaandı. Ayağındaki espadrillerle hiç gürültü yapmıyordu. Duvarın köşesine geldiğinde etrafa bakındı.

Önünde sütunlu bir galeri daha vardı ve bombuştu.

Bulunduğu yerden denizin sesini duyabiliyordu. Şu an gorilleri de yanında olsaydı ya!

Çevrede başka ses yoktu. Gökyüzünde sayısız yıldız parıldıyordu. Gecenin ilerlemiş saati olması na rağmen ılık bir meltem esiyordu.

Malko yoluna devam etmeye karar verdi.

Ya herrü ya merrü!

Birden, arkasında bir hışırtı duydu. Fakat öncecek vakti olmadı. Başında korkunç bir sızı hissetti ve karanlık bir kuyuya düşer gibi oldu.

XI. BÖLÜM

Malko'yu uyandıran gün ışığı oldu. Kızgın güneş yüzünü yakıyordu. Gözlerini açtı ve hemen yumdu. Çılgın orkestranın gürültülü ezgileri hâlâ kafasının içindeydi. Dikkatle sol kulağının arkasındaki şişi yokladı. Güvercin yumurtasından farksızdı.

Cesaretini toplayıp gözlerini tekrar açtı. Hastaneyi hatırlatan beyaz duvarlı bir odadaydı. İçerde mobilya olarak, üzerinde yattığı yatak, bir dolap, bir masa ve iskemle vardı.

Karyolada, yatırılan kişiyi bağlamaya yarar ucu kelepçeli zincirler vardı ama Malko hareketlerinde son derece özgürdü. Doğruldu, ayağa kalkıp pencereye yaklaştı. Tabii buna pencere denirse! Bir metre genişlikteki açıklık iki parmak genişliğindeki demir çubuklarla kafes biçiminde örtülmüştü.

Diğer tarafta, dikenli tellerle ikiye bölünmüş çorak bir arazi uzanıyordu. Sabahın erken saatleri olmalıydı. Güneş henüz yükselmemişti. Uzaklarda kalan tepelerin zirveleri pusluydu.

Malko kapıya gidip açmayı denedi. Elbette ki kilitliydi. Dönüp yatağa uzandı. Bir gece mi, yoksa bir hafta mı uyuduğundan emin değildi.

Silahı kaybolmuştu ve üzerinde hâlâ sadece bir külot vardı. Odanın bir köşesinde üzerinden çı-

karılan bantlar bir yığın oluşturmıştı.

Yatağa iyice yerleşeceği sırada kilitte bir anahtar döndü ve kapıda kafası usturaya vurulmuş çam yarması belirdi. Malko'ya yönelttiği P.08, pençeden farksız iri elinin içinde kaybolmuş gibiydi. Malko'ya kalkıp kendisini izlemesini işaret etti. SAS boyun eğdi. Adamın en ufak bir duraksamada vücudunu kalbura çevireceği belliydi. Chris ile Milton dışardaydılar henüz. Zaman kazanması gerekiyordu.

Koridorun serinliği Malko'yu ürpertti. Kimseye rastlamadılar. Bina U biçiminde, tek katlıydı. Tüm kapılar birbirinin aynıydı ve kapalıydı.

Nihayet koridorun sonuna ulaştılar. Yarma kapıya vurdu, açtı ve Malko'yu sert bir hareketle içeri itti.

Katar E miri bir masanın ardında oturuyordu. Malko'ya bakmaksızın Arapça kısa bir cümle, söyledi ve önündeki dosyayı incelemeye devam etti.

Yarma iri pençesiyle Malko'yu kolundan yakaladı ve sürükleyerek dışarı çıkarıp kapıyı usulca kapadı. Bu kez Malko hiçbir şey anlamamıştı. Şu an Arapça konuşabilmek için neler vermezdi! O olağanüstü belleği bu dile bir türlü alışmamıştı.

Yeniden koridoru arşınlamaya başladılar. Sonra, birdenbire göz kamaştırıcı boş bir avluya çıktılar. Emir'in özel arazisi uçsuz bucaksızdı. Malko'nun bulunduğu kısım, davetlilere ayrılmış bungalolara en uzak noktadaydı. Yarma yerde bulunan tahta bir kapağın önünde durdu ve tek eliyle kapağı kaldırıp arkaya itti: Ortaya kare biçiminde bir giriş çıktı.

Malko bir an hidrolik bir kıskaçla ensesinin sıkıldığını hissetti. Yarma onu yerdeki deliğe doğru itiyordu.

Paniğe kapılan Malko debelenmeye ve tekme atmaya başladı. Hatta hasmının kolunu bile ısırdı.

Fakat herif ondan güçlüydü. Başını ister istemez deliğe doğru yaklaşıyordu. Avusturyalı bunun bir su sarnıcı olduğunu farketti.

Su sathında bir şey yüzüyordu. Güneşten gözleri kamaşan Malko'nun bunun bir insan cesedi olduğunu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekmişti. Carol'ın vücuduydu bu. Şişmiş ve biçimsizleşmiş olmasına rağmen yüzü tanınır durumdaydı. Çizmeleri hâlâ ayaklarındaydı. Bir ayrıntı Malko'yu dehşete düşürdü. Ellerinden biri ters dönmüştü. Tırnakları sökülmiş, parmak uçları lime lime olmuştu.

Carol'ı buraya canlı canlı atmışlardı.

Yarma ani bir hareketle Malko'yu geri çekip kapağı kapadı. Malko karşılaştığı manzarayla titremeye başlamıştı. Zavallı Carol Malko'ya sağladığı yardımı hayatıyla ödemişti. Şiddetten nefret eden biri olmasına rağmen şu an, avucunda bir tabanca kabzası tutmayı çok isterdi. Yarmanın işiyle tekrar Emir'in odasının yolunu tuttular.

*
**

İçeri girdiğinde Katar Emiri puro içiyordu. Bu kez miyop gözlerini alaycı ve zalim bir ifadeyle Malko'ya dikti. Malko şişkoyu tiksiniyerek tepeden tırnağa süzdü:

— Carol Ashley'in cesedini beni etkilemek için mi görmemi istediniz?

Emir purosunun külünü silkeleyerek şakıyan bir sesle cevap verdi:

— Kesinlikle hayır. Siz her şeyin ötesinde bir profesyonelsiniz, öyle değil mi? Size sadece blöf yapmadığımı ve ne denli kendimden emin olduğumu göstermek istedim. Bu kadının cesedini kolaylıkla ortadan yok edebilirim. Oysa cesedi bir tekneyle körfeze bırakacağız. Bulduğunda herkes bir gece gezintisinde aşın alkol nedeniyle denize düştüğünü sanacak. Zaten şu an bulunduğu sarnı-

cin suyu da tuzlu.

E mir'in çok iyi bir İngilizcesi vardı ve sözcüklerini büyük bir ustalıkla seçiyordu. Üzerindeki koyu mavi blazer ile bahkçı yaka bluzu gerçekten şıktı. Tek terslik, gözlerindeki zalimce ifadedeydi. Malko bu kibar katilden nefret ediyordu. Çıplak olmasına rağmen, adamın saygısından hiçbir şey kaybolmamıştı.

— Kısaca ne demek istiyorsunuz? diye sordu Malko. Beni niçin kaçırdınız?

Emir sesinin titremesine engel olamadı.

— Çok güç bir durumdayım. Beni ancak Foster Hillman kurtarabilir.

Bir an neredeyse Abdülaziz'le Abdülbaki'den söz edecekti, ama kendini tuttu. Hem sonra, karşıındaki bu adam tutsağıydı. Diğer taraftan da, kendini temize çıkarmak zorundaydı. Elini ilk kez kana buluyordu.

— Beni yumuşatmaya kalkmayın, dedi Malko. Doğu Bloku'na bağh hasımlarımız bile böyle bir yönteme başvurmamışlardı.

Emir cevabı hemen yapıştırdı:

— Kendi servislerinizin neler yaptığım bir bilseniz beni İsa Peygamber gibi görürdünüz. Bir seferinde, ülkeme komşu bir bölgede paralı askerleriniz çoluk çocuk demeden iki bin kişiyi öldürdü...

Malko daha fazla dayanamadı:

— Bu konuyu kapatalım, dedi. Beni temizleyeceksiniz, öyle değil mi? Haydi, bir an önce bitirin bu işi!

Öfkeden ölüm korkusunu bile unutmuştu. Tanrı biliyor ya, yaşamı da öylesine severdi ki!

Emir gülümsedi:

— Saçmalıyorsunuz. Sizi öldürmek zorunda değilim. Bu arazi bana ait bir yer ve geniş bir özerkliği var. Bu ülkenin yetkilileri bunu pek iyi biürler ve en ufak bir müdahaleden özenle sakınırlar. CIA'daki dostlarınız istese bile bana karşı bir

girişimden kaçınırlar... Dolayısıyla, burada kalacaksınız. Haftalarca ya da aylarca sürebilir bu. İlginç bir rehinsiniz. Ayrıca, buradan kaçmak için kimseye güvenmeyin. Yalnız olmadığınızı biliyorum. Ama adamlarınızın hiçbir yardımı dokunmaz. Bu araziye saldırmak için bir ordu gerekir. Öyle bir şey olduğu takdirde de jandarmaları çağırırım. Zaten şimdiden devriyelerim sıklaştırmalarım istedim.

Emir konuştuğuça keyifleniyordu. Koltuğunun arkalığına dayanmış, sarkık gıdısı bluzunun yakasından taşmıştı. Malko'nun nefreti öylesine artmıştı ki bir an herifi arkada nöbet tutan yarmanın müdahalesine fırsat vermeden boğazlayıp boğazlamayacağını hesapladı. Hani, denemeye de değdi!

Emir konuşmasına devam etti:

— Size son derece ihtiyacım var. Kızım gördükten sonra oturup Foster Hillman'a bir mektup yazacaksınız. Benim blöf yaptığımı ve kızına dokunamayacağımı sanıyor. Bu mektubun bizi, istemediğimiz bazı kötü davranışlarda bulunmaktan kurtaracağım umuyorum. Hillman bana karşı koymaktan vazgeçmeli.

Gözleri önünde, sakın bir sesle ve bir rahip edasıyla konuşuyordu. Malko ne demek istediğini önce anlayamadı...

— Ne? Yoksa...

Emir zalimce gülümsedi.

— Evet. Mektubunuzla birlikte ikinci parmağı da yollayacağım. Hillman'ın beni anlamasını ve istediğim bilgileri derhal göndermesini arzuluyorum. Sizi buraya yollaması ya da New York'taki tuzak gibi, çocukça hatalara düşmeyecek kadar kızını sever sanırdım. Yanıldığımı üzüldüm.

— Yani kısaca, Kitty Hillman'a işkence edeceğinizi söylüyorsunuz.

Ernir önemsemez bir hareket yaptı.

— İşkence sözcüğü pek yerinde değil. Kıza acı çektirmek istemiyorum. Ama Doktor Weisthor'u kaybettiğimize göre bu operasyonu onun kadar becerikli olmayan ve şu an arkanızda oturan Habib'e yaptırmak zorundayım.

— Bu mektubu asla yazmam. Zaten Foster Hillman öldü. Bunu size geçen kez de söyledim.

Emir hemen cevap vermedi. Bir an göz göze geldiler. Arap birden parmaklarını şaklattı:

— Daha iyi bir fikrim var: Mektubu kızı kendi eliyle yazsın. Belki babasını etkileyecek kelimeleri o daha iyi bilir. Bu mektubu ona yazdırma görevi size ait. Bana kalsa, ben de yapardım bu işi ama kız benimle tek kelime konuşmuyor.

— Bir akıl hastası o, dedi Malko. Yazı yazamaz. Ben de onu buna zorlayamam...

Malko düş görür gibiydi. Odanın penceresinden davetlilerin kaldığı bungalovlar görülüyordu. Birkaç yüz metre ötelерinde turistler ve normal bir yaşam vardı! Burada ise, ortaçağ vahşeti yaşanıyordu.

Emir telefonu açıp Arapça uzun bir cümle söyledi ve ahizeyi yerine bırakıp beklemeye başladı.

Kapı açıldı ve Malko Profesör Soussan'ın vermiş olduğu fotoğrafın aslıyla yüz yüze geldi.

Kitty Hillman fotoğrafından daha güzeldi. Yalınayaktı. Üzerinde renkli emprime bir elbise vardı. Altında hiçbir şey olmamalı ki giysi tüm hatlarını ve göğüslerinin yuvarlaklığını ortaya koyuyordu. Malko kızın iri badem gözlerine ve çocuksu ifadesine hayran oldu.

Bakışlarında hayvanlarda rastlanan bir ürkellik vardı. Genç kız Malko'ya baktı, külotlu halini görünce ifadesi değişti. Dudaklarında bir gülümseme, yüzünde gözle görülür bir gevşeme oldu. Malko gözünü kızın sağ elindeki pis sargıdan ayıramıyordu. Emir blöf yapmamıştı. Malko ile göz göze geldiğinde, bakışlarını kaçırarak:

— Bayan Hillman konuğumuz olduğundan bu yana tek kelime etmedi. Umarım siz bizden daha şanslı olursunuz...Sizi onunla yalnız bırakacağım.

Bu sırada Malko Kitty Hillman'ı getiren adamı tanıdı. Sürat motoruyla kendisini öldürmek isteyenlerden biriydi. Yüzü ve takım elbisesinin altından kemikleri sayılan vücudu iğrenç'derecede zayıftı. Malko ani bir hareketle masaya yaklaştı:

— Herkesi odadan çıkarın, dedi kararlı bir sesle. Sizinle baş başa konuşmak istiyorum. Sizin çıkarınıza.

Emir tereddüt etti. Fakat Aziz'in yüzündeki endişeli ifadeyi farkedince tek kelimeyle kovdu onu. Arap Kitty'yi de alarak çıktı. İçerde sadece yarma kalmıştı.

— Habib Arapçadan başka dil bilmez, dedi Emir. Anlatın, ne istiyorsunuz?

— Bu kızı alıp gitmeme izin vereceksiniz. Düşünmeniz için bir dakikanız var. Canınızı kurtarmak istiyorsanız bu tek şansınız. Sonra çok geç olacak.

Emir gülümsedi:

— Bu saçma teklif için mi benimle yalnız kalmak istediniz? Zamanınızı boşa harcıyorsunuz, bayım.

Malko'nun gözleri yeşile dönüşmüştü. Kötüye işaretledi bu. Tane tane konuşarak:

— .Farkında değilsiniz ama siz artık ölmüş sayılırsınız, dedi.

Emir afalladı. Fakat ellerinin titremesine çabuk engel oldu.

— Beni öldürecek olan herhalde siz değilsiniz, dedi. Bunu Foster Hillman da yapamaz.

— Size Foster Hillman'ın bir hafta önce öldüğünü söyledim. Suç ortağınızın telefon ettiği gün intihar etti.

Ernir'in kaşları çatıldı. Gerçeği anlamak istercesine Malko'ya baktı. Bunun bir blöf olmadığını

nasıl bilebilirdi?

Malko eline geçirdiği avantajı sürdürmek istedi:

— CIA peşinizde. Bunu da söyledim size. Beni de öldürseniz kimseden tek kelime alamazsınız artık.

Emir şaşkınlık içindeydi.

— Yalan! dedi. Foster Hillman ölmedi. Öyle olsa haber alırdım.

— Bunu öğrenmemeniz için elimizden geleni yaptık.

Kitty'yi kurtarmak amacıyla tasarlanan plan aleyhlerine dönmüştü. Fakat hâlâ Emir'in hakkından gelememişlerdi.

— Foster Hillman öldüyse korkacak bir şeyim kalmadı, dedi. Sizin mesleğinizde duygusallığa yer yoktur. Şefleriniz işlerine yaramayacak bir kız için ne adam harcarlar, ne de para...

Malko buz gibi bir gülüşle Emir'e baktı:

— General Radford'dan söz edildiğini hiç duydunuz mu? Foster Hillman'ı çok severdi ve niçin intihar ettiğini de biliyor. Yaşadığı sürece peşinizi bırakmayacaktır. CIA'yi artık o idare ediyor. Beni buraya gönderen de o.

Emir alnındaki terleri sildi. Bakışları donuklaşmıştı. İçinden Mısırlılara lanet ediyordu. Temkinli davranarak Malko'yu yokladı:

— Dediğiniz doğruysa kızı da, sizi de ortadan kaldırmak zorundayım. Ortada kanıt kalmaması gerek.

— Kitty'ye dokunmayın, diye tekrarladı Malko. Yoksa ölüm fermanınızı imzalamış olursunuz.

Kızı korumak için elindeki tek silah sözcüklerdi. Emir daha fazla konuşmasına fırsat vermedi:

— Sizi kızın yanına göndereceğim. O mektuba acele ihtiyacım var.

*

**

Kapı açıldığında Kitty Hillman içeri gireni görmemek için sol eliyle yüzünü, sağ eliyle de dizlerini örterek dar yatağın üzerinde büzüldü.

Çam yarması Habib Malko'yu içeri iterek kapıyı kapadı. İri cüssesine rağmen son derece hareketliydi.

Malko genç kızı ürkütmemek için bir süre hareketsiz bekledi. Üzerinde hâlâ bir külot vardı. Emir'den giyecek bir şeyler istemiş ama Arap orallı olmamıştı. Onu bu kıhktaki görmekle kendini daha bir egemen hissediyordu.

Kitty'nin odası Malko'nunkinin üç kapı ötesindeydi ve aynı şekilde döşenmişti. Pencere ıssız araziye bakıyordu.

— Kitty, dedi yumuşak bir sesle.

Genç kız kımıldamadı. Sakin bir tavırla yanına yaklaştı ve elini kızın koluna koydu. Elinden geldiğince tatlı bir sesle:

— Kitty, diye tekrarladı. Ben dostum. Korkmana gerek yok...

Kızın bunu anlayıp anlamadığından emin değildi, fakat birkaç kez aynı cümleyi tekrarladı. Kızı kurtaracak durumda olmadığına göre en azından ona güven verebilirdi. Mektuba gelince, bunu söz konusu bile etmeye gerek yoktu. Bu kâbustan kurtulmanın tek yolu vardı: Kitty ile buradan sıvışmak. O da şimdilik imkânsız görünüyordu.

Ağır hareketlerle genç kızın kolunu okşamaya başladı. Bir yandan da önemsiz, ama şefkat ve yumuşaklığım belirtecek sözcükler sıralıyordu. Yavaş yavaş Kitty'nin rahatladığını hissetti. Genç kız yüzünü örten elini indirdi ve Malko'ya baktı.

Bakışlarıyla inceden inceye Malko'yu ölçtü biçti, sonra güven duymuş olacak ki, ayaklarını uzatıp başım yastığa dayadı.

Bir süre öylece kaldılar. Malko şimdi, saçları-

m okşuyor, Kitty ise dalgın ve hareketsiz yatıyordu.

Bir ara Malko okşamayı bırakıp doğruldu.

Tepki çok ani oldu. Kitty'nin sağ kolu yıldırım hızıyla kalktı ve Malko'nun boynuna dolandı. Hafifçe inledi genç kız.

— Gitmiyorum, dedi Malko yavaşça. Buradayım, Kitty.

Genç kız parmaklarını Malko'nun yüzünde dolaştırdı. Gözlerini şefkat dolu altın rengi gözlerden bir an olsun ayırmıyordu. İncecik bir sesle sordu:

— Siz kimsiniz, bayım?

Sonra, kendi sesinden ürkererek yüzünü hızla duvara doğru çevirdi.

— Ben bir dostum, Kitty. Babanın arkadaşıyım.

Kız anlamamış görünüyordu. Fakat Malko'nun elini tutup avuçlarının arasına aldı.

Neden sonra:

— Gitmek istiyorum, diye mırıldandı. Korkuyorum.

Malko güven verici bir sesle:

— Gideceğiz, diye karşılık verdi.

— Şimdi gidelim, diyeretti ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

İki saate yakın bir süre de böyle geçti. Kitty yavru hayvanların kararsızlığı içindeydi. Anlamsız korkulardan, coşkulardan kaynaklanan hareketler yapıyor, arkası gelmez sözler ediyordu. Kaçırılma olayından kuşkusuz etkilenmiş olmalıydı ama bunun farkında değilmiş gibiydi. Kendisine iyi davranan ve onun da yaklaşabildiği ilk kişi Malko olmalıydı. Dokunaklı ve korkunç bir şeydi bu. Emir'in şantajına alet olan zavallı bir insan. Malko bunca yıllık casusluk mesleğinde böylesine insanlık dışı bir davranış görmemişti.

Rahatsız bir biçimde oturmasına rağmen, kızı ürkütmemek amacıyla hareketsiz durmaktan eklem yerleri uyuşmuştu. Kafasını ne kadar çalıştırsa çalıştırsın buradan çıkma olanağı göremiyordu.

Hava kararıyordu. Hem de tropik bölgelere özgü bir biçimde: Hızla. Malko Kitty'nin omuzunda uyuduğunu farkettil. Bu sırada bir kilit sesi duyuldu ve kapı açıldı.

Emir, peşinde Habib yarması olduğu halde, odaya görkemli bir giriş yaptı ve alaylı bir tavırla Malko'ya baktı.

— Sayın CIA ajanı, sizin tek yaptığınız iş bu işte: Bir kızı kollarınıza almak.

Malko kızı rahatsız etmemek için usulca ayağa kalktıysa da Kitty gürültüye sıçrayıp uyandı ve gözlerini iri iri açarak yatağın bir köşesine büzüldü.

— Beni bir an önce öldürmenizde yarar var, dedi Malko. Buradan kurtulursam, ne pahasına olursa olsun gelip sizi bulacağım.

Emir umursamaz bir tavırla omuz silk ti.

— Saçmalıyorsunuz. Amerikan Hükümeti size casusluk için para oduyor, Don Kişotluk yapasınız diye değil. İstedğim mektubu yazdırdınız mı?

Güneşin batmasıyla birlikte Malko üşümeye başlamıştı.

— Hayır. Bu kızın yazı yazmaktan aciz olduğunu görüyorsunuz. Yazabilse bile ne işe yarar? Foster Hillman öldü.

— Haydi, haydi, dedi Emir. Size inanmıyorum. Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsunuz. O mektubu istiyorum. Hiç değilse mektubu imzalamasını. Şimdi Porto-Giro'daki denizcilik şenliklerine katılmak zorundayım. Dostumuz Carol Ashley bu eğlencelere bayılırdı. İki saat sonra döneceğim. Sizi

Bayan Hillman ile baş başa bırakıyorum. Eğer yeterince dokunaklı bir mektup yazdırtmaz ya da bizzat siz yazmazsanız aklıma yeni gelen dahiyane bir fikri uygulayacağım: Bay Hillman'a kızının parmağı yerine niye bir gözünü göndermeyelim? Çok daha etkili olmaz mı bu?..

Malko Emir'in şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı. Fakat adamın yüzü çok ciddiye ve üstelik vahşete susamış bir hali vardı.

— Delisiniz, dedi Malko. Hem de zincire vurulması gereken bir zirdeli.

Emir hiç karşılık vermeden döndü ve çıktı. Koridorda Abdülbaki ile Abdülaziz'e rastladı. İki Mısırlı bir an olsun peşinden ayrılmıyordu. Ve Katar Emiri Abdullah El Salih korkudan mahvoluyordu. Çünkü beklenen sonuç uzadığı takdirde sırtına bir kurşun yiyeceği belliydi ve bu iki Mısırlı Hillman Harekâtı'nın başarıya ulaşacağına hiç mi hiç inanmıyorlardı. Böylece Emir'in zalimliği korkusuyla orantılı biçimde artıyordu. Hem de baş döndürücü bir hızla. Köpek paylar gibi:

— Siz burada kalın! dedi Mısırlılara. Yüzünüze gözünüze bulaştırdığınız o deniz sefanızdan sonra birlikte görünmemiz hoş olmaz.

İki adam sinsice bir tavırla eğilerek Emir'in uzaklaşmasını izlediler.

Kitty iyice uyanmıştı. Emir dışarı çıkar çıkmaz Malko'nun yanına geldi ve göğsüne sokuldu. Avusturyalı kızın üzerindeki ince giysiye rağmen küçük göğüslerinin kaslarında ezildiğini hissetti. Kitty hiç konuşmuyor, sessiz sessiz ağlıyordu.

- Ne oldu Kitty?

— Korkuyorum. Buradan gitmek istiyorum.

Vücudunu daha sıkı yasladı. Saf bakışları bir an Malko'nun yüzünden ayrılmıyordu. Gözlerindeki çocuksu ifadeye ters düşen kadınsı dudakları

ve uzun saçlarıyla çok güzeldi.

Hiçbir şey söylemeden Malko'yu tuttu, yanına uzanması için çekti. Sonra onu ısıtmak ister gibi biçimli vücudunu yaslayıp başım Malko'nun omuzuna dayadı. Soluk alması düzenli ve ağırdı. Sinir gerginliğinden yorgun düşen Malko kendinden geçti. Hava iyice kararmıştı. Dışardaki bir lambadan odaya zayıf bir ışık süzülüyordu. Avusturyalı tuhaf bir duyguyla uyandı: Kitty bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş onu seyrediyordu. Yüzü değişmişti. Gözleriyle onu yer gibiydi. Yarı aralık dudaklarında doymaz bir ifade vardı ve boynunda bir damar atıyordu. Birden vücudunun bir baskı altında olduğunu farketti. Kitty sevişmek istiyordu.

Profesör Soussan'ın söylediklerini hatırladı. Kızın cinsel gereksinimi aşırı düzeydeydi. Ayağa kalkmak istedi fakat diğeri yalvaran bir ifadeyle onu engelledi. Kitty'yi ikna etmenin imkânı yoktu. Malko'nun varlığından güven duymuş ve sonuçta doğal istekler korkudan ağır basmıştı. Tek kelime etmeksizin dar kalçalarını Malko'ya dayadı. Avusturyalı bir kez daha kalkmayı denedi, fakat Kitty öylesine içli inledi ki bundan vazgeçti. Terkedilmediğini gören kız gevşedi.

Hareketleri beceriksizce ve biraz hoyrattı ama yüzünden mutluluk taşıyordu. Malko vücuduna sahip olduğunda genç kız kollarının var gücüyle sımsıkı sarıldı ona. Bu arada sadece bir tek kez inledi; o da, yaralı elini duvara çarptığında çıkardığı ince bir çığlıktı. Sonra saçları Malko'nun yüzünde, bir anda uyuyuverdi.

Malko bu zavallı kıza sonsuz bir acıma duyuyordu. Kitty uykusunda iç çekiyor, meleklerle gülümsüyordu. Malko elbisesini kızın üzerine örtüp kalktı. Kare pencereden ay ışığı farkediliyor-

du.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve ardından kapı açıldı. Yine aynı sözler:

— Mektup hazır mı? diye sordu Emir.

Malko olumsuz bir tavırla başım salladı. Arap öfkelen-di:

— Sersem! Bu inatçılığınızla hiçbir şey elde edemezsiniz. Eninde sonunda bu bilgileri alacağım. Yarın sabah Habib Bayan Hillman'dan bir parça daha koparacak.

Kitty yatağın üzerinde tostopaiak olmuş, uyuyordu.

— Hangi bilgileri edinmek istiyorsunuz? diye sordu Malko.

Emir açıklamakta sakınca görmedi.

— Ortadoğu'daki Arap ülkelerinde çalışan CIA ajanlarının listesini istiyorum. Onların hepsi İsrail'e yardım ediyor...

Malko ilgilenmişti:

— Fakat bu bilgileri, her ne olursa olsun, hiç kimse size veremez. Hatta sağ olsaydı Foster Hillman da veremezdi. Peki sizin ne işinize yarayacak bu liste?

Emir'in yüzünde bir korku ifadesi belirdi. Kapıdan uzaklaşarak durumundan yakımr gibi açıldı:

— Beni zorladılar... Mısırlılar... Hayatım söz konusu. Beni anlamanız gerek.

Malko birden umutlamverdi.

— Ekselans, dedi, Kitty'yi bırakın. Hiç kimse-den korkmanıza gerek kalmayacağına inanmanızı isterim. Sizi gerektiği sürece koruruz.

Emir başım salladı.

— Ne yediğim yemeği tadabilirsiniz, ne de yatağımın dibinde uyuyabilirsiniz. Hayatım hiçe sayan, eli hançerli bir fedaiden beni kim koruyabi-

lir? Beni ancak o bilgiler kurtarır.

— Demek Ortadoğu'daki savaş burada da devam ediyor ha! diye yakındı Malko. Sizi zeki biri olarak tanırdım, Ekselans.

— Ben canlı kalmayı yeğlerim, diye karşılık verdi Emir. Beni koruyabileceğinize inanmıyorum. Daha önce ingilizleri de gördük. Bağdat'ta Nuri Sait'i hatırlar mısınız? İngilizler sonsuza dek kendisini koruyacaklardı. Bir meydanda ayaklarından bir ağaca asıldı ve halk tarafından linç edildi. Hoşça kalın, Bay Linge.

Arapça bir şey söyledi ve Habib demir pençesini Malko'nun koluna geçirdi. Avusturyalı karşı koyayım derken bir iskemle devirdi. Gürültüye Kitty sıçrayarak uyandı ve itiş kakışı görünce sinirli uzun bir çığlık attı. Habib Malko'yu sürükleyerek koridora çıkardı. Kapı kapandı. Genç kızın çığlığı uzun süre koridorda yankılandı, sonra yerini hıçkırıklara bıraktı.

Kendi odasına atılan Malko elinden bir şey gelmemenin öfkesiyle kendine küfredip duruyordu.

Chris ile Milton'un onu kurtarmak için birtakım planlar yaptıklarından emindi, ama bunu nasıl becereceklerdi? Emir'in onları saf dışı bırakmasına olanak tanımamalıydılar. Geciktikleri takdirde bu, Kitty ile kendisinin sonu demekti.

Belki yüzüncü kez pencereye yeniden yaklaştı. Çıplak ve kayalık tepe bomboştı, özgürlüğünü engelleyen kalın demir parmaklıklar duvarın kesme taşlarına gömülmüştü. Demirleri egeleyerek koparmak ise yıllar alırdı.

XII. BÖLÜM

Demir parmakbkların ardından bakıldığında tepe, aydınlık gökyüzünde kara bir leke gibi duruyordu. Malko yiyeceklere elini bile sürmemişti. Cesareti kırılmıştı. Binada çıt yoktu. Zaman zaman koridorda çok hafif bir hışırtı oluyordu: Kuşkusuz, o uğursuz Habib'di bu dolaşan.

Odasından on metre ötede, Kitty'nin uyuduğunu düşündü. Gözlerini karanlığa dikmiş olan Malko bir türlü uyuyamıyordu. Aşağı yukarı sabahın biri olmuştu.

Birden tepe tarafında, çok uzaklardan gelen bir motor gürültüsüyle Malko ayağa fırladı. Pencereye gitti ve karanlıkta bir şeyler görmeye çalıştı.

Hiçbir şey farkedilmiyordu ama anlayamadığı bazı şeylerin olduğunu hissederek gibiydi. Çevreyi son derece dikkatle taramasına rağmen karanlığı delemiyordu. Sadece birkaç çakıl taşının yuvarlandığını duydu. Ama bunun da bir anlamı yoktu. Çünkü karanlıkta dolaşan birçok hayvan vardı.

Biraz sonra penceresinin altında belli belirsiz ayak sesleri farkettiler. Çok hafif bir gürültü oldu. Sanki yere biri atlamıştı. O zaman anladı: Onu kurtarmaya gelmişlerdi.

Yüzünü yanmış mantarla siyaha boyanmış olan

Chris, ayağında espadriller, karanlıkta kedi gibi sessiz ilerliyordu. Teksas'taki San Antonio Komando Okulu 'nda öğrettikleri gibi tepeden tırnağa siyah giyinmişti.. Gecenin karanlığında hatlarının seçilmesi çok güçtü. Zaten kendisi de etrafını zor seçiyordu.

Bir sıçrayışta bihamn duvarına ulaştı ve hemen oraya yaslandı. Bir dakikalık zamam vardı. Bütün gün dürbünle araziye gözlemişti. Bu bölgede silahlı tek bir nöbetçi vardı ve binamn çevresini dolaşması beş dakika sürüyordu.

Düzgün ayak sesleri işitti. Nöbetçi geliyordu. Adam köşeyi döndüğünde Amerikalının yapılı bedeniyle burun buruna geldi.

Chris acımasızca bir karate darbesiyle nöbetçinin gırtlığına vurdu. Tamamen şaşırarak nöbetçinin elindeki silahı düşürerek boğazını tuttu. Biraz sersemlemişti o kadar. Birkaç saniye sonra kendini toparlayacaktı.

Amerikalının ayaklarına vurmasıyla yere yuvarlandı. Bunu fırsat bilen Chris kolunu adamın boğazına dolayıp sıkıkmaya başladı. Her ne pahasına olursa olsun bağırmasını önlemeliydi ve bunda da gecikmemesi gerekiyordu. Fakat nöbetçinin korkunç bir gücü vardı. Chris adamın boynunu değil de, bir ağaç gövdesini sıkarak gibiydi. Arap yarak ayı gibi debeleniyor, bu ölüm kısılcısından kurtulmaya çalışıyordu.

Chris ağır ağır saymaya başladı. Normal bir insan on iki saniyede kendinden geçirdi. On sekize ulaştığında Arap hâlâ direniyordu. Yirmi beşe geldiğinde, direnci kayboldu. Chris emin olmak için beş saniye daha sıktı ve ayağa kalktı.

Nöbetçinin ortadan kaybolmasıyla verilecek alarmlara kadar en az üç dakikası vardı. Bu yöndeki

pencerelerin tümü demir parmaklıklı olduğu için bulunduğu bölgenin kontrolü zayıf tutulmuştu. Chris pencereleri saydı: On iki taneydi ve Malko kuşkusuz bunlardan birindeydi.

Duvar dibinden ilerleyerek her pencerenin altında alçak sesle bağırmaya başladı:

— SAS! SAS!

Malko beşinci pencerede idi.

— Buradayım, diye fısıldadı. Acele et! Buradan tek başıma çıkamam.

— Tamam, dedi goril. İşi ayarlıyoruz. Kımıldamayın.

Yere çömelip küçük telsizin antenini çıkardı, hoparlörden gelen cızırtıyı duyar duymaz tek kelime söyledi:

— Haydi!

Anteni kapatıp şeytanca bir gülümsemeyle belinden tuhaf bir silah çıkardı. Buna "Jirojet" diyorlardı. Tabanca biçiminde ve on üç milimetrelilik roket atan bir silahtı bu. 200 metreden vurduğu yerde tabak büyüklüğünde delik açıyordu. Piyasaya yeni çıkmıştı. Chris bunu ne olur ne olmaz diye San Francisco'da 360 dolara almıştı. Belinde yirmi roket vardı.

Jirojet'in namlusunu binanın köşesine çevirerek bekledi. Tepenin üstünde, Malko'nun az önce duyduğu motor gürültüsü yeniden işitildi.

Malko'nun bir türlü aklı almıyordu. Parmaklıkları kesecek zamanları yoktu. Normal aletlerle tungsten karışımı bu demiri kesmek olanaksızdı. Birazdan diğer nöbetçiler de harekete geçeceklerdi.

— Alın şunu.

Chris'in pencerenin kenarına bıraktığı 38'lik Colt'u Malko hemen kaptı. Eline bir silah geçirmekten şimdiye dek hiç bu kadar mutlu olmamış-

ti.

— Kızı unutmayalım! diye seslendi. O da yan tarafta.

Fakat sesi son derece artan motor gürültüsünde kayboldu. Bir an Malko bunun bir helikopter olabileceğini düşündü. Karanlıkta hâlâ bir şey göremiyordu.

Ses değişti ve Malko motor gürültüsünden bunun bir tank ya da dev bir kamyon olabileceğini tahmin etti. Biraz sonra, karanlıkların içinde binaya doğru yaklaşan, farları sönük, dev gibi bir gölge belirdi. Kayaların üzerinde ilerleyen yengeç gibiydi. Motor gürültüsü ölüyü bile mezarından kaldıracak düzeye erişmişti. Aracın hatları nihayet belirmişti. Altı tekerlekli ve üç yüz beygirlik motoru bulunan dev hafriyat kamyonlarından bir Wrecker'di bu. Kayalık tepelere tanktan farksız tırmanıyordu.

Korkunç bir fren gıcirtısıyla duvarın biraz ilersinde durdu.

— Burası!

Chris'in sesiydi bu.

Kamyondan bir ses bir şeyler söyledi. O da Milton Brabeck idi.

— Size bir zincir atıyoruz, dedi Chris. Onu parmaklıklara geçirin. Yalnız çok ağır. Pencereden çekilin.

Malko kenara çekildi. Birtakım küfürler, zincir şıkırtıları ve motor gürültüsü duyuldu. Kamyon dönüyordu.

Parmaklıklarda sert bir darbe hissedildi. Chris kötü nişanlamıştı. Zincir dışarıya düştü. O sırada koridorda gürültüler duyuldu. Biri Arapça bağırdı. Malko aceleyle yatağını kapının önüne çekti. Şu durumda yakalanmak aptalca bir şeydi. Neyse ki, elinde 38'lik Colt vardı.

— Acele edin, diye bağırdı. Herifler ayaklandılar.

— Uykularına devam etmeleri onların yararıydı, diye karşılık verdi Chris şeytanca.

Bu kez zincir pencerenin pervazında asılı kaldı. Malko hemen harekete geçti. Zincirin ucunu sıkı bir biçimde parmaklıklara doladı ve diğer ucunu dışarıya fırlattı.

— Tamam_k dedi Chris, İki dakika sonra serbestsiniz.

Yine zincir sesleri. Tam bir ölüm kalım yarışı. Bir bağırma ve iki el silah sesi duyuldu. Chris Jiro-jet'in tetiğine bastı. Küçük, roket sarımsı bir ışık izi bırakarak fırladı. Korkunç bir patlama ve can-hıraş bir çığlık. Başı kopan Abdülbaki boynundan fışkıran kanlarla iki adım daha attı ve devrildi. Aziz yattığı yere daha da yapıştı. Chris tekrar kamyonu döndü.

Kör karanlıkta, parmaklarını ezerek zinciri kamyonu bağlamaya çalışıyorlardı.

— Oldu! diye bağırdılar bir ağızdan.

Milton hemen yüksek şoför mahalline tırmandı. Dev kamyon bir metre ilerledi ve zincir gerildi. Chris silahım göğsüne yaslayarak başını göğe kaldırdı:

-*Tanrım, İnşallah* başarınız!

Zincirin kopması hapı yutmaları demektir. Aynı girişimi ikinci kez denemeleri imkânsızdı. Zincir iyice gerilmişti.

— Yürü! diye bağırdı Chris.

Bir eli viteste, diğeri direksiyonda olan Milton gaza bastı. Üç yüz beygirlik motor, dev kamyonu titretti.

Motor gürültüsünün yankıları sonsuza uzanır gibiydi. Tekerlekler hafif eğimli arazide duvara taşlar fırlatarak patinaj yapıyordu. Kamyonun

her yanı sarsılıyordu. Milton dişlerini sıkmış, zinciri koparmaktan korkarak kısa ve hafif darbelerle gaza dokunuyordu.

Parmaklıklar hâlâ inatla direniyordu. Bunca güce rağmen biraz olsun eğilmemişlerdi bile. Kamyon duvara doğru biraz geri kaydı.

— Bas gaza, korkma! diye bağırdı Malko.

Milton gürültüye rağmen duydu. Koltuğunda doğruldu, ayağını kaldırdı ve bir anda gaza dibine kadar bastı.

Gürültüden kamyonun havalanacağını sandı. Dev araç bir an kımıldamadı, sonra bir anda beş metre ileri fırladı. Milton ayağını gazdan çekip frene bastı.

Chris ile Malko'nun sevinç çığlıkları motor gürültüsünü de bastırdı. Parmaklıklarla birlikte sökülen duvarın bir bölümü kamyonun arkasındaydı. Malko açılan gedikten kendini dışarı attı. Ayağı yere değdiği anda Abdülaziz duvarın köşesinden Thomson makineli tüfeğini doğrulttu. Bu onun hayatının en son ve en kötü kararı oldu. Jiro-jet'ten "pşüit" diye bir ses çıktı. Sarı izli roket Arabın göğsünü buldu. Adam bağıramadı bile. Yalnız parmağı tetiğe takılı kaldı.

Mermilerin bir kısmı kamyonun saclarına ve duvara çarptı, gerisi gökyüzünde kayboldu.

Üç Arap nöbetçi kendilerini hemen yere attılar. Malko kamyonu tırmandı.

— Artık kırışi kiralım buradan, dedi Chris. İşler daha da kızışacak.

— Kız, dedi Malko. Onu da kurtarmalıyız.

— Nerede?

Malko duvarı işaret etti.

— Üçüncü pencere.

Milton kamyonu hareket ettirdi, tki dakika sonra kızın penceresi önünde durdu. Malko ile Ch-

ris zinciri çözmeye koyuldular.

Bina tarafından birkaç el silah atıldı. Chris rasgele tetiğe bastı. Bir roket daha fırladı. Parçaladığı duvardan dökülen taşlar üç Arabın üzerine düştü.

Malko Chris'in yardımıyla zinciri bağlamak üzere duvara tırmandı. Parmaklıklara ulaştığında:

— Kitty! diye bağırdı.

Cevap çıkmadı.

Kendini biraz daha yukarı çekerek pencereden içeriye baktı. Oda karanlıktı. Zinciri aceleyle parmaklıklardan ikisine bağlayıp kendini yere attı.

— Bas gaza! diye bağırdı Milton'a.

Milton işin inceliğini öğrenmişti artık. Gaza dibine kadar bastı. Kamyon parmaklığı sökerek ilerde durdu.

— Geri gel, diye bağırdı Malko.

Kamyon yaklaşarak pencere hizasında duvara yanaştı. Arka kasa pencere yüksekliğindeydi. Malko ile Chris hemen harekete geçtiler. Amerikalı delikten içeriye el fenerini tuttu.

Kitty yatakta yatıyordu. Baş örtülerin altındaydı. Malko bulunduğu yerden kızın titrediğini farketti. Sesine sakın bir ton vererek seslendi:

— Kitty, Kitty! Dostunum ben.

Üçüncü seslenişte kafasını örtülerden çıkardı. Korku içindeydi ve titriyordu. İki yandan örgü yaptığı saçlarıyla on iki yaşında bir çocuğa benziyordu. Bu hali Malko'ya dokundu.

— Kitty, diye tekrarladı. Kalk ve buraya gel. Gidiyoruz.

Kımıldamadan ve konuşmadan ona bakıyordu kız. Malko dudaklarının kımıldadığını gördü, fakat hiçbir ses çıkmadı.

— Acele edelim, diye bağırdı Chris.

Genç kızın yatağından kımıldamayacağım an-

layan Malko içeriye girmeye karar verdi. Delikten biraz sarkarak kolunu uzatıp kızı tutmak istedi. Fakat diğeri duvara doğru çekildi.

Bu sırada Emir'in adamlarına küfür yağdırdığı işitildi. Adamlardan biri ayağa fırlayıp kamyonu taradı.

Chris Malko'yu geriye çekti.

— Gitmemiz gerek. Adamlar gitgide kalabalıklaşıyor lar. Sonra biz de kaçamayacağız.

Gerçekten de Emir'den kalay yiyen Araplar bağıra çağıra saldırıya geçmişlerdi. Malko yakalanmalarının hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Serbest olduğu sürece Foster Hillman'ın kızma daha yararlı olurdu.

— Kitty, diye bağırdı son bir kez.

Genç kız cevap vermedi. Başım yeniden örtülerin altına sokmuştu. Malko kendini bıraktı ve kamyon hareket etti. Karanlıkta koşuşan karaltılar vardı. Jirojet üst üste iki kez patladı.

Malko koşup kamyonun basamağına atladığında hızlandılar. Avusturyalı kendini hemen şoför mahalline attı.

Araca kurşun yağıyordu,

Binamn tepesinde bir projektör yandı. Fakat kamyon tepeye ulaşmıştı. Orayı aştıktan sonra emniyette olacaktı.

Girintili çıkıntılı arazide ilerleyen kamyonun motor gürültüsünden konuşamadılar. Bir süre sonra, toprak yola ulaştıklarında her şey sakinleşti.

— Nereden buldunuz bu aracı? dedi Malko. Chris güldü.

— Bir şantiyeden aşırđık. Mecburduk." Bütün gün dürbünle araziyi inceledik. Öldürölmediğiniz takdirde bulunabileceğiniz tek yerin o bina olduğunu tahmin ettik.

— Bu alet de çok işimize yaradı, dedi Milton elini direksiyona vurarak.

Fakat Malko onlar kadar neşeli değildi.

— Kız orada kaldı, dedi. Emir ona işkence yapacağına yemin etti. Foster Hillman'ın öldüğüne inanmıyor.

Sert bir viraj aldılar. Üçü birden aynı köşeye savruldu. Bir an bir sessizlik oldu, sonra Chris atıldı:

— Gider onu da kurtarırsınız. Gerekirse o şeytan yuvasında taş taş üstünde bırakmayız. Hatta jandarmalar karşı çıksa bile. Fakat bu gece yatıp dinlenelim. Az yorulmadık hani. Joe'nun teknesi bizi bekliyor. Kuytu bir köşeye demir atar, güvenlik içinde dinleniriz.

Malko sevgiyle Joe Litton'u andı.

XIII. BÖLÜM

Porto-Giro Askeri Garnizon Komutanı Jandarma Yüzbaşı Orlando Grado, topu andırır yusuvarlak gövdesine ters düşen küçük başıyla tuhaf tipli, kısa boylu biriydi. Bacakları kısa, boyunu uzundu. Kuş gözü gibi ışıldayan gözleri vardı. Üniformasına onca özen göstermesine rağmen rütbesinin gerektirdiği saygıyı hiçbir zaman çevresinden elde edememişti. O da zaten tek oğlu Alfredo'nun üniversite masraflarını karşılayan Emir'e hizmetin dışında görevini üstünkörü yürüttü.

Sardinya'nın büyüleyici bir iklimi vardı. Adada yapacak iş bulamayan gençler için üniforma çoğu kez imrenilir bir amaç oluyordu.

Bütün bunlara rağmen şu dakikada Yüzbaşı Orlando Grado, Porto-Giro'dan uzakta bir yerde, hatta Sicilya'nın kuytu bir köşesinde bile görevli olmaya dünden razıydı.

Karşısında duran adam onu ürkütüyordu. Kâğıtlarını incelemiş, özel kartını görmüş, yanındaki iki adamın kim olduğunu öğrenmişti.

Bunlar ne şakacı kişilerdi, ne de yalancı. Üstüne üstlük, iyi giyimli sarışın adamın ağzından çıkan her sözcük yüzbaşının kalbine saplanan birer hançerdi: Cinayete teşebbüs, adam kaçırma, işken-

ce, cinayet, ceset saklama, şantaj...

Orlando Grado eskimiş deri tabakasından bir sigara çekip başparmağının tırnağına vurdu. Bakışları dalgınlaşmıştı. Sabahın dokuzuydu ve henüz aklı başına gelmemişti. Yakaran bir sesle:

— Beyefendi, dedi, Ekselansları Katar E miri adamızın koruyucu meleğidir... Söylediklerinizi anlıyorum elbette, ama...

Malko. sert bir sesle sözünü kesti:

— Söyler misiniz yüzbaşı, biz Sardinya'da mıyız, yoksa bir Arap emirliğinde mi? Ben bir Amerikan devlet örgütünün görevlisiyim. Elçiliğime kaçırıldığımı, öldürülmek istendiğimi, Amerikalı bir genç kıza işkence edildiğim ve İtalyan Polisi'nin olaya karışmak istemediğini duyurmamı ister misiniz?

Yüzbaşı başım önüne eğdi. Konuşma bir saat-tir sürüyordu. Üç adam karakola daha kapılar açılmadan önce gelmişlerdi. Artık bir sonuca varılmıyordu.

— Yüzbaşı, dedi Malko. Eğer olaya karışmak istemiyorsanız durumu derhal telgrafla elçiliğime ve basına duyuracağım.

Malko ile goriller pek az uyumuşlardı. Silahlı çatışma görüldüğü kadanyla kimseyi rahatsız etmemişti. Sabaha kadar Kitty'yi nasıl kurtaracaklarını düşünmüşlerdi. Yeni bir saldırı gerçekleştirmezlerdi ve buna zaman da yoktu. Sonunda, yerel polise başvurmaya karar vermişlerdi. Gerçi güçlü bir yabancıya karşı fazla şansları yoktu ama Emir'e karşı sıralayacakları suçlamalar bir işe yarayabilirdi.

Orlando Grado'nun yüzü sapsarıydı. Baş da daha da küçülmüş görünüyordu.

— Beyefendi, dedi. Suçlamalarınızı not edip üst makamlara göndereceğim. İzin almadan bu işe

karışmam.

Malko tam ağzım açmak üzereyken dışarda, kapının önünde bir arabamn durduğunu duydu. Aceleci ayak sesleri işitildi ve kapı hızla açıldı.

İçeri dalan Katar Emiri Malko'nun karşısında durdu. Üzerinde "Mao" biçimi beyaz bir ceket, flanel pantolon ve denizci kasketi vardı. Tombul yanakları belli belirsiz titriyordu, ama heyecanını engellemeyi başarabiliyordu. Suçlayıcı bir tavırla parmağım Malko'ya uzatarak sert bir sesle:

— Demek haydutları yakaladınız! dedi. Bravo size! Ben de onları şikâyet gelmiştim.

Yüzbaşı Orlando tavan başına yıkılıyor sandı.

— Sayın prens, diye söze başladı... Bu bey...

Emir konuşmasını keserek yüzbaşıyı azarladi:

— O bir bey değildir. Bir hayduttur! Yanındaki adamlarıyla beni soymak için dün gece evime saldırdı. Ateş ettiler. Eğer hâlâ yapmadıysa, onları derhal tutuklamanızı istiyorum.

Chris'in gözleri sinirden seğirmeye başlamıştı. Orlando Grado bakışlarını tavana çevirerek:

— Sayın prens, dedi, bu adam kendisini kaçırığınızı iddia ediyor...

-Komik, dedi Emir. Tutuklayın onları. Yoksa Roma'ya onlasın suç ortağı olduğunuzu bildiririm.

— Al başına bir bela daha! diye mırıldandı yüzbaşı.

Arada bir Malko'nun yanındaki iki Amerikalıyı süzüyordu. İkisinin de yüzü sert ve ifadesizdi. Uğruna bunca fedakârlık yaptığı oğlu Alfredo'yu düşündü. Malko'ya özür dilercesine bir göz atarak elini masanın üzerinde duran zile uzattı.

Fakat hareketinin sonunu getiremedi.

Chris Jones'un 45'lik Colt Magnum'u horozu kalkmış durumda alınının bir karış ötesinde duru-

yordu. Zavallı İtalyan tabancanın topundaki bakır kurşunları çok iyi seçebiliyordu.

— Don't move! dedi Chris.

Orlando Grado İngilizce bilmezdi ama elini zile götürmekten vazgeçti.

Emir'e gelince, o da Milton'un midesine göm-
düğü Colt Cobra'nın namlusuna bakıyordu şaşkın
şaşkın.

İki goril Malko'nun gizli bir işaretiyle hareke-
te geçmişlerdi. Avusturyalı artık son şansım kul-
lanıyordu. En ufak bir hata, Sardinya zindanların-
da yirmi yıl çürümesine yol açardı.

Aslında, hiçbir ülkede polise saldırmamak ge-
rekir. Fakat Kitty'yi kurtarmak istiyorlarsa şu an
için buna mecburdular. Tutuklanmayı kabul et-
mekle Emir'e fırsat tanımış olacaktı. Masaya yak-
laştı.

— Yüzbaşı Grado, böyle davrandığıma üzgün-
üm, ama Emir hakkında söylediklerimin hepsi
doğrudur. Kendisi adanızın koruyucu meleği ola-
bilir, fakat bu onun bir canı olmasını engellemez.
Size sözünü ettiğim ve ölüm tehlikesiyle karşı kar-
şıya bulunan o genç kızı bulmak istiyorum. Sözle-
rimin doğruluğunu ispatlamak için sizi araştırma-
mıza katılmaya ve bize direnmemeye davet ediyor-
um.

— Tutuklayın onları, diye söze karıştı Emir.

Yüzbaşı Grado üzerine çevrili 45'liğin namlu-
suna bakarak Emir'e döndü:

— Daha sonra, sayın prens. Biraz gecikmekle
hiçbir şey kaybetmeyiz.

Aslında bu durumdan yüzbaşı son derece
memnundu. Bu karmaşık beladan paçayı kolaylık-
la kurtarmıştı. Emir'i hedef alan suçlamaların
doğruluğunu tehlikesizce görmüş olacaktı. Ayağa
kalktı ve durumunu daha da sağlamlaştırmak için

parmağını Malko'ya salladı:

— Büyük bir suç işliyorsunuz, bayım. Çok
büyük bir suç.

Malko Emir'le yüzbaşıyı uyardı:

— Buradan beşimiz birlikte çıkacağız. Eğer en
ufak bir yanlış hareketiniz olursa sizi oracıkta ge-
bertiriz.

Bu palavraydı işte. En azından yüzbaşı için
bu böyleydi.

Peş peşe karakoldan çıktılar. Malko en arka-
dan geliyordu. Yüzbaşı jandarmaların bulunduğu
tarafa bakmamak için gayret gösterdi.

Emir'in mavi camlı Cadillac'ı tam karşıdaydı
Chris Jones ani bir hareketle ön kapıyı açtı ve sila-
hin namlusunu Arap şoförün şakağına dayadı.
Adamın gözleri yerinden fırlayacakmış gibi oldu
ama hiç kımıldamadı. Chris öne geçti, diğer dördü
arkaya yerleştiler.

Malko Emir'e döndü:

— Şoföre malikâneye gideceğimizi söyleyin.
Bunun dışında da tek kelime etmeyin.

Emir bir şeyler söyledi ve Arap arabayı çalış-
tırdı. İlerden dönüp malikâneye yöneldi.

Bir süre yol aldıktan sonra Malko:

— Bayan Hillman'a daha önce bana söylediği-
niz gibi işkence yaptınız mı? diye sordu Emir'e.

— Neden söz ettiğinizi anlamıyorum, diye kar-
şılık verdi Emir. Siz bir haydutsunuz.

— Ekselans, dedi Malko, o kızı bulana dek ma-
likânenizi karış karış arayacağım. Eğer bulamaz-
sam sizi geberteceğim.

Emir hiç cevap vermedi. Yüzü sararmıştı.
Malko'nun şaka etmediğini biliyordu.

Cadillac malikânenin girişine gelmişti. Yavaş-
layıp durdu. Emir'in arabasını gören nöbetçi se-
lam vererek engeli kaldırıp yol verdi. Bir süre son-

ra, önceki gece verilen çılgınlar partisinin yapıldığı avluya giden yolun başında durdular.

Emir arabadan inmeden önce yüzbaşıya döndü:

— Bu akşam saat on sekizde başarılı jandarmalara ödülleri vereceğimi unutmayın. Umarım o zamana kadar bu adamları saf dışı edersiniz.

Emir Cadillac'tan çıkarken avlunun kölesinde bir gölge belirdi. Malko hemen Hüseyin'i tanıdı. Emir de görmüştü onu. Kaşla göz arasında uzunca bir cümle söyledi Arapça. Chris hemen atılmış ve ağzım kapamıştı ama geç kalmışlardı. Hüseyin döndü ve koşarak gözden kayboldu.

— Yakalayın onu, diye bağırdı Malko.

Fakat Emir ile yüzbaşıya da göz kulak olmak gerekiyordu. Chris tek başına fırladı. Aynı anda şoför de kaçmak istedi. Fakat Milton'dan yediği tabanca kabzasıyla yere baygın serildi ve hareket-siz kaldı.

Malko Emir'i kolundan yakaladı. Gözleri ateş püskürüyordu.

— Her yeri didik didik edeceğiz, dedi.

Arabi kolundan sürükleyerek Kitty ile kendisini kapattıkları binaya doğru ilerlemeye başladı. Emir'in gözlerinde zalimce bir parıltı vardı.

Çam yarması Habib acaba şu an nerelerdeydi? Malko'yu endişelendiren bir tek o vardı. Oda kapılarının açıldığı koridora geldiler.

Kimseler yoktu.

Malko'yu kapattıkları odanın kapısı açıktı. Kitty'nin odasına gitti. Onun da kapısı açıktı ve içi boştu. Emir alaylı bir tavırla Malko'yu süzdü. Sökülen demir parmaklıklar odada yerde duruyordu.

Bunun böyle olacağı belliydi. Malko kararsızlık içindeydi. Kitty nerede olabilirdi? Bir ara

Emir'in kızı geceden temizleyebileceğini düşündü. Ama hayır, bunu yapamazdı. Kendi hayatım kurtarmak için kıza ihtiyacı vardı.

Öldürülen iki Mısırlıdan şimdiye dek hiç söz etmemişti. Bu da burada her şeyin yolunda olduğunu gösteriyordu...

Yüzbaşı Grado kuşkuyla bakışlarla Malko'yu süzmeye başlamıştı. Şu ana kadar Emir'in aleyhine hiçbir şey bulamamışlardı. Arabın dudaklarında belli bir zafer gülümsemesi vardı.

— Size söyledim, yüzbaşı. Bu adamlar haydut.

Üstünlüğü ele geçirmenin verdiği hazla gururlanıyordu. Chris ise henüz geri dönmemişti.

— Chris! diye bağırdı Malko.

Cevap alamadı.

Birden Malko'nun aklına sarnıç ve Carol Ashley'in cesedi geldi, içinden cesedin hâlâ orada olması için dua etti. Emir böyle bir aramayı beklemiyordu. Bu kez şans yüzüne gülebilirdi...

Arabi kolundan yakalayıp yine sürükledi.,

— Size bir şey göstereceğim, yüzbaşı.

Sarnıç kapağının önünde durduklarında Emir'in yüzü değişti. Malko'nun elinden kurtulmaya çalıştıysa da Milton'un tabanca kabzasıyla şakağına hafifçe vurması üzerine bundan vazgeçti.

Malko eğildi ve kapağın halkasına asıldı. Fakat Habib kadar güçlü değildi. Kapak ancak bir santim kadar kalktı.

— Bana yardım edin, yüzbaşı.

— Yardım etmeyeceksiniz, sizi bundan men ederim, diye bağırdı Emir.

Oysa İtalyan işe koyulmuştu bile. Kapak kalktığında Malko içeri eğildi.

Carol Ashley'in cesedi oradaydı. Suyun yüzünde sırtüstü duruyordu. Malko işaret etti:

— Bu kız burada öldürüldü. Canlı canlı bu sarnıcı atıldı. Cesedine otopsi yapıldığında kolaylıkla anlaşılır bu.

Koku dayanılır gibi değildi. Yüzbaşı Grado sapsarı bir yüzle doğruldu. Alnında ter damlacıkları belirmişti. Tiksinererek başını çevirirken Emir'in sesi duyuldu:

— Benim bunlardan haberim yok. Bir komplo bu!

Bu sırada koşarak yaklaşan Chris belirdi. Silahı hâlâ elindeydi.

— Gelin bakın, ne buldum! diye bağırdı.

— Yoksa Kitty mi?

— Hayır.

Gorilin peşine düştüler. Çeşitli koridorlardan geçtikten sonra Emir'in Malko ile konuştuğu odaya geldiler. Bir köşede yığılı elbiseler vardı. Chris elbiseleri kaldırdı. Altından etrafı ve yeri kana bulamış iki ceset çıktı. Birinin başı vücudunun yanında duruyordu: Abdülaziz ve Abdülbaki. Öylesine zayıftılar ki, bedenleri daha şimdiden iskeletten farksızdı.

Manzara seyredilir gibi değildi.

Bacakları kesilen Emir kendini bir koltuğa bıraktı. Malko yüzbaşıya döndü:

— Diplomatik dokunulmazlık kişilere ceset saklama izni verir mi, yüzbaşı? Ayrıca Katar E mi-ri bizi onca suçladı da bu cesetleri niye unuttu acaba?

İtalyan bakışlarını Malko'ya çevirerek:

— Beyefendi, dedi, anladığım kadarıyla sayın prensin bize bazı açıklamalarda bulunması gerekcek...

Bu sırada odaya, havayı titreten güçlü bir motor gürültüsü doldu. Malko pencereden baktığında arazinin üstünde alçaktan uçan kırmızı büyük bir

helikopter gördü.

Emir bir anda oturduğu yerden fırladı.

— Yüzbaşı, işte adamlarınız geldi. Onları ben çağırttım. Araziyi çevirdiler. Artık bu adamları tutuklayabilirsiniz.

Yüzbaşı Grado on dakikada yirmi yaş birden yaşlanmıştı. Oğlunu, ona yaptığı kötülüğü düşündü. Fakat namuslu biriydi ve elli yaşından sonra bunu da kaybetmek istemezdi.

— Sayın prens, dedi. Burada tuhaf şeyler dönüyor. Bir soruşturma açılmasını isteyeceğim. Ayrıca vicdanım bu beyleri tutuklamamı engelliyor.

Emir kıpkırmızı kesildi.

— Delirdin mi sen? Seni işinden attırırım. Oğlunu üniversiteden kovdururum.

— Biliyorum, dedi İtalyan üzgün bir tavırla.

Malko yüzbaşının koluna yapıştı.

— Kızı hemen bulmalıyız, yüzbaşı. Adamlarınızla araziye tarayın, ben de...

Sözünü bitiremedi. Odaya Hüseyin'in peşinden makineli tüfekli iki jandarma girdi. Herkes bir ağızdan konuşmaya başlamıştı. Chris dışarı çıkmak istedi. Jandarmalar engel oldu.

— Adamlarınıza söyleyin, onu bıraksınlar, diye bağırdı Malko.

— Tutuklayın onları, diye emretti Emir.

Odaya daha başka jandarmalar da doluştu. Emirle Hüseyin'in Arapça bağışmaları arasında yüzbaşı adamlarına bütün çıkışları tutmalarını emretti, sonra Malko'yu bir kenara çekti.

— O genç kıızı bulmaya çalışın, dedi alçak sesle. Benim elimden bir şey gelmez. Bu arazinin diplomatik dokunulmazlığı olduğunu biliyorsunuz.

Sonra, Malko'yu bırakmaları için kapıdaki jandarmalara işaret etti.

Avusturyalı, peşinde Chris ile Milton olduğu halde, Emir'in küfürleri arasında dışarı fırladı.

Cadillac'ı bıraktığı yere ulaştıklarında koca arabamn hareket ettiğini gördüler. Mavi camlardan içinde kimin bulunduğunu anlamak imkânsızdı. Arabamn çıkış kapısına gelmesi için ilerden dönmesi gerekiyordu. Malko ve iki goril deli gibi koşarak bungalovların arasından geçtiler. Yola çıktıklarında Cadillac da görüldü. Arabamn sol ön kapı camı aralıktı. Malko direksiyonda Habib'i farketti, arkasında da Kitty vardı. Chris, tam tetiğe basmak üzereyken Malko koluna vurdu. Kurşun gökyüzünde kayboldu.

— O arabayı durdurun! diye bağırdı kapıdaki jandarmalara.

Jandarmalar aptal aptal ona baktılar. Böyle bir emir almamışlardı.

Cadillac tozu dumana katarak önlerinden geçti ve gözden kayboldu.

Malko geri döndü ve Chris'le çarpıştı. Gorilin yüzü sapsarıydı, kolları iki yana sarkmıştı.

— Ne oldu? Vuruldunuz mu? diye sordu Malko.

Goril hayır anlamında başını salladı.

— Öyleyse üzölmeyin, nasıl olsa yakalarız onları. Burası ada. Bir yere kaçamazlar.

Chris Malko'nun kolunu tutup var gücüyle sıktı. Zorlukla konuşmaya çabalıyordu. Malko onu hiç bu halde görmemişti. Nihayet:

— Araba, diyebildi goril, birazdan havaya uçacak... Hüseyin'in peşine düştüğümde bir ara fırsat bulup patlayıcı yerleştirmiştim. Patlayıcıyı da kamyonla birlikte şantiyeden aşırırmıştık.

Malko'nun dünya başına yıkılmıştı sanki.

— Aman tanrım! Kitty de arabada.

XIV. BOLUM

Malko ile Chris deliler gibi kırmızı helikoptere doğru koşuyorlardı. Malko Amerikalıya bağırarak sordu:

— Ne kadar zaman sonra patlayacak bomba?

— Yaklaşık bir çeyrek saat sonra. Üzerindeki fünüye zaman ayarlı. Arabanın çalışmasıyla birlikte ateş aldı. Bir şey bulamazsak şu Emir'i ortadan kaldırmış olayım diye düşünmüştüm...

— Anlıyorum, dedi Malko.

Soluk soluğa helikopterin yamna ulaştılar. Türbinli bir Alouette'ti bu.

Şans bu ya, Yüzbaşı Grado pilotla konuşuyordu. Malko hemen atıldı.

— Yüzbaşı, aradığımız kızı az önce bir arabayla kaçırdılar. Araba on beş dakika sonra havaya uçacak. Tek şansımız bu helikopter.

Grado şaşkın şaşkın Malko'ya baktı.

— Havaya mı uçacak? Peki ama kim yaptı bunu?

Malko helikoptere atlamıştı bile.

— Lütfen yüzbaşı, pilota havalanmasını söyleyin. Bir ölüm kalım meselesi bu.

Yüzbaşı Grado başını eğdi:

— Pekâlâ, gidin. Ama unutmayın, sizin de bana açıklayacağınız çok şey var.

— Çabuk olalım.

Pervane dönmeye başlamıştı bile. Pilot çevresine bakınıp gaz verdi. Helikopter yavaşça havalandı. Pilot sarışın genç bir çocuktuktu. Yeterli yüksekliğe ulaştığında Malko'ya dönüp bilgi istedi.

— Şu yolu izleyin, dedi Malko. Siyah bir Cadillac arıyoruz.

Helikopter dikine yükseldi. Yan kapıları sökülmüş olduğu için rüzgâr olduğu gibi içeriye giriyordu. Malko önde, pilotun solunda oturuyordu. E mir'in binaları daha şimdiden oyuncak evlere dönmüştü.

— Hangi yöne gittiler? diye sordu pilot.

— Olbia yolunu izleyin, dedi Malko. E mir'in yatının bulunduğu koya gitmiş olmalılar. Porto Redondo'nun kuzeyinde.

Arabayı bulmaları beş dakika sürdü. Yukardan son hızla giden bir hamam böceğini andırıyordu. Güneşin ışınları mavimsi cadılarında yansıyordu. Malko saatine baktı. Eğer Chris'in hesapları doğruysa Kitty'yi kurtarmaları için on dakikaları vardı. Sahili takip eden yolda ilerliyorlardı. Sardinya'da gökyüzü her zamanki gibi berraktı. Kıyıya paralel seyreden küçük tekneler denizin üzerinde beyaz izler bırakıyordu.

Cadillac öyle hızlı bir viraj aldı ki, Malko arabanın devrildiğini sandı. Tekerlekler yol kenarındaki korkuluklara sürtünür gibi oldu. Fakat çam yarması Habib uçuşunun kenarından bir toz bulutu kaldırarak arabayı toparlamasını bildi. Cadillac'in bu akıl almaz virajlara uygun bir araba olmadığı belliydi. Nitekim gözle farkedilir şekilde yavaşlıyordu.

— Alçalın, dedi Malko.

İtalyan istenileni yaptı. Helikopter son derece hızlı bir asansör gibi alçaldı ve yolun beş metre üs-

tünde, Cadillac'ın hemen arkasında uçmaya başladı.

Malko bu arada Habib'in şaşkın yüzünü farketti. Araba yeniden hızlandı.

— İzleyin onu!

Helikopter bir an öne doğru eğildi ve hemen hız aldı. On saniye sonra Cadillac'ın üstündeydiler. Pilot Malko'ya tavana tutturulmuş bir megafonu işaret etti. Malko seyyar megafonu alıp dışarı sarkarak bağırdı:

— Durun! Arabada bomba var. Birazdan havaya uçacaksınız. Dikkat, dikkat! Ölüm tehlikesiyle karşı karşıyasınız!

Megafondan yayılan sesler kayalarda yankılandı ve kayboldu. Helikopterin gürültüsüne rağmen Habib'in uyarıyı duymuş olması gerekirdi.

Bir virajı dönen Cadillac bir kez daha altlarından geçti. Malko afallamıştı. Kitty arka camı indirmiş gülerek el sallıyordu. Aynı şeyi İtalyan pilot da farketti ve merakla sordu:

— Yanlış anlamadıysam bu kızı kaçırdıklarım sanıyordum ben, öyle değil mi? Oysa hiç de korkmuş bir hali yok.

— Akıl hastası, diye açıkladı Malko. Hiçbir şeyin farkında değil. Küçük bir çocuktan farksız.

Cadillac Porto Redondo'ya giden yolun yarısına ulaşmıştı. Malko tekrar saatine baktı. Yedi dakikalık bir zamanları kalmıştı.

— Bir kez daha deneyelim, dedi Malko.

Helikopter yeniden daldı ve Malko uyarışım tekrarladı. Duydu ya da duymadı, Arap hızım kesmedi bile. Biraz ilerde üç kilometrelik dümdüz bir yol vardı. Kabine giren rüzgâra rağmen Malko altında biriken terleri sildi. Eğer bir şeyler yapmazsa Kitty ölecekti. Zavallı kızın içinde bulunduğu tehlikeden haberi bile yoktu.

Hâlâ arabanın penceresinden helikopterin havada yaptığı baleyı izliyordu. Uzun sarı saçları rüzgârda savruluyordu. Malko bir an Fos ter Hillman'ın asık yüzünü hatırladı. Pilota dönerek:

— Helikopteri yolun ortasına indirin, dedi. Böylece arabayı terketmek zorunda kalacaklar. Şuraya, düzlüğün bitimine inin.

İtalyan hiç cevap vermedi, yalnız sağ kalçasında bulunan tabancasının kılıfını açtı. Beş metre yüksekten uçarak arabayı geçtiler. Malko saniye-leri sayarak içinden dua ediyordu. Zaman ne kadar da hızlı akıyordu!

Pilot helikopteri çevirdi ve yavaşça alçaldı. Hafif bir sadme hissedildi. Malko megafonu kap-tığı gibi pervaneye aldırmaksızın aşağı atladı.

Helikopteri yolun ortasında gören Habib arabayı beş yüz metre kadar ötede durdurdu.

— Sanırım geri dönecekler, diye bağırdı İtalyan.

Malko başını salladı.

— İmkânsız. Emir'in teknesine ulaşmaları gerek. Siz burada kalıp yolu tutun. Ben gidiyorum.

Silah olarak elinde sadece megafon vardı. Buna rağmen koşarak uzaklaştı. Attığı her adımda insanüstü bir gayret sarfediyordu. Korkunç bir sıcak vardı ve yaprak kımıldamıyordu. Böcekler bile ortalıktan çekilmişti. Asfalt Malko'nun ayakları altında çöküyordu. Kayalıkların ardında, aşağılarda bir yerde Emir'in soğuk hava donanımlı yatı Kitty'yi bekliyordu.

Birden Malko'nun kulağının dibinden bir kurşun geçti. Avusturyalı kendini yana attı. Silah sesi neden sonra duyuldu. Habib üzerine ateş ediyordu.

Yol kenarında büyük bir kaya vardı. Malko kendini emniyete aldıktan sonra megafonla bir kez

daha bağırdı:

— Dikkat, arabadan uzaklaşın! Arabada bomba var, birazdan patlayacak! Dikkat! Ölüm tehlikesi içindesiniz!

Bu kez onu duymamaları imkânsızdı. Kelimeler kayalık arazide inanılmaz biçimde yankılanıyordu. Malko her kelimenin üzerine basarak uyarısını tekrarladı. Cevap olarak kayalarda birkaç kurşun sekti. Bu kadar isabetli ateş ettiğine göre, Habib'in elinde tüfek olmalıydı. Arabadan çıkmış, ön kapının arkasına gizlenmişti. Kitty ise hâlâ arabanın içindeydi.

Malko saatine baktı. Bomba artık her an patlayabilirdi.

Duyduğu motor gürültüsüyle başım kayalar-dan uzattı. Cadillac yengeç gibi toz duman içinde yol kenarındaki hendeğe girdi; lastikleri patinaj yaparak engeli aştı ve kayalık araziye dalarak belli belirsiz bir patikaya saptı.

Malko saklandığı yerden bir sıçrayışta fırladı. Megafonuyla bir kez daha seslendi:

— Arabayı bırakın! Uzaklaşın ondan!

Cevap olarak hızlanan arabanın motor gürültüsünü duydu. Geri dönüp helikoptere koştu. Kararım vermişti. İtalyan pilottan Cadillac'ın üstüne konmasını isteyecekti. Böylece Habib arabayı terkederdi. Tabii, buna vakit olursa!

Malko'nun koştuğunu gören pilot hemen motoru çalıştırdı. Avusturyalı iki kat olarak kabine atladı ve hemen havalandılar. Araba biraz ötele-rindeydi. Denize doğru uzanan kayalık boş arazide güçlüklerle ilerliyordu.

Malko pilota alçalmasını söyleyeceği anda, yolun gerisinde siyah bir nokta farkettiler. Kısa bir süre sonra nokta büyüdü: Jandarmalara ait siyah bir Alfa-Romeo'ydu bu. Araba Cadillac'ın yoldan ay-

aldığı noktada durdu, sonra onun gittiği yola girmeyi denedi. Fakat tekerleklerinin patinaj yaptığı hendekten çıkamadı. Sürücüsü birkaç denemeden sonra oradan çıkamayacağını anlayınca arabadan çıktı.

Chris Jones'tu bu. Gömleğinin kolları sıvalı ve saç başı darmadağınktı. Bir sıçrayışta hendekten dışarı fırladı ve üç yüz metre önünde hoplaya zıplaya ilerleyen Cadillac'm peşinden koşmaya başladı.

— Çıldırılmış bu! dedi Malko. Kendini ölüme atıyor.

Megafonu alıp bağırdı:

— Chris, olduğunuz yerde kalın! Artık çok geç!

Amerikalı eliyle belirsiz bir işaret yaptı. Chris'in tam üstünde bulunuyorlardı. Var gücüyle koşuyor ve gitgide arayı kapatıyordu. Arabayla arasındaki mesafe iki yüz metreye inmişti.

— Arabayı yakalayıp üzerine konun, dedi Malko. Helikoptere zarar vermekten korkmayın.

İtalyan şaşkın şaşkın Malko'ya baktı.

— • Bayım, benim iki çocuğum var ve ölmek istemiyorum. Bu beni ilgilendirmeyen özel bir iş. Eğer siz ölmek istiyorsamz, bunu tek başınıza yapın. Arabanın her an havaya uçacağım söyleyen sizsiniz.

— Ama ya kız? dedi Malko umutsuzca.

İtalyan başım önüne eğerek mırıldandı:

— Korkunç bir durum ama elimizden bir şey gelmez.

Malko bir an olsun gözlerim arabadan ayırmıyordu. Patlama beş dakika gecikmişti. Belki de patlatma mekanizması çalışmamıştı, olamaz mıydı yani?

Helikopter iri bir böcek gibi arabamn üzerinde dolanıyordu. Habib'in sahil yoluna ulaşmasına

beş yüz metre kalmıştı. Kitty görünürlerde yoktu.

Birden Cadillac durdu. Habib uzun namlulu bir tüfekle dışarı çıktı. Chris yaklaşıyordu. Arap tüfeği omuzuna yerleştirip tetiğe bastı. Koşmaya devam eden Chris'in çevresinde tozlar kalktı. Tabancasıyla karşılık vermeye bile gerek görmüyordu. Fakat Amerikalının girişimi umutsuzdu.

Arabamn yirmi metre kadar üstünde hareketsiz duran helikopterde Malko eli kolu bağlı olup biteni izliyordu. Megafonu alıp tekrar bağırdı:

— Dur Chris! Araba infilak edecek!

Goril arabaya elli metre mesafedeydi. Birdenbire Malko Arabın, arabayı niçin terketmediğini anladı. Çam yarması Arapçadan başka dil bilmiyordu. Bunu Emir söylemişti.

İtalyan pilot Malko'nun son uyarısından sonra helikopteri dikine yükseltmeye başladı. Aracın ani hareketiyle koltuğa yapışmış olan Malko aşağıdaki sahneyi izlemeye devam ediyordu: Kayahk arazide hareketsiz duran siyah bir araba ve ona doğru çılgınca koşan bir adam.

Birden, araba yok oldu. Yerini sanki bir krater ağzına bırakmıştı. Güçlü bir hava akımı helikopteri savurdu. Malko oturduğu yerden fırlamamak için koltuğuna tutundu.

Pilot bir küfür savurdu:

— Allah kahretsin!

Helikopter birkaç saniye havada bir tüy gibi sahndı. Malko tekrar aşağı baktı. Cadillac'ın bulunduğu noktada bir toz bulutundan başka bir şey yoktu. Chris de ortalıkta görünmüyordu.. O noktadan elli metre kadar ötede göğe yükselen simsiyah dumanların arasında alevler farkediliyordu.

— İnin! dedi Malko. Çabuk!

Pilotun yüzü bembeyazdı. Öylesine şaşırılmıştı ki, yere inişi bile çok sert oldu. Araç iki kez zıpladı.

Malko hemen yere atladı. Alevlerin yükseldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Cadillac'tan arta kalanlar patlama yerinden elli metre öteye fırlamıştı. Alevlerden korkunç bir sıcaklık yayılıyordu. Malko gerilemek zorunda kaldı. Arabanın kapıları, bagajı ve tavanının bir kısmı ortada yoktu. Duman ve alevlerin arasında Malko genç kızı farkettti.

— Kitty! diye bağırdı.

Bir an genç kızın hareket ettiğini sandı. Fakat yeni bir parlama her şeyi örttü.

Bu manzarayı aylar boyu unutamayacaktı. Pilot elinde bir yangın söndürücüyle koştu. Beyaz köpükler arabayı kapladı. Her şey boşunaydı. Alevler çok güçlüydü.

Bu arada Chris de yanlarına geldi. Alnında derin bir çizik vardı.

Yangın söndürücü alevlerin arasında bir delik açar gibi olduğunda hemen alındı ama o da aşırı sıcaktan gerilemek zorunda kaldı. Yüzündeki üzüntülü ifadeyi farkedenden Malko:

— Artık çok geç Chris, dedi. Ayrıca, sizin hatanız değil bu. Kader.

Amerikalının gözlerinde yaşlar vardı. Büyülenmiş gibi arabayı izliyordu. Cadillac yanmaya devam ediyordu. Yangın söndürme cihazı boşalmıştı. Üç adam yavaşça gerilediler.

Bu sırada jandarma arabalarının sirenleri duyuldu. Birkaç dakika sonra Milton'la birlikte yanlarına geldiler. Cadillac sönmüştü. Mil ton'un yüzü yemyeşildi. Yolda, başı bir kayaya çarparak parçalanmış olan Habib'in cesedine rastlamıştı. Arabın bir kolu tam omuzundan kopmuştu.

Az ilerde, çevrede kamp yapan birkaç kişi göründü. Bağırıp çağırarak jandarmalara el salladılar. Bir kayanın üzerinde Cadillac'ın eğri büğrü

direksiyonu duruyordu; yanında da bilekten kopmuş kılıklı bir el. Jandarmaların getirdikleri yangın söndürme cihazları kullanıldıktan sonra Malko arabaya yaklaşabildi. Hâlâ kızgın olan ön kapıyı açtı.

Arka koltukta büzülmüş durumda olan Kitty kömürleşmişti. Sekiz yaşında bir çocuk görünümündeydi. Son anda gelmiş olan Yüzbaşı Grado Malko'nun hemen arkasında ağlıyordu. Bir haç işareti yaparak mırıldandı:

— Acı çekmemiş olmalı. Dumandan kısa zamanda boğulmuştur.

Malko cevap vermedi. Kitty'nin o çocuksu bakışlarını düşünüyordu. Ona biraz olsun neşe veren son kişi o olmuştu. Zavallı çocuk. Şu kısa yaşamında hiç yüzü gülmemişti. Chris Jones biraz ilerde hareketsiz duruyordu. Malko onu teselli etmeye çahştı. Chris kelimeleri duymuyor gibiydi.

Kitty'den arta kalanları örtmek için bir örtü getirdiler.

Birkaç dakika sonra Yüzbaşı Grado Malko'ya küçük bir paket uzattı, t cinde altın bir zincir, bir tutam sarı saç ve tüyleri kavrulmuş oyuncak küçücük bir ayı vardı. Bunların hepsi, jandarmalardan birinin verdiği küçük mendili ancak döldürüyordu. Kitty Hillman'dan arta kalanlar. Malko'nun gözleri doldu. Cadillac'ın dumanlar çikan iskeletinden yavaşça uzaklaştı.

XV. BÖLÜM

Yüzbaşı Grado'nun odasında dayamlmaz bir sıcak vardı. Tombul italyan gömleğinin kollarım dirseklerine kadar sıvamış, tatsız bir ifadeyle masasında oturuyordu. Saat ikiydi.

Karşısındaki koltuğa Malko yerleşmişti. Üzgündü. Kitty'nin cesedini alelacele yapılan bir tabuta koymuşlar ve karakolun depolarından birine yerleştirmişlerdi. Odaya girdiklerinden bu yana italyan devamlı telefon ediyor; Roma'yi, Sassari'yi, Olbia'yı arıyordu.

Malko ile iki goril Carol Ashley'in ölümüyle ilgili açılan soruşturmayla tanıklık etmek zorunda kalmışlardı.

Şimdi de Yüzbaşı Grado onları odasında toplamış haklarındaki kararım bildiriyordu:

— Beyefendi, dedi, sizinle ilgili yukardan bir talimat aldım. Adanın düzenini bozduğunuz için Sardinya'yı derhal terketmeniz gerekiyor. Olbia'dan saat altıda Fransa'ya giden bir uçak var... Onda sizin için üç yer ayırttım.

— Peki, ya Emir?

Yüzbaşı başım önüne eğdi. Utamyordu.

— Şu an hiçbir şey yapamam. Diplomatik dokunulmazlığı var. Fakat Bayan Carol Ashley ile ilgili soruşturmanın sonuna dek yürütüleceği hak-

kında şeref sözü verebilirim...

— Yani paçayı kurtarma ihtimali de var, öyit değil mi?

— Aslında... yeterli kanıt da toptasak onu ancak "istenmeyen adam" ilan eder ve Sardinya sınırları dışına çıkartırız.

— Hepsi bu mu?

— Hepsi bu.

Uzun bir sessizlik oldu. Chris Jones hâlâ sapsarıydı. Cadillac'ın yanışından bu yana ağzım hiç açmamıştı.

— Durumunuzu anlıyorum, dedi Malko. Siz elinizden geleni yaptınız. Bu konuda size son derece şükran borçluyum.

Yüzbaşı Grado'nun küçücük başı hiç de komik görünmüyordu o an. Adamın gerçekten üzüntülü olduğu belliydi. Ayrıca, bu esrarengiz sarışın adamdan hoşlanmıştı. Altın rengi gözlerinde insani bir parıltı vardı.

Malko yüzbaşıya dönerek sessizliği bozdu:

— Yüzbaşı, saat tam beşte burada bulunacağımıza dair size şeref sözü versem, bize iki, üç saat izin verir miydiniz? Arkadaşlarımla son bir kez denize girmek istiyorduk...

Yüzbaşı gözlerini Malko'ya çevirdi:

— Eğer şeref sözü veriyor sanız serbestsiniz, bayım. Bugün hava çok sıcak ve sizi gözaltında tutacak adamım da yok zaten. Burada hapishane de bulunmaz.

Malko ayağa kalktı.

— Söz veriyorum, yüzbaşı. Saat beşte burada olacağız.

İtalyan yüzbaşı peşlerinden gurur, hüznün ve anlayış karışımı garip bir duyguyla baktı. Sonra önündeki kâğıtlara eğildi.

Yakıcı güneşe çıktıklarında Malko gorillere döndü:

— Hesabımızı görmek için üç saatimiz var. Ondan sonra Emirle hiçbir ilgimiz kalmayacak.

— Gidelim, dedi Chris. O herif gebermedikçe bana uyku yok.

Altlarında araba yoktu, fakat Joe'nün teknesi hâlâ limandaydı. Bütün valizleri tekneye yerleştirilmişti ama silahsızdılar. Yüzbaşı silahlarına el koymuştu.

— Bu beklenmedik ziyaret bizim tek avantajımız, dedi Malko. Emir kendisini ziyarete gideceğimizi aklının köşesinden bile geçirmiyordur. Bundan yararlanalım.

Chris Jones cevap vermedi. Ama yüzünün sert ifadesinden ne demek istediği anlaşılıyordu.

Bu saatte bomboş olan küçük meydanı geçtiler ve limandaki tekneye ulaştılar.

Üç dakika sonra limandan çıkıyorlardı. Emir'in malikânesi beş dakikalık mesafedeydi. Beyaz binaların gitgide büyümelerini tuhaf bir duyguyla izlediler. Son kez geliyorlardı buraya. Çevrede kimseler yoktu. Malko motorları durdurdu ve tekne kendi hızıyla kaymaya devam etti. iskeleye yaklaştıklarında bir kulübeden üniformalı bir nöbetçi çıktı ve ayaklarını sürüyerek onlara doğru yürüdü. Kontrol kabininin köşesine sinen Chris eline bir İngiliz anahtarı geçirmişti.

Malko onu engelledi.

— Kan akıtmamaya bakalım. Emir nasıl olsa böyle bir baskın beklemiyor. Bu adamın da Emir için kendini feda edecek hali yok.

Gerçekten de nöbetçi iskeleye yavaşmalarını sakın bir tavırla seyrediyordu. Onları Emir'in konukları sanmış olmalıydı.

Tekne iskeleye çarparken Chris atladi. Göz açıp kapayıncaya kadar halatlar bağlanmıştı. Nöbetçi yanlarına gelerek selam verdi:

— Ekselanslarına kimin geldiğini haber vere-

yim?

Chris belli etmeden adamın arkasına dolandı ve boynuna bir kurt kapanı geçirerek kuvvetle sıktı.

— Yürü namussuz, çabuk tekneye atla. Haydi!

Nöbetçi şaşırılmıştı. Buna rağmen elini usulca belindeki tabancaya kaydırdı. Chris tek koluyla boğazını sıkmaya devam ederek 7,65'lik Beretta'yı ondan önce kaptı.

— Kahramanlığın gereği yok, kuş beyinli... Aptallık etmeye kalkarsan emekliliğini hiçbir zaman göremezsin!

Nöbetçi İngilizce anlamıyordu ama ses tonundan ne demek istediğini aşağı yukarı seziyordu. Kollarını iki yana bırakarak tekneye atladi. Adamı alt kabine sokup sımsıkı bağladıklarında zavalı tam bir kuzuya dönmüştü.

— Burada senin gibi kaç nöbetçi var? diye sordu Malko İtalyanca olarak.

— İki. Bir de yolun öteki girişinde bir santral memuru var. Ayrıca binaların içinde Emir'in Arapları cirit atıyor.

— Silahları var mı?

Adam evet anlamına başını salladı. Malko biraz daha sokularak:

— Sana bir kötülük yapmayacağız, dedi. Bir saat sonra da seni serbest bırakacağız.

— Ya Emir? diye inledi nöbetçi. Beni işimden atar. Ailem...

— E mir'i bu kadar seviyorsan cenazesine gidersin, dedi Malko.

Kabinin kapışım kilitledikten sonra iskeleden ilerlediler. Emir'in bulunduğu bina öteki taraftaydı ve kendilerini görmesine imkân yoktu.

Hızlı adımlarla bungalovların arasından geçtiler. Görünürde kimseler yoktu.

Malko yolu ezbere biliyordu. Santral memurunun bulunduğu kulübenin önünden geçtiler. Memur, sıcaktan gevşemiş, uyukluyordu. Başını kaldırıp gözlerini açtığında Chris ve Milton'la burun buruna geldi. Ayrıca, masasının üzerinde duran 38'lik Colt'un namlusu da kendisine çevrilmişti.

— Eller yukarı! dedi Amerikalı.

Sardinyalı bir an tereddüt etmedi. Adam kaçırmanın, endüstrinin temelini teşkil ettiği böyle bir ülkede, silahlı adamlarla tartışmanın gereksiz olduğu ilkokullarda öğretilirdi. Dolayısıyla ellerini hemen havaya kaldırdı.

Adamı kısa sürede telefon kablolarıyla iskemlesine bağladılar.

— Emir nerede? diye sordu Malko.

Adam gözleriyle avluyu işaret etti.

— Evde...

Adamın Malko'ya güçlük çıkarmamak için büyük özen gösterdiği seziliyordu. Anlaşılan maaşından memnun değildi!

— Evin neresinde?

Adam galerinin sağ tarafını göstererek parmaklarıyla dört işareti yaptı. Malko'nun kabul edildiği XV. Louis tarzı döşenmiş salonun biraz ötesindeki dördüncü kapıydı bu.

— Siz burada kalın Chris, dedi Malko. Ben gidiyorum. Milton da evin çevresini dolanıp pencere-leri gözlesin. Ateş etmemeye özen gösterin.

Saatine bir göz attı: Üçe geliyordu. Daha zamanı vardı. Kulübeyi terketmeden önce, masanın üzerindeki anahtarları aldı.

*

**

Katar E miri Abdullah El Salih şöyle bir gerindi ve beyaz deri koltuğundan kalkarak neşeli bir tavırla Dom Perignon şişesinin mantarım açtı. Akli ve gözü birazdan sahip olacağı karşısındaki

genç kızdaydı.

Haftalardan beri ilk kez olarak kendisini bu kadar mutlu hissediyordu. Aziz ve Baki köpekleri gebermişti. CIA ajanlarından kurtulmuştu. Kitty Hillman ise artık problem olmaktan çıkmıştı. Gerçi şimdilik çevresinde yine bir miktar nöbetçi bulundurmak zorundaydı, ama ilerde ne olacağı belli değildi. Bakarsın, bu işi tezgâhlayan hangi Arap-sa, ondan önce oluverirdi...

Sardinyalı yöneticilerle olan sürtüşmelere gelince, bu işi de Roma'ya iki telefonla halledebilirdi.

Artık karşısındaki bu çıtı pıtı yavruyla kendine bir ziyafet çekmenin tam sırasıydı. Genç kıza malikânesine bir hafta önce davet etmiş, fakat olaylardan başım alıp da kızla ilgilenecek zaman bulamamıştı. Sadece o gece, partide karşılaşabilmişlerdi.

Mandy Wheeler parayı ve paranın getirdiği her şeyi severdi, İngiltere'nin ve Avrupa'nın en iyi okullarına gitmiş olmasına rağmen bir diploma edinemediği gibi cahillikten de kurtulamamıştı. Londra'da verilen bir partide Emir'le ilk kez karşılaştığında kararım vermişti. İdeal koca oydu işte. Hayallerine ulaşacağından emindi. Diğer kadınlardan daha zekice davranmak, sabırlı ve cilveli olmak yeterliydi. Kısacası basit bir reçete kullanacaktı.

Sosyal durumu harikaydı. Aşıklarım hep, cinsel bilgilerini artırabilecek kişiler arasından seçmişti ve oldukça güzel sayılırdı. Buradaysa, her şeye "evet" deme kararı almıştı.

Emir'in biraz sapık ve sadist olduğundan söz etmişlerdi. Bu bilgilerin kendi boyutlarına ulaşmasını diliyordu. Hiç değilse canının sıkılmayacağı düzeyde olmalıydı.

E mir'in tam karşısında oturan Mandy bacaklarım hafifçe açtı. Emir bir an genç kızın beyaz kü-

lotunu farketti ve hemen başım çevirdi. Şampanya kadehlerden taşıyordu. Birini kıza uzattı.

— Aşkımıza! dedi.

İlk sevişme için ne uygun bir dekordu. Binamın bu bölümü Emir'in aşk oyunlarına ayrılmıştı. Siyah mermer döşemenin üzerinde beyaz lüks halılar vardı. Stereo bir cihazdan odaya hafif bir müzik yayılıyordu. Soğuk hava tesisatı odayı gereğince serinletmişti.

Mandy ürperdi. Koltuğun deri döşemesi teminde beklenmedik bir etki yapıyordu. Ayrıca Emir'in kendisini arzuladığım da farkediyordu. Bu da ayrı bir haz veriyordu ona.

— Bir sigara istiyorum, dedi Emir'e.

— Bardaki çekmeceye var, dedi Arap.

Genç kızın uzun endamıyla ortalıkta dolaşmasından, vücuduna yapışmış dar etekliğinin altında beliren külotunun çizgilerini seyretmekten büyük zevk alıyordu.

Mandy de bunun farkındaydı. Eteklerini kalçasına kadar sıyırıp çoraplarını çeker gibi yaptı ve kalkıp bara yürüdü. Emir'in yakıcı bakışlarını sırtında hissediyordu. Çekmeceyi açtığında ince bir çığlık attı:

— K! Bu da nedir böyle?

Kolay olsun diye Emir'e "K" diyordu. Çekmeceye onu her zaman heyecanlandıran bir şey olmuştu. Siyah otomatik silahı avucuna aldı.

Emir hemen atıldı, silahı elinden kaptı ve çekmeceyi kapadı.

— Bunu hırsızlara karşı yammda bulundururum, dedi.

Geçen geceki silah seslerine bir bahane uydurmak için malikânenin haydutların saldırısına uğradığım anlatmıştı ona.

Mandy tuhaf bir şekilde ona baktı.

Ateşli silahlar onu hep tahrik ederdi. Emir bu-

nu farketti. Kollarım vücuduna dolayarak kıza barı sıkıştırıp öptü. Emir'in soluğu pek iyi kokmamasına rağmen Mandy bütün hünerini göstermeye çalıştı. Ne de olsa paramın kokusu olmaz...

Sevişmelerine divanda devam ettiler. Mandy buraya sevişmeye geldiğini çok iyi biliyordu, ama yamndaki erkeği elinden geldiğince tahrik etmeliydi. Arabın kollar arasında kedi gibi kıvranıyor, gevezelik ediyor, arada bir ayrılıp tekrar sokuluyordu. Emir sutyenini çekip çıkardığında ince bir çığlık atarak elleriyle göğüslerini örttü. Bu arada göğüslerinden birinin ucunu açıkta bırakmayı da ihmal etmemişti.

— Bu divan pek rahat değil, diye yakındı Mandy.

Emir dişlerini göstererek güldü.

— Haklısın. Hoşuna gidecek başka bir yerim var.

Mandy'yi kolundan tutup kaldırdı ve odanın ortasına getirdi. Sol elinde bir etajerin üzerinden aldığı kibrit kutusu büyüklüğünde bir cihaz vardı.

— Yere uzan! dedi.

— Yere mi?

O kısımda yerde hah yoktu.

— Evet, yerel

Bir milyarderin cinsel saçmalıklarına hayır dememeyi öğreneli çok olmuştu. Çıplak göğüslerinin uçları yere değdiğinde mermerin soğukluğu içini ürpertti. Emir eğildi, onu biraz daha öne doğru çekti ve etekliğini çıkardı.

— Sakın kımıldama!

Hafif bir çıtırtı oldu ve bir uğultu başladı. Mandy bir çığlık attı. Altındaki mermer yükselmeye başlamıştı. Başım kaldırıp baktı. Üzerinde bulunduğu masa büyüklüğündeki mermer dikdörtgen, garajlardaki lifler gibi hidrolik bir sistemle yükseliyordu. Bacakları dikdörtgenden dı-

şan sarkmıştı. O an Emir'in ne yapmak istediğini anladı. Pek rahat bir yer değildi ama müthiş tahrik ediciydi. Üstelik motorun mermer masadan bedenine geçen titreşimleri de ayrı bir haz veriyordu.

— Nasıl çalışıyor bu! diye sordu.

— Hareketli bir masa bu, dedi Emir. Hidrolik bir sistemle çalışıyor ve kontrolünü da elimdeki şu kutuyla sağlıyorum.

Elindeki sarı küçük kutuyu göstererek bir düğmeye bastı. Masa durdu. Bir başka düğmeye bastı. Mermer bu kez aşağı inmeye başladı. Emir bu arada masanın çevresini dolaşarak Mandy'nin arkasında durdu. Masa ağır hareketlerle yeniden yükselmeye başladığında genç kızın beyaz külotunu sıyırdı. Mandy hafifçe kalçalarını kaldırarak ona yardımcı oldu. Elektronik sevişme fikri hiç de fena değildi. Emir de memnundu bundan. Hiç değilse bu cihaz aracılığıyla gereksiz yere yorulmuyordu.

Masa gerekli yükseklikte durdu. Emir'in arkadan bacaklarının arasına girdiğini hisseden Mandy:

— Çok şaşırtıcı bir sisteminiz var, diye soludu.

Emir sırtından doladığı kollarıyla genç kızın göğüslerini yakaladı. Henüz soyunmamıştı. Elini pantolonunun kemerine attığında odanın öbür ucunda bir çıtırtı oldu ve hemen başım o yöne çevirdi. Kapı usulca açılıyordu. Arabın aklına korkmak gelmedi bile. Kitty olayı bitmişti. Dokunulmazlığına ise son derece güveni vardı.

Odanın boş olduğunu sanan hizmetkârlardan biri olmahydı bu. Küfretmek için ağızım açtığı anda donup kaldı.

Kapının aralığında Malko duruyordu. Altın rengi gözleri yeşile dönüşmüştü.

Emir olup biteni anlamak için başım kaldıran genç kızdan hemen ayrıldı.

— K! dedi Mandy. Bu da kim?

Emir'in korkudan konuşacak hah kalmamıştı. Hemen telefona saldırıp ahizeyi kaldırdı.

— Sizi dinliyorum, diye karşılık verdi Milton'un buz gibi sesi. Bir tabut mu ısmarlamak istiyordunuz?

Emir hemen telefonu kapadı. Malko odanın ortasına gelmişti.

— Ne istiyorsunuz, Bay Linge? dedi Emir. Bu olay kapandı artık.

Malko hâlâ çırlıçıplak yatmakta olan genç kıızı işaret etti.

— Söyleyin, üstüne bir şey alsın.

Karşısındakinin kibar biri olduğunu anlayan Mandy biraz ferahladı. Azgınca davranışları olmadığı takdirde üçlü sevişmeyi kabul edebilirdi. Saçlarının ve gözlerinin rengi hoşuna gitmişti.

— Ne arıyorsunuz burada? diye sordu Emir.

Malko buz gibi bir ifadeyle gülümsedi.

— Hâlâ anlamadınız demek? Buraya sizi öldürmeye geldim, Katar Emiri! Çünkü Kitty Hillman sizin yüzünüzden öldü. Ona biraz olsun acımadınız, öyle değil mi? Ne ona, ne de babasına...

Mandy korkudan bir çığlık attı. Külotunu ve sutyenini üzerine geçirmiş, divan üstünde onları izliyordu. Elinde 7,65'lik Beretta ile içeri süzülen Chris'i farkedince bir çığlık daha attı. Amerikalının gri gözlerinde hiçbir ifade yoktu.

Emir şaşkın şaşkın çevresine bakındı.

— Beni böyle öldüremezsiniz, diye kekeledi.

Malko başım eğdi.

— Pekâlâ öldürürüz.

— Fakat, bir cinayet bu.

— Evet, cinayet!

Arap bağırarak duvara kadar geriledi.

— Hükümetinizdekilerin birçoğunu tanıyorum. Onlardan özür dilerim.

Bu söz Chris'i bile güldürmedi.

— Biz CIA adına çalışmıyoruz, dedi Malko. Yol kesen haydutlarız. Bunu siz söylemişsiniz. Gangsteriz biz.

Sonra genç kıza döndü:

— Küçük hanım, banyoya girip kapıyı üstünüzden kilitler misiniz? Canınızı sıkacak bir sahneye tanık olmamızı istemiyorum.

— Hayır! diye bağırды Emir. Gitme! Beni öldürecekler.

Mandy'nin küçük beyni son hızla çalışıyordu. Belki de E mir'in kalbini çalmanın tek yolu buydu. Böyle bir girişim bacaklarını açıp havaya kaldırmaktan daha etkili olurdu.

Arabın yanına gelip Malko'yu azarladı:

— Sizi şikâyet edeceğim.

Malko kibarca gülümsedi.

— Bu sizin hakkınız. Ama şu an bu odadan çıkmanızı istiyorum. Aksi halde zor kullanacağım.

Genç kız hemen Emir'in yanından ayrıldı ve bara gitti. On saniye sonra, elinde siyah tabancayla Malko'ya dönmüştü:

— Eller yukarı!

Malko Chris'in kalkan kolunu engellemek için:

— Yapma! diye bağırды.

Bu arada genç kız koşarak Emir'in yanına gitmiş ve tabancayı eline tutuşturmuştu. Malko yerinden hiç kıpırdamadı, ama Chris üç metre kadar yana kaçtı. Gözlerini kısmış, Arabın hareketlerini kontrol ediyordu.

— Ne yapmanız öleceksiniz, dedi Malko. Kızın yanından ayrılın.

— Bu adam ateş ederse ben de sizi vururum, dedi Emir.

Oysa kendinden hiç emin görünmüyordu. Malko omuz silkerek sakın bir sesle:

— Bunun hiç önemi yok, dedi. Eğer sizi ge-

bertmezsem bir daha aynada yüzüme bakamam. Şimdi beşe kadar sayıyorum. Chris hazır mısınız?

Malko bir yastık alıp gürültüyü örtmek için namlunun ağzına dayadı.

— Ben hazırım, dedi Chris.

Hoparlörlerden yayılan Aranjuez Konçerto'ya rağmen, odada son derece gergin bir hava vardı. Emir Malko'nun elindeki tabancayla Chris'in geçirilmiş yüzüne baktı. Başaramayacaktı.

Ani bir hareketle elindeki silahı yere attı.

— Beni öldürmeyin, diye yalvarmaya başladı. Beni öldürmeyin.

Şakaklarından ter damlaları süzülüyor, dudakları titriyordu.

Malko insan öldürmekten nefret ederdi. Oldum olası bu böyleydi. Birden, Kitty'ye işkence eden Arabın o soğuk zalimliğini hatırladı. Adamın yağlı yanakları titriyor, nefret acıma duygusunu bastırıyordu.

— Hapı yuttunuz, dedi. Bu kıza odadan çıkmasını söyleyin ve biraz cesur olun. Herkes bir gün ölecek.

Chris yerdeki silaha bir tekme attı. Emir elerini kavuşturup Malko'ya doğru yaklaştı. Gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibiydi.

— Yüz bin dolar, dedi. Size yüz bin dolar veriyorum. Hem de şimdi.

Malko başını salladı.

— İki yüz bin olsun.

Arap dizlerinin üzerine çökerek biraz daha ilerledi.

— Bir milyon dolar. Hemen bir milyon dolarlık bir çek imzalayayım. Bundan kimsenin haberi olmayacak. Asla...

Bakışlarını Chris'e çevirdi.

— Size de bir milyon dolar veriyorum.

Mandy'nin ağzı kurumuştu. Bir milyon dolar!

Bir insanın hayatı bunca para eder miydi?

İki adam hiç kıpırdamıyordu. Emir kalkıp bir çekmeceye koştu ve elinde bir deste parayla döndü.

— Bunların hepsini alın.

— Bir dakikalık ömrünüz kaldı, dedi Malko.

Emir hıçkırmaya başladı. Paraları yere atarak:

— İyi ama, ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Canınızı, dedi Malko. On sekiz yaşındaki bir genç kız için. O kız satın alınmaz. Chris, küçük hanımı götürün.

Chris kızı kolundan tutup banyoya sürükledi. Mandy hiç karşı koymadı. Bu sırada Emir boşuk bir çığlık atarak kapıya doğru fırladı. Chris ateş edecek zaman bulamadı, ama yanından geçerken silahın kabzasını şakağına indirdi.

Arabın kolları havayı döver gibi birkaç hareket yaptı, sonra iri gövdesi yere devrildi. Gözleri kapalı, sırtüstü hareketsiz kaldı.

Tam bu sırada, içeri soluk soluğa Milton daldı. Şaşkın bir hali vardı.

— Aynasızlar, dedi. Her taraf aynasız dolu. Başlarında da yüzbaşı var. Emir'le görüşmek istiyormuş.

Malko dişlerini sıkarak ayaklarının dibinde baygın yatan Araba baktı. Ateş etmesi imkânsızdı. İtalyanlar hemen tutuklardı onları. Jandarmalarla çatışmaya girmekse, akıllıca bir iş değildi. Peki, Emir son anda paçayı kurtaracak mıydı yani?

Yere düşmüş olan küçük sarı kutu aklına bir fikir getirdi. Pencereden Emir'in tahrik edici sahnesini izlemişti.

Tabancasını beline sokup kutuyu yerden aldı.

Sonra Emir'in vücudunu sürükleyerek havada duran mermer masanın yerdeki yuvasının yanına

çektii ve başım boşluğun köşesine yerleştirdi.

Birden kapı vuruldu. Malko Chris'e tabancasını saklamasını işaret ederek:

— Banyonun kapışım açın, dedi.

Artık ruhu huzur bulmuştu. Katar Emiri Abdullah El Salih'ten, Kitty'nin ve babasının öcünü alacaktı. Chris'in kabza darbesi onu daha bir süre baygın tutardı.

Mandy banyodan çıktı ve yerde yatan E mir'i görünce bir çığlık attı.

— Korkmayın, dedi Malko. Sadece baygın. Gözünü korkutmak için ona bir oyun oynadık.

Kapı tekrar vuruldu.

— Kapıyı açın Chris, dedi Malko.

Mandy hemen Emir'in yanına diz çöktü ve elini kalbinin üstüne koydu.

Chris'in kapıyı açmasıyla birlikte içeri yüzbaşı ile üç j andarma girdi.

— Ne oldu? diye sordu Malko.

İ tabyanın yüzü sertti. Yerde E mir'i görünce sıçradı.

— Buraya geldiğinizi telefonla haber verdiler bana. Ne yaptınız ona?

— Kötü bir şey yapmadık, dedi Malko. Biraz gözünü korkuttuk, o kadar. Zaten hayatta şu anda. Öyle değil mi, küçük hamm?

Mandy olumlu bir şekilde başım salladı.

— Biz de gitmek üzereydik, yüzbaşı, diye açıldı Malko. Uçağımız bir saat sonra kalkıyor. Ancak yetişiriz.

— Ben de sizinle geliyorum, dedi yüzbaşı. Gereksiz bir hareket yapmanızı istemiyorum...

— Aman, rica ederim, dedi Malko.

Mandy ayağa kalkmış, kararsız duruyordu. Malko sevimli bir gülümsemeyle:

— Siz de gidip Emir için bir doktor bulun, dedi. Ayıklığında bu düşüncenize hayran kalacaktır.

— Doğru, diye mırıldandı Mandy.

Olaylardan aklıkarmakarışıktı. Uysal bir çocuk gibi odadan çıktı.

Malko kapıdan çıktı, arkasından da yüzbaşı.

Odanın kapısı kapandığında Malko cebindeki küçük sarı kutunun düğmelerinden birine bastı ve parmağım üstünden ayırmadı. Yüzbaşıyla birlikte hem yürüyor, hem de düğmeye basmaya devam ediyordu. Kapının arka tarafında, kimsenin duymadığı bir uğultu başladı.

Uzaktan komuta cihazıyla harekete geçip yerine oturan mermer masanın Emir'in boynunu kırdığım ve kafatasım parçaladığım hiç, ama hiç kimse işitmedi.